

V. E. SCHWAB

New York Times Çoksatan Yazarı

GALLANT

En İyi Genç Yetişkin Fantastik & Bilim Kurgu Kitabı Dalında 2022 Goodreads Okur Ödülleri Kazananı

Olivia Prior, bir yetimhanede büyümüştür. Geçmişine dair sahip olduğu tek şey, annesinin deliliğini gösteren günlüğüdür. Bir gün tanımadığı birinden gelen bir mektup Olivia'yı yuvasına, Gallant'a çağırır. Ancak Olivia, Gallant'a gittiğinde evdeki hiç kimse onu beklemiyordur. Olivia, kuzeni Matthew ona düşmanı gibi davransa ve koridorlarda yarısı belirgin hortlaklar onu takip etse de ilk kez kendini yuvasında hissettiği bu yeri terk etmeyecektir.

Olivia, Gallant'ın sırları olduğunun farkındadır ve bu sırları çözmeye kararlıdır. Gizemli duvarı aştığında, kendini Gallant olmayan bir Gallant'ta bulur. Bu Gallant gerçeğinin tam zıttıdır ve tüm araziye gizemli bir figür hükmetmektedir. Olivia artık ailesinin başına neler geldiğini anlıyor ve babasının kim olduğunu biliyordur.

Kendini hep bir yere ait hissetmek isteyen Olivia, bir Prior olarak yapması gerekeni yapıp gerçek dünyayı evin efendisinden koruyabilecek midir? Yoksa tercihi duvarın ötesinden yana mı olacaktır?

artemisyayinlari artemiskitap artemisyayinlari

9 786256 205611

V. E. SCHWAB

GALLANT

İngilizceden Çeviren: Büşra Tekin

ARTEMİS YAYINLARI

Kapıları aramak için yola çıkanlara, buldukları kapıları açabilecek kadar cesur olanlara ve bazen de kendi kapılarını yaratacak kadar gözü kara olanlara...

Evin efendisi bahçe duvarındaydı.

Sıkıcı taştan bir duvardı, tam ortasında kilitli ve sürgülü bir demir kapı vardı. Kapı ve taşların arasında çok dar bir boşluk göze çarpıyordu. Doğru vakitte esen rüzgâr bu boşluktan yaz kokusunu, kavunların tadını, uzaklardaki güneşin sıcaklığını taşıyordu.

Bu gece rüzgâr yoktu.

Ay da yoktu ama efendi, ay ışığına bulanmıştı. Ay ışığı, hırpani ceketinin kenarlarını aydınlatıyor, teninin altında belli olan kemiklerinin üzerinde parlıyordu.

Elini duvar boyunca gezdirdi, çatlakları arıyordu. İnatçı sarmaşık dallar onun hareketini takip ediyor, her bir çatlağı dolduran parmaklar misali onu hedef alıyordu. Taşlardan biri duvardan kurtularak yere düşünce bir başkasının gecesi az da olsa gözler önüne serildi. Bu durumdan mesul olan tarla faresi aceleyle duvardan efendinin botuna atladı. Efendi, bir yılanın zarafetiyle tek eliyle fareyi yakaladı.

Başını çatlağa doğru eğdi. Süt beyazı gözleri diğer tarafa odaklanmıştı. Diğer bahçeye. Diğer eve.

Elindeki fare cıyaklayınca, efendi parmaklarını sıktı.

"Şşh," dedi boş odaları anımsatan bir sesle. Diğer tarafı, şakıyan kuşların yumuşak sesini, rüzgârın gür yaprakları okşayışını, uzaklarda birinin uykusunda yakarışını dinliyordu.

Efendi gülümsedi ve kırılan taş parçasını alıp tekrar duvara, bir sır gibi bekleyeceği yerine yerleştirdi.

Sıkı tutuşu karşısında fare cıyaklayınca bırakmıştı.

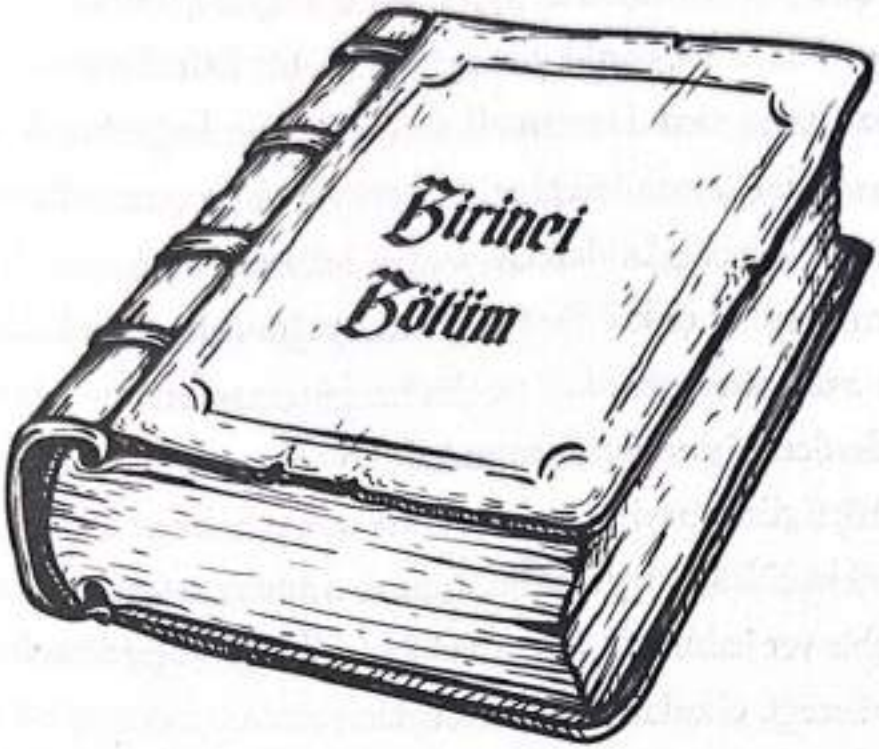
Elini açtığında avucunda biraz kül, küf, tohumdan biraz büyük birkaç beyaz diş dışında hiçbir şey yoktu.

Elindekileri heba olan toprağa döküp ardından nelerin yeşereceğini merak etti.

Birinci Kısım

Okul

Yağmur damlaları bahçedeki kulübeye çarpıyordu.

Buraya bahçe kulübesi diyorlardı ama aslında Merilance topraklarında bahçe sayılabilecek hiçbir yer yoktu, kulübeyse tam olarak bir kulübe sayılmazdı. Ucuz metal ve çürüyen ahşaptan yapılma, bir tarafı solmuş bir bitki gibi çöküyordu. Yerlerde başıboş araç gereçler, kırılmış saksı parçaları ve kaçamak sigaraların izmaritleri vardı. Olivia Prior'sa kızıl kahverengi karanlıkta durmuş, çığlık atabilmeyi diliyordu.

Keşke elindeki taze kırmızı izin bıraktığı acıyı bir sese dönüştürebilse, elini yakan tencereyi mutfakta devirdiği gibi kulübeyi de altüst edebilse, ocağı açık bıraktığı ve sonrasında Olivia'nın canı yanınca kıs kıs güldüğü için Clara'ya vurmak istediği gibi duvarlara vurabilseydi. Canı yanmış, öfkesi alevlenmişti. Aşçı pürenin

mahvolduğunu görünce kızmış, bunun üzerine Clara dudaklarını büzüp, "O kadar acımış olamaz, sesi bile çıkmadı," demişti.

Avucu yanıyor olmasa, aşçı üzerine doğru gelmese ve yapacağı şey ona sadece anlık bir zevk verip bir haftalık cezaya mal olmasa Olivia tam da o an ellerini Clara'nın boğazına dolardı. Bunun yerine yapabileceği en iyi şeyi yapmıştı: Aşçı arkasından bağırırken mezar gibi daracık yerden hızla çıkmıştı.

Şimdiyse bahçe kulübesine girmiş, yağmurun alçak kalaydan çatıya vururken çıkardığı ses kadar ses çıkarabilmeyi, boştaki küreklerden birini alıp ince metal duvarlara vurarak çıkaracağı gürültüyü dinlemeyi diliyordu. Ama o zaman birisi duyar, gelip onu bu küçük kaçak yerde bulurdu ve o andan sonra kaçabileceği hiçbir yer kalmazdı. Kızlardan kaçabileceği. Öğretmenlerden kaçabileceği. Okuldan kaçabileceği.

Nefesini tutup yanan elini serin metal kulübeye yasladı. Tenindeki acının sakinleşmesini bekledi.

Kulübe, gizli bir yer değildi.

Okulun arkasında, çakıllı yolun sonunda, arazinin arkasında kalıyordu. Yıllar içinde birkaç kız sigara içmek, alkol almak, öpüşmek için burayı sahiplenmeye çalışmışlardı ama bir kez gelip sonra bir daha uğramamışlardı. Söylediklerine göre burası onları ürkütüyordu. Nemli toprak, örümcek ağları ve enselerindeki tüylerin ürpermesine sebep olan ve nedenini bilmedikleri tuhaf bir his, bir şey.

Ama Olivia biliyordu.

Buna sebep olan, köşedeki ölü şeydi.

Ya da ondan geriye kalanlar. Tam olarak bir *hayalet* sayılmazdı. Yıpranmış kıyafetleri, dişleri ve karanlıkta süzülen mahmur tek bir gözü vardı. Olivia göz ucuyla bakınca onun bir gümüşçün gibi hareket ettiğini ve ona her baktığında kaçtığını fark

ediyordu. Olur da hiç hareket etmeyip bakışlarını karşıya odaklarsa, o şeyin bir elmacık kemiği ve boğazı oluşmaya başlıyordu. Boşluktaki bir gölge misali Olivia'ya yaklaşabilir, göz kırpıp gülümseyebilir hatta ona yaklaştığı sırada iç çekebilirdi.

Olivia elbette onun kemikleri ve derisi olduğu zamanlarda kim olduğunu merak ediyordu. Göz, Olivia'nın kendi gözlerinden daha yukarıdaydı. Bir keresinde de bir başlık taktığını, ucu yıpranmış bir eteği olduğunu görür gibi olmuştu sanki. Belki de bu kişi bir zamanlar öğretmendi. Önemi yoktu gerçi. Şimdi yalnızca arkasında dolanan bir hortlaktan ibaretti.

Git başımdan, diye düşündü. Belki o şey düşüncelerini okuyabiliyordu çünkü irkilerek tekrar karanlığa çekilmeye başladı. Olivia'yı ürkütücü küçük kulübede yalnız bıraktı.

Olivia sırtını duvara yasladı.

Küçükken burası Merilance değil de kendi *eviymiş* gibi davranırdı. Annesiyle babası evden yeni çıkmış, temizlik işi ona kalmış gibi. Elbette annesiyle babası geri dönecekti.

Ev hazır olduğunda.

O zamanlar evdeki tozu ve örümcek ağlarını süpürür, saksıların kırık parçalarını toparlar, rafları düzenlerdi. Küçük kulübeyi ne kadar derleyip toparlasa da bir türlü annesiyle babasını geri getirecek kadar temizleyemezdi.

Yuva tercihtir. Bu iki kelime annesinin günlüğündeki bir sayfada yazan tek şeydi. Kelimelerin etrafı o kadar geniş bir beyaz boşlukla çevriliydi ki bu cümle bir bilmece gibi geliyordu. Aslında annesinin yazdığı her şey çözülmeyi bekleyen birer bilmeceden ibaretti.

Geçen vakitte yumruk misali çatıya vuran yağmur hafiflemiş, sıkılmış parmaklarını seyrek damlalar hâlinde çarpmaya başlamıştı. Olivia iç çekerek kulübeden çıktı.

Dışarıda her şey griydi.

Gri gün, gri akşama dönüşmeye başlıyordu. İnce gri ışıklar, gri çakıl yolu çevreleyen Merilance Bağımsız Kızlar Okulunun gri taş duvarlarına vuruyordu.

Okul dendiğinde akla düzgün, tahta sıralar ve kurşun kalem sesleri geliyor olabilirdi. Akla öğrenmek geliyordu. Burada da öğrenciler öğreniyordu ama baştan savma bir eğitim vardı, bunun yerine uygulamalı alanlara vakit harcanıyordu. Şömine nasıl temizlenir? Somun ekmeğe nasıl şekil verilir? Yırtılan kıyafetler nasıl dikilir? İstenmediğiniz bir dünyada nasıl var olunur? Bir başkasının evinde nasıl bir hayalet olunur?

Merilance kendini okul olarak tanımlıyor olabilirdi ama aslında genç, yabani ve bitik kızlar için bir akıl hastanesiydi. Kimsesiz ve istenmeyenler için. Ruhsuz gri bina tıpkı bir mezar taşı gibiydi, etrafında parklar ve uzanan yeşillikler değil, şehrin sınırındaki diğer yapıların kasvetli ve çöken yüzleri, duman sızan bacaları vardı. Binayı saran duvarlar ya da demir kapılar yoktu, sadece boş bir kemer duruyordu. Eğer gidecek başka bir yeriniz varsa, gitmekte özgürsünüz, der gibiydi. Ancak eğer giderseniz -ara sıra birkaç kız gitmişti- tekrar kabul edilmezdiniz. Bu durum yılda bir kez, bazen daha fazla yaşanırdı. Bir kız çaresizce içeri girmek için kapıyı çalardı. Böylece diğer kızlar güzel ve hoş evlerde mutlu yaşamlar sürmenin hayalini kursalar da ruhsuz bir mezar taşına benzeyen bu yerin, sokaktan daha iyi olduğunu öğrenirlerdi.

Buna rağmen Olivia bazı günler şeytana uymayı düşünüyordu.

Kimi zaman bir kayanın ağzı gibi açık duran kemere bakıp *acaba*, diye düşünüyordu; *yapabilirim*, diyordu; *bir gün yapacağım.*

Bir gece öğretmenlerin odalarına girip bulabildiği her şeyi alacak ve gidecekti. Bir berduş, tren soyguncusu, hırsız ya da

Charlotte'un okuduğu ucuz korku romanlarındaki karakterler gibi dolandırıcı olacak, her hafta bir köşe başında buluştuğu çocuklardan para koparacaktı. Olivia yüz farklı gelecek düşünüyor ama her gece yine asla yuvası olmayacak bu evdeki kalabalık odada bulunan dar yatağına yatıyordu. Ve her sabah aynı yerde uyanıyordu.

Olivia bahçeye dönerken çakıl yolda ayakkabıları *şişt, şişt, şişt* sesleri çıkararak kayıyordu. Bakışlarını yerden ayırmadı, bir renk arıyordu. Kimi zaman çok yağmur yağdıktan sonra, birkaç yeşil çimen taşların arasından zorla çıkıyor ya da inatçı yosunlar kaldırım taşlarını sarıyordu. Fakat bu aykırı renkler hiç uzun kalmazdı. Olivia'nın gördüğü tek çiçek, müdirenin ofisinde gördüğü çiçekti. Ancak o bile sahte ve soluk renkteydi ve ipek yaprakları tozdan grileşmişti.

Buna rağmen Olivia, okulun etrafından dolaşıp aralık bıraktığı arka kapıya yönelirken bir tutam sarılık gördü. Etrafı küçük otlarla kaplı bir çiçek taşların arasından yükseliyordu. Çakıl taşlarının dizlerine batmasını önemsemeden eğildi ve başparmağını dikkatlice küçük çiçekte gezdirdi. Taşlara çarpan adım seslerini, gelenin bir öğretmen olabileceğini işaret eden tanıdık etek hışırtısını duyduğu sırada çiçeği koparmak üzereydi.

Öğretmenlerin tamamı, bir zamanlar beyaz olan elbiseleri ve kemerleriyle hep aynı görünürlerdi. Ama aynı değillerdi. Sanki limon yemiş gibi gergin bir şekilde gülümseyen Jessamine Öğretmen, çukur gözleri ve göz torbalarıyla Beth Öğretmen ve çaydanlığın düdüğüne benzer tiz ve sızlanan sesiyle Lara Öğretmen vardı.

Ve bir de Agatha Öğretmen vardı.

"Olivia Prior!" diye gürledi öğretmen, huysuz sesiyle nefes nefese. "Ne yapıyorsun sen?"

Bunun nafile olduğunu bilse de Olivia ellerini kaldırdı. Sarah Öğretmen ona işaret dilini öğretmişti ve bu çok işine yaramıştı ama o gittikten sonra diğerlerinin hiçbiri işaret dilini öğrenmekle uğraşmamıştı.

O yüzden artık Olivia'nın ne dediğinin önemi yoktu. Kimse nasıl dinleyeceğini bilmiyordu.

Olivia *bu durumdan nasıl kurtulacağını* düşünürken Agatha dik dik ona bakıyordu, kız daha bir karara varamadan sabırsızlanan öğretmen ellerini çırptı.

"Yazı. Tahtan. Nerede?" diye sordu kadın yüksek sesle yavaşça konuşarak. Sanki Olivia duymakta güçlük çekiyormuş gibi davranıyordu. Ama güçlük çektiği yoktu. Yazı tahtası ise, ona ilk verildiği günden beri olduğu gibi boynuna asacağı küçük ipiyle beraber kilerdeki reçel kavanozlarının arkasında duruyordu.

"Evet?" dedi öğretmen.

Olivia başını iki yana salladı ve yağmur için kullanılan en basit işareti yapıp belki öğretmen anlar diye bu hareketi birkaç kez tekrar etti ama Agatha *cık cıklayarak* onu bileğinden yakaladı ve aceleyle içeri soktu.

"Mutfakta olman gerekiyordu," dedi öğretmen, Olivia'yı koridorda sürüklediği sırada. "Senin yapılırken yardım etmediğin akşam yemeğinin vakti geldi." *Yine de mucizevi bir şekilde,* diye düşündü Olivia onlara doğru gelen kokuları alınca, *yemek hazırlanmış.*

Kızların yüksek seslerinin duyulduğu yemekhaneye ulaştıklarında, öğretmen onu kapının diğer tarafına itti.

"Katkı sağlamayan ortak da olamaz," dedi, sanki bunu kendi uydurmamış da Merilance'te özel bir sözmüş gibi. Kadın kendinden memnun bir şekilde hafifçe başını sallarken, Olivia onu söylediği sözü bir yastığa işlerken hayal etti.

İki düzine küçük rafın yanında, hepsi kibrit çöpü kadar ince ve beyaz iki düzine boş yatağın bulunduğu yatakhaneye ilerlediler.

"Yatağa," dedi öğretmen. Hava kararmamıştı bile. Ardından ekledi: "Belki bu vakti bir Merilance kızı nasıl olunur diye düşünerek geçirirsin."

Olivia ağzını kırık cam parçalarıyla doldurmayı yeğlerdi ama başını sallayarak kadının söylediğini onayladı. Pişman görünmek için elinden geleni yapıyordu. Hatta dizlerini büküp başını bile eğmişti ama bunu yapmasının tek sebebi öğretmenin, dudaklarına yayılan küçük ve asi gülümsemeyi görmesine engel olmaktı. Yaşlı bunak onun üzgün olduğunu düşünmeye devam edebilirdi.

İnsanlar Olivia'yla ilgili bir sürü şey düşünüyordu.

Çoğu da yanılıyordu.

Yemeği kaçırmak istemediği belli olan öğretmen hızla uzaklaşırken Olivia yatakhaneye girdi. En baştaki yatağın ayak ucunda durup, uzaklaşan etek hışırtılarını dinledi. Agatha gider gitmez tekrar dışarı çıkıp koridora sıvıştı ve öğretmenlerin odalarının olduğu köşeyi döndü.

Her öğretmenin kendine ait bir odası vardı. Kapılar kilitliydi ama kilitler eski ve basitti. Anahtarların uçlarındaki çıkıntılar fazla gevşekti.

Olivia cebinden sağlam bir tel çıkardı, Agatha'nın anahtarının şeklini hatırlamaya çalıştı. Çıkıntıları büyük bir E harfi

şeklindeydi. Biraz uğraşması gerekti ama kilit yerine oturdu ve kapı açılarak üzerine kısa mantraların işlendiği yastıklarla dolu temiz, küçük yatak odasını gözler önüne serdi.

Tanrı'nın lütfuyla buradayım.

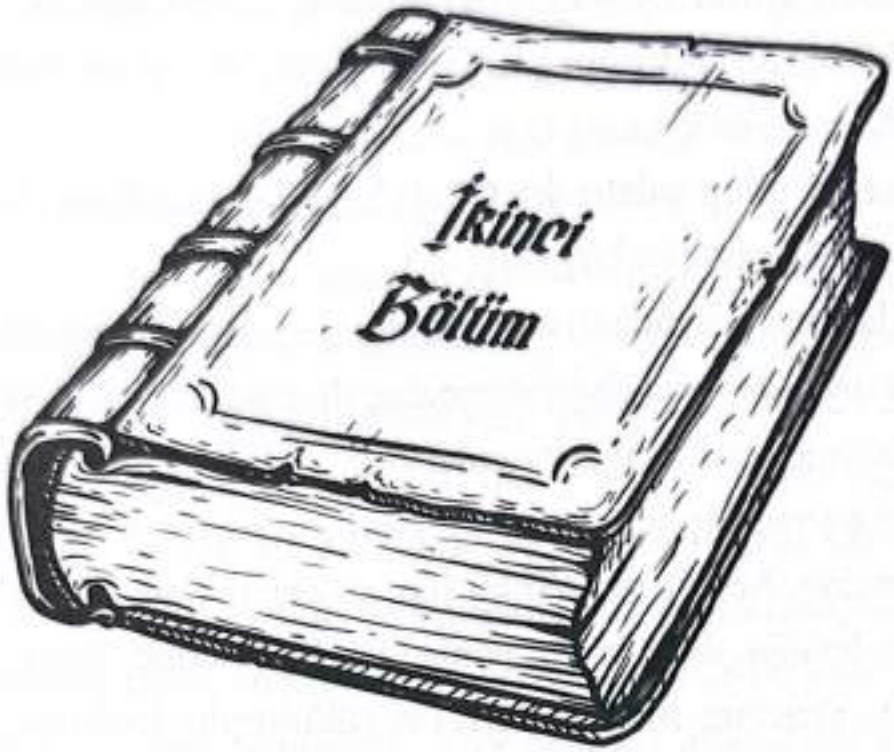
Her şeyin bir yeri vardır ve her şey yerinde olmalıdır.

Düzenli bir ev, huzurlu bir zihin demektir.

Yatağın etrafından dolanırken Olivia'nın parmakları kelimelerin üzerinde gezindi. Pencerenin eşiğinde küçük bir ayna vardı ve önünden geçerken kömür karası saçlarla solgun bir yanak görür gibi oldu, irkildi. Ancak bu onun kendi yansımasıydı. Soluk. Renksiz. Merilance'in hayaleti. Kızlar ona böyle diyordu. Sesleri kendilerinden emin çıksa da biraz korku barındırıyordu. Olivia aynada kendine baktı. Ve gülümsedi.

Agatha'nın yatağının yanındaki dişbudak kerestesinden yapılmış dolabın önünde diz çöktü. Öğretmenlerin de kusurları vardı. Lara'nın sigaraları, Jessamine'in limonlu şekerleri ve Beth'in ucuz korku romanları. Peki, Agatha'nın? Şey. Onda *birkaç* tane vardı. Olivia, en üst çekmecede bir şişe konyak, altındaysa üzeri şeker kaplamalı bir kutu kurabiye ve küçük gün batımlarını anımsatan bir kese kâğıdı dolusu mandalina buldu. Şekerlemeli kurabiyelerden üç tane, meyveden de bir tane alarak sessizce odadan çıktı ve boş yatakhaneye geçip akşam yemeğinin tadını çıkardı.

Olivia daracık yatağının üzerinde piknik yapmıştı. Kurabiyeleri hızlıca yemişti ama mandalinayı yavaş yavaş soyarak, güneşle ısınan kabuklarının mutlu katmanları açığa çıkarmasının tadını çıkararak yemişti. Çaldığı meyvenin kokusu tüm odaya yayılmıştı ama Olivia'nın umurunda değildi. Bu, ilkbaharın, sıcak ve yeşil olan çimenlik bir arazide yalın ayak yürümenin tadıydı.

Yatağı, yatakhanenin en uç köşesinde olduğu için yemek yerken sırtını duvara dayayabiliyordu. Bu işine geliyordu çünkü aynı zamanda kapıyı da gözlemleme fırsatı oluyordu. Yatakhanedeki ölü şey ise Clara'nın yatağında oturuyordu.

Bu hortlak farklıydı, diğerinden daha küçüktü. Yumru yumru dirsekleri ve dizleri vardı, tek gözünü kırpmıyordu ve

Olivia'nın meyve yiyişini izlerken pasaklı örgüsünü çekiştiriyordu. Hareketlerinde kızlara özgü bir şey vardı. Dudak bükmesi, başını eğmesi, uyurken gelip Olivia'nın kulağına yumuşak ve sessiz bir şekilde yanağına çarpan hava dışında hiçbir şeyi anımsatmayan sözler söylemesi...

Hortlak solup gidene dek Olivia kaşlarını çatarak ona baktı.

Hortlakların olayı buydu.

Bakmanızı istiyorlardı ama görülmeye katlanamıyorlardı.

En azından bana dokunamıyorlar, diye düşündü Olivia. Bir keresinde öfkeyle elini yakınındaki bir hortlağa doğru sallamıştı ama parmakları içinden geçip gitmişti. Tenine tuhaf bir his yayılmamış, havada süzülen bir şeye ait nefesi hissetmemişti. O zaman kendini daha iyi hissetmişti çünkü yeterince gerçek değillerdi, yeterince *orada* değillerdi ve gülümseyip, kaşlarını çatıp surat asmaktan fazlasını yapmıyorlardı.

Kapının ardından gelen sesler değişiyordu.

Olivia, koridorun ucundaki yemeğin bittiğini yükselen seslerden anlıyordu. Temizlik, belki iyilik ya da alçak gönüllülük konusunda ona dersini vermek üzere gelen müdirenin bastonunun hafifçe yere vuruşunu da duyuyordu. Agatha Öğretmen de hiç şüphesiz onu dinleyecek, söylediği sözleri bir yastığa işlemeye hazır olacaktı.

Olduğu yerden konuşma sesleri yalnızca hışırtı gibi geliyordu. *Yine merhamet,* diye düşündü Olivia, yatağına dökülen kırıntıları eliyle süpürüp meyvenin güneş rengi kurdelemsi kabuğunu güzel koksun diye yastığının altına saklarken. Rafındaki ıvır zıvırlara uzandı.

İçindekiler değişse de her yatağın bir rafı vardı. Bazı kızların hayırseverler tarafından verilen ya da kendi ördükleri bebekleri vardı. Bazılarının okumaktan hoşlandıkları bir kitabı ya da nakış

kasnakları vardı. Olivia'nın rafını eskiz defterleriyle kısa ama sivri kalemlerle dolu bir kavanoz kaplıyordu. Yetenekli bir sanatçıydı, Merilance'teki öğretmenler bu yeteneğini pek besleyemeseler de göz ardı da etmiyorlardı. Ancak bu gece, Olivia'nın parmakları eskiz defterlerini sıyırıp köşedeki yeşil günlüğe yöneldi.

Bu, annesinin günlüğüydü.

Annesi, onun için daima bir gizem, boşluk, kenarları içindeki yokluğunu gösterecek kadar belirgin boş bir çerçeve gibiydi. Olivia günlüğü nazikçe kaldırıp elini kapağında gezdirdi, aradan geçen yıllarda hafifçe aşınmıştı. Merilance'ten önceki hayatına dair en yakın hatırası bu günlüktü. Söylenene göre Olivia bu ruhsuz taştan mezarlığa geldiğinde henüz iki yaşında bile değilmiş, eteklerine küçük yaban çiçekleri işlenmiş bir elbise giyiyormuş ve çamur içindeymiş. Fark edilene dek saatlerce kapıda beklemiş çünkü hiç ağlamıyormuş. Olivia bunu hatırlamıyordu. Öncesine dair de hiçbir şeyi hatırlamıyordu. Annesinin sesini anımsayamıyordu, babasının da öyle. Sadece babasıyla hiç tanışmadığını biliyordu. Olivia doğduğunda babası çoktan ölmüştü, annesinin yazdıklarından bu bilgiyi çıkartmıştı.

Günlük bir hayli garipti.

Olivia, günlüğün kapağındaki yeşil rengin tonundan ön tarafına yazılan zarif *G* harfine ve bu harfin altına bastırılarak değil de oyma şeklinde çizilen iki çizgiye kadar her bir detayını aklına kazımıştı. Yıllardır o *G* harfinin anlamını çözmeye çalışıyordu: Georgina, Genevieve, Gabrielle. Sayfaların tamamını kaplayan tuhaf mürekkep lekelerinden, bazen uzun bazen sadece birkaç kelimeden oluşan, bazen açık ve net bazen de dağınık olan annesinin el yazısıyla yazılmış paragraflara kadar her şeyi aklına kazımıştı. Günlükteki her bir sayfa "sen" hitabıyla yazılmıştı.

Olivia küçükken, "sen" diye hitap edilen kişinin *kendisi* olduğunu, annesinin zamanın ötesinden o üç harfli kelimeyle kâğıdın ardından uzanarak kendisiyle konuştuğunu sanıyordu.

Eğer bunu okuyorsan, ben güvendeyim.

Dün gece rüyamda seni gördüm.

Hatırlıyor musun...

Ancak önünde sonunda Olivia, "sen" diye hitap edilen kişinin bir başkası olduğunu anlamıştı: babasıydı.

Olivia'nın babası hiçbir zaman cevap vermemiş olsa da annesi sanki cevap alıyormuş gibi yazmaya devam ediyordu. Birbirini takip eden paragraflar ilişkilerinin kafesteki kuşlar gibi, yıldızsız gökyüzü gibi tuhaf ve gizemli yanlarından bahsediyor, babasının nezaketini ve annesinin aşkıyla korkusunu, en sonunda ise Olivia'yı ele alıyordu. *Kızımız.*

İşte, orada annesi çözülmeye başlıyordu. O noktada karanlıktan uzanan parmakların gölgesi, rüzgârın taşıdığı ve onu eve çağıran fısıltıları yazmaya başlamıştı. Kısa süre sonra da zarif el yazısı bozulmaya, resmen delilik uçurumundan yuvarlanmadan önce dağılmaya başlıyordu.

O uçurum ne miydi? Babasının öldüğü geceydi.

Babası hastaydı. Annesi bundan bahsetmişti; kendi karnı büyürken onun solmaya başladığını, Olivia doğmadan haftalar önce de o harap eden hastalığın, sevgilisini kendinden çaldığından bahsetmişti. Babası öldüğünde annesi de yıkılmıştı. Paramparça olmuştu. Sevgi dolu kelimeleri sivrilmişti, yazdıkları dağılmaya başlamıştı.

Özgür olmak istediğim için üzgünüm, kapıyı açtığım için üzgünüm, burada olmadığın için üzgünüm. İzliyorlar, o izliyor ve geri dönmeni istiyor ama sen gittin. Beni istiyor ama gitmeyeceğim, kızı istiyor ama senin ve benim sahip olduğumuz tek şey o, tek şey o, tek şey o. Eve gitmek istiyorum.

Olivia bu sayfalarda oyalanmaktan pek hoşlanmıyordu, bunun bir sebebi bunların deliren bir kadının tutarsız sözleri olmasıydı. Diğer sebebi de bu deliliğin kendi kanında da akıp akmadığını merak etmeye başlamasıydı. Ya onun içinde de varsa ve uyanmayı bekliyorsa...

Yazılanlar bir noktada son buluyor, yerini beyaz bir boşluk alıyordu. Ta ki sonlara doğru son bir sayfayla karşılaşıncaya kadar. Sondaki bir mektuptu, yaşayan ya da ölen babasına değil, *ona* yazılan bir mektup.

Olivia, Olivia, Olivia, yazmıştı annesi. İsim sayfa boyunca devam ediyordu. Bakışları, lekelenmiş kâğıdın üzerinde dolaştı, parmakları karmaşık kelimeleri takip etti, annesi düşüncelerinin karmaşık çalılığı arasında yolunu bulmaya çalışırken, Olivia başıboş kelimelerin üzerindeki çizgilere baktı.

Gözünün ucuyla bir şey görür gibi oldu. Hortlak artık daha da yakınındaydı, Clara'nın yastığının kıvrımından ona doğru utangaç bir şekilde bakıyordu. Sanki dinliyormuş gibi başını yana eğdi, Olivia da aynısını yaptı. Gelenleri duyabiliyordu. Olivia günlüğü kapattı.

Saniyeler sonra kapılar açıldı ve kızlar içeri girmeye başladı.

Yatakhaneye doluşurken resmen cıvıldıyorlardı. Küçük olan kızlar ona doğru bakıp fısıldaşıyorlardı ama Olivia onlara baktığı an örtülerin altında güvende olacaklarmış gibi birer böcek misali kaçışıyorlardı. Yaşça büyük olanlar hiç bakmıyorlardı bile. Olivia orada değilmiş gibi davranıyorlardı ama o, gerçeği biliyordu: Korkuyorlardı. Bundan emindi.

Olivia henüz on yaşındayken onlara göz dağı vermeye başlamıştı.

On yaşındaydı ve koridorda yürürken annesinin kelimelerinin başka birinin dudaklarından döküldüğünü duymuştu.

"*Bu rüyalar benim ölümüm olacak*," diyordu. "*Rüya görürken uyanmam gerektiğini biliyorum. Ama uyanınca da düşündüğüm tek şey rüyalar.*"

Olivia yatakhaneye girdiğinde gümüş sarı saçları olan Anabelle'in, yatağının ucuna oturduğunu ve kıkırdayan birkaç kıza günlükte yazanları okuduğunu görmüştü.

"*Rüyalarımda seni hep kaybediyorum. Uyandığımdaysa çoktan kaybetmişim.*"

Anabelle'in tiz sesinden duyduğu bu kelimeler kulağa yanlış geliyordu, annesinin deliliği herkesin önüne seriliyordu. Olivia yanlarına gidip günlüğü almaya çalışmıştı ama Anabelle defteri çekip ona şeytani bir ifadeyle gülümsemişti.

"Almak istiyorsan," demişti günlüğü kaldırırken, "yapman gereken tek şey istemek."

Olivia'nın boğazı düğümlenmişti. Ağzını açmıştı ama hiçbir şey duyulmamıştı, sadece öfkeli bir nefes dökülmüştü dudaklarından.

Anabelle onun sessizliğine karşı gülmüştü. Olivia üzerine atılmıştı. İki kız onu geri çekerken günlük parmaklarından kaymıştı.

"Cık, cık, cık," demişti Anabelle parmağını sallayarak. "*İstemen* lazım." Ona yaklaşmıştı. "Bağırmana bile gerek yok." Sanki Olivia fısıldayabilirmiş, *lütfen* kelimesini dudaklarından dökebilirmiş gibi ona doğru eğilmişti. Dişlerini sıkıyordu.

"Bunun sorunu ne?" demişti Lucy burnunu buruşturarak. Küçümseyerek gülüyordu.

Sorun.

Olivia bu kelimeyi duyunca kaşları çatılmıştı. Sanki bir yıl önce gizlice revire girmemiş, anatomi kitabını incelememiş, insan ağzı ve boğazıyla ilgili tüm çizimleri bulup hepsinin birer kopyasını çizmemiş, gece yatağında oturup kendi boğazındaki çizgileri takip etmemiş, sessizliğinin kaynağını bulmaya çalışmamış, tam olarak neyin eksik olduğunu aramamıştı.

"Hadi," demişti Anabelle onu teşvik ederek, günlüğü daha da yukarı kaldırmıştı. Olivia hâlâ bir şey söylemediği için kız kendine ait olmayan defteri açıp kendine ait olmayan kelimeleri açığa çıkarmış, kendine ait olmayan kâğıda dokunup sayfaları yırtmaya başlamıştı.

O ses, dikişlerinden koparılan kâğıdın sesi, dünyadaki en gürültülü sesti. Olivia diğer kızların ellerinden kurtulup Anabelle'in üstüne atılmıştı, parmakları onun boğazına dolanmıştı. Anabelle acıyla bağırıyordu. Olivia diğer kız konuşamayana, nefes alamayana ve öğretmenler gelip onu ayırana kadar boğazını sıkmaya devam etmişti.

Anabelle hıçkırırken Olivia kaşlarını çatmıştı, iki kız da akşam yemeği yemeden yatakhaneye gönderilmişti.

"Sadece biraz eğlendik," demişti diğer kız kendini yatağına bırakırken. Olivia sessizce, titizlikle annesinin günlüğünün yırtılan sayfalarını toplarken, Anabelle'in boğazını ellerinin arasında

tuttuğu an aklından gitmiyordu. Anatomi kitabı sayesinde tam olarak nereyi sıkması gerektiğini biliyordu.

Şimdiyse parmakları günlüğün kenarlarında, diğer sayfalardan önde duran çıkıntılarda geziniyordu. Karanlık bakışlarını kaldırıp içeri giren kızlara baktı.

Olivia'nın yatağının etrafında bir hendek vardı. En azından ona öyle geliyordu. Kimsenin geçemeyeceği küçük, görünmez bir akarsu vardı ve onun yatağını bir saraymış, bir kaleymiş gibi sarıyordu.

Küçük kızlar onun lanetli olduğunu düşünüyordu.

Büyüklerse yabani olduğunu.

Onu rahat bıraktıkları müddetçe ne düşündükleri Olivia'nın umurunda değildi.

İçeri en son Anabelle girmişti.

Soluk renk gözleri Olivia'nın köşesine çevrilmiş, bir eli gümüş sarı saç örgüsüne uzanmıştı. Olivia, kızın dudaklarının bir gülümsemeyle kıvrıldığını hatırlıyordu.

Yırtılan sayfaları tekrar deftere yerleştirdiği o gece, ışıklar sönüp de Merilance'teki kızların hepsi uyuduğunda Olivia yatağından kalkmıştı. Gizlice mutfağa girip boş bir kavanoz almış, sonra her zaman tuhaf bir şekilde hem kuru hem de nemli olan kilere doğru ilerlemişti. Belki bir ya da iki saat sürmüştü ama kavanozu kın kanatlılarla, örümceklerle ve yarım düzine gümüşçün böceğiyle doldurmayı başarmıştı. Müdirenin şöminesinden bir avuç da kül eklemişti, böylece küçük böcekler arkalarında işaret bırakabilirdi. Ardından yatakhaneye dönmüş ve kavanozu Anabelle'in başının üzerinde açmıştı.

Kız çığlık atarak uyanmıştı.

Olivia, Anabelle'in örtüleri iterek yatağından yere düşüşünü izlemişti. Odadaki kızlar irkilmiş ve öğretmenler tam da

Anabelle'in örgüsündeki gümüşçünü görebilecekleri an içeri girmişlerdi. Yakındaki bir hortlak da olanları izliyor, sessiz bir kıkırtıyla omuzları sarsılıyordu. Anabelle yatakhaneden çıkarken hıçkırıyordu. Hortlak ince parmağını yarı kıvrılan dudaklarına götürerek sanki bir sırrı saklıyormuş gibi yapmıştı. Ancak Olivia bunun bir sır olmasını istemiyordu. Anabelle'in bunu yapanın kim olduğunu bilmesini istiyordu. Ona çığlık attıranın kim olduğunu bilmesini istiyordu.

Kahvaltı vakti geldiğinde, Anabelle'in saçları kısacık kesilmişti. Direkt Olivia'ya bakıyordu, Olivia da onun bakışlarına karşılık veriyordu.

Hadi, diye düşünmüştü Anabelle'in gözlerinin içine bakarken. *Bir şey söyle.*

Anabelle hiçbir şey söylememişti.

Ama bir daha günlüğe de dokunmamıştı.

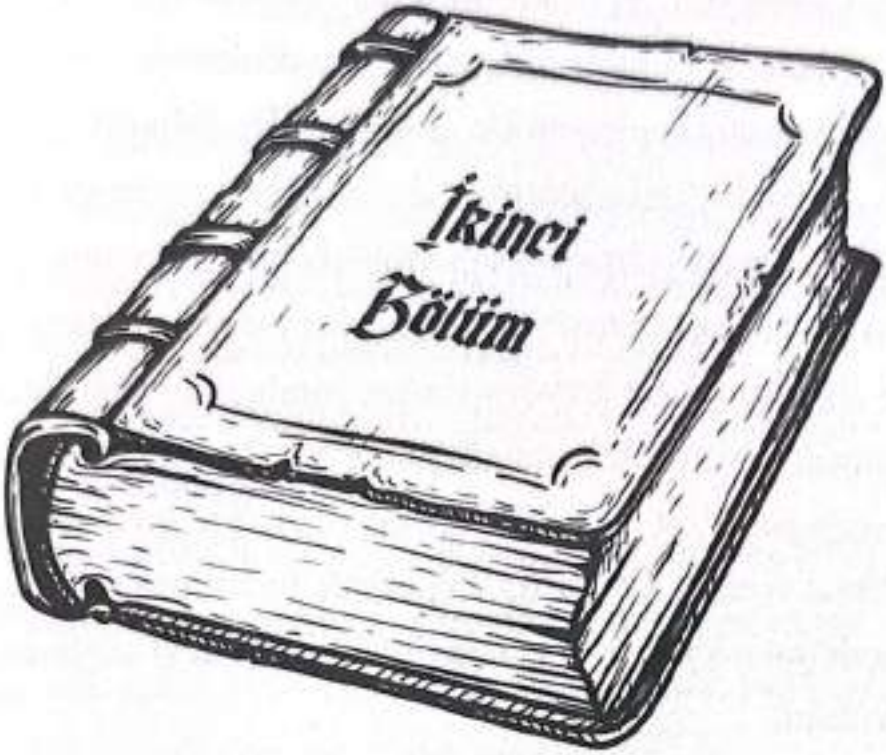
Aradan yıllar geçmişti ve Anabelle'in gümüş sarı saçları tekrar uzamıştı. Ancak Olivia'yı her gördüğünde, ibadet ederken istavroz çıkarmalarının ve diz çökmelerinin söylenmesi gibi örgüsüne dokunuyordu.

Olivia, onu her gördüğünde gülümsüyordu.

"Yataklara," dedi öğretmen, hangi öğretmen olduğunun önemi yoktu. Bir an sonra ışıklar kapandı ve oda sessizleşti. Olivia kaşındıran battaniyesinin altına girip sırtını duvara döndü ve günlüğü göğsüne bastırdı. Hortlağa, kızlara ve Merilance'in dünyasına karşı gözlerini kapattı.

Olivia, Olivia, Olivia...

İsmi saçlarına doğru fısıldıyorum.
~~Böylece hatırlayabilirsin~~, hatırlayacak mısın?
~~Bilmiyorum, yapamam~~. Diyorlar ki severken de
vazgeçilir ama ben yalnızca kaybı tadıyorum.
Kalbim küle döndü ve
~~sen dokunana kadar küllerin şekli bozulmaz, biliyor muydun?~~
Seni bırakmak istemiyorum ama artık kendime güvenmiyorum
~~vakit yok, vakit yok, vakit yok artık.~~
Çok üzgünüm başka ne yapabilirim bilmiyorum
Olivia, Olivia, Olivia, şunu unutma...
Gölgeler sana dokunamaz, gerçek değil,
rüyalar ~~sadece rüya~~, seni asla incitemez.
Gallant'tan uzak durduğun müddetçe
güvende olacaksın.

Olivia diri diri gömülmüştü.

En azından böyle hissediyordu. Mutfak çok boğucu bir yerde, binanın iç kısmında kalıyordu, tencerelerin buharı ve taştan duvarlar yüzünden nefes almak çok zordu. Olivia ne zaman burada çalışmak zorunda kalsa kendini gömülmüş gibi hissediyordu. Eğer yalnız olsaydı, gömülmüş gibi hissetmeyi o kadar da umursamazdı.

Mutfakta hortlak yoktu ama kızlar hep vardı. Sırf yapabiliyorlar diye konuşup duruyor, her yerde gürültü yapıyorlardı. İçlerinden biri bir prens ve sarayla ilgili bir hikâye anlatıyordu. Bir diğeri *ağrım var* diye inliyor, bir başkası tezgâhta oturmuş bacaklarını sallayıp dururken hiçbir şey yapmıyordu.

Olivia onları görmezden gelip önündeki patates dolu sepete odaklanmaya çalışıyor, avucunda parlayan soyma bıçağına bakıyordu. Çalışırken elini izliyordu. Elleri ince, sevimsiz ama güçlüydü. Okuldaki yalnızca birkaç kişi onu dinlemek için çabalasa da elleri konuşuyor, yazıyor, kusursuz çizgiler çizip dikiş yapabiliyordu. Elleri hiç teklemeden patatesin kabuğunu soyabiliyordu.

İşaret parmağı ve başparmağı arasında küçük bir *yara izi* vardı ama bu çok uzun zaman önce olan bir yaraydı ve buna kendi sebep olmuştu. Diğer kızların canları yandığında bağırdıklarını duymuştu. Tiz bir inilti, uzayan bir çığlık. Bir gün Lucy, yataktan yatağa atlamaya çalışırken kaymış ve ayağını kırmıştı, ardından feryat etmişti. Olivia da dalgınlıkla kendi sesi eşiğin diğer tarafında kalmış ve acıyla geri getirilebilir mi diye düşünmeden edememişti.

Bıçak keskindi. Kesik derindi. Kan hızla akıp tezgâha damlamış, koluna ve ciğerlerine doğru bir sıcaklık yayılmış ama boğazından yalnızca kesik bir nefes ve boş bir ses yükselmişti.

Clara, kanı görünce tiz, rahatsız edici bir sesle bağırmıştı. Yaşananın kaza olduğunu düşünen Amelia da öğretmenleri çağırmıştı. Öğretmenler sakar olduğunu söyleyip cık cıklamış, diğer kızlar ise kendi aralarında fısıldaşmıştı. Belli ki herkes seslerle doluydu. Olivia hariç.

Çığlık atmak *istemişti*, acıyla olmasa da bir türlü dışarı atamadığı ve içinde çok fazla gürültü yapan düpedüz bir öfkeyle bunu yapmak istemişti. Bunun yerine, sırf gürültü çıkarmak için bir yığın tencereyi tekmelemişti.

Mutfağın diğer tarafında kızlar aşkla ilgili konuşuyorlardı.

Sanki gizlice ağızlarına atıp yanaklarında sakladıkları birer şekermiş ya da çok önemli bir sırmış gibi fısıldaşıyorlardı. Sanki tek ihtiyaçları olan şey aşktı. Sanki bir lanetin pençesindelermiş

ve onları özgür kılacak tek şey aşkmış gibi. Olivia bir türlü mantığını anlayamıyordu: Aşk, babasını hastalıktan da ölümden de kurtarmamıştı. Annesini de delilikten ve kaybolmaktan kurtarmamıştı.

Kızlar *aşk* diyorlardı ama kastettikleri şey *arzu*ydu. Bu evin duvarlarının dışında arzulanmak istiyorlardı. Onları büyüleyerek akıllarını çelmeye çalışan, uçurumun sınırında dolaşan erkeklerden biri tarafından kurtarılmak istiyorlardı.

Hediyelerden, vaatlerden, gelecekten bahsettikleri sırada Olivia gözlerini devirdi.

"*Sen* ne bilirsin ki?" dedi Rebecca küçümseyerek gülerken. Olivia'nın göz devirdiğini fark etmişti. Gözleri çok küçük ve birbirine çok yakın olan, incecik bir kızdı. Olivia onu birçok kez bir sansar olarak çizmişti. "*Seni* kim ister ki?"

Çok az şey biliyor olabilirdi ama geçen bahar vakti bir çocuk vardı. Kulübeden dönerken Olivia'yı yakalamıştı. Gözleri buluşmuş ve çocuk ona gülümsemişti.

"Gel de konuşalım," demişti çocuk. Olivia kaşlarını çatarak eve dönmüştü. Ancak sonraki gün çocuk yine oradaydı, elinde sarı bir papatya vardı. "Senin için," demişti. Olivia çiçeği, çocuğun ilgisinden daha çok istiyordu, bahçeye doğru ilerlerken uçuruma yaklaşıyordu. Yakından bakınca çocuğun saçları güneşin altında bakır gibi parlıyordu. Yakından is kokuyordu. Olivia, çizeceği nesneyi inceleyen bir sanatçının mesafesiyle onun kirpiklerini ve dudaklarını incelemişti.

Çocuk onu öptüğünde Olivia, tanıştıkları gün annesinin babasına karşı hissettiği şeyi, tüm dünyayı yakabilecek o kıvılcımı hissetmeyi beklemişti. Ama sadece sırtına dokunan eli hissetmişti. Dudakları dudaklarındaydı. Derin bir hüzün vardı.

"İstemiyor musun?" diye sormuştu çocuk ellerini kızın kaburgalarında gezdirirken.

Olivia istemeyi, diğer kızların hissettiğini hissetmeyi istiyordu.

Ama olmuyordu. Yine de Olivia *arzu* doluydu. Gıcırdamayan bir yatağı arzuluyordu. Anabelle gibilerin, öğretmenlerin ya da hortlakların olmadığı bir odada kalmayı arzuluyordu. İs tadını almadığı bir havayı koklamayı, çimenlerle dolu manzaraya açılan bir pencereyi, ölmeyen bir babayı, onu terk etmeyen bir anneyi, Merilance'in duvarları ötesinde bir geleceği arzuluyordu.

Tüm bunları arzuluyordu ve ne arzuladığının önemi olmadığını bilecek kadar uzun süredir buradaydı, buradan çıkmanın tek yolunun bir başkası tarafından arzulanmak olduğunu biliyordu.

Biliyordu ve buna rağmen o çocuğu kendinden uzaklaştırmıştı.

Çocuğu bahçenin köşesinde tekrar gördüğünde yanında bir başka kız vardı, ismi Mary olan güzel, ufacık bir kızdı. Kız, çocuğun kulağına doğru bir şeyler fısıldayıp kıkırdıyordu. Olivia kıskançlık hissini tatmayı beklemişti ama içine yalnızca serin bir rahatlama hissi yayılmıştı.

Elindeki patatesi soymayı bitiren Olivia, küçük bıçağı inceledi. Bıçağı elinin tersinde dengede tutup dikkatlice havaya attı ve sonra yakaladı. Ardından gülümsedi, kendine has küçük bir şeydi bu.

"Ucube," diye mırıldandı Rebecca. Olivia başını kaldırıp ona baktı, bıçağı parmağını sallar gibi salladı. Rebecca yüzünü asarak sanki Olivia göz ardı edilmesi gereken bir hortlakmış gibi diğer kızlara döndü.

En azından artık erkeklerle ilgili konuşmuyorlardı. Şimdi konu rüyalara gelmişti.

"Deniz kenarındaydım."

"Sen hiç denize gitmedin ki."

"Yani, ne olmuş?"

Olivia bir patates daha aldı ve bıçağı kullanarak nişastalı yüzeyi açığa çıkardı. İşi neredeyse bitmişti ama kızların gevezeliğini dinlemek için yavaş hareket etmeye başladı.

"Peki, göl değil de deniz kenarı olduğunu nereden biliyorsun?"

"Martılar vardı. Ve kayalar. Ayrıca rüyanda gördüğün bir yeri bilmek zorunda değilsin."

"Tabii ki zorundasın..."

Olivia soyduğu patatesi doğrayıp tencereye attı.

Kızlar rüyalarından sanki somut, gerçekten yaşanmış şeylermiş gibi bahsediyorlardı. Zihinlerinin ilham aldığı hikâyelerle, hatıralarına işlenen görüntülerle uyanıyorlardı.

Annesi de rüyalardan bahsetmişti ama o daha acımasız şeyler söylemişti. Ölen sevgililerden, kızına onların gerçek olmadığını söylemek istemesine sebep olacak kadar keskin pençeleri olan gölgelerden bahsetmişti.

Ama annesinin uyarıları boşunaydı.

Olivia bir kez olsun rüya görmemişti.

Tabii ki bir şeylerin *hayalini* kuruyordu, başka hayatları düşünüyor, olmadığı biriymiş gibi davranıyordu. Mesela geniş bir aileye, büyük bir eve ve güneş alan bir bahçeye sahip bir kızmış gibi gerçek dışı şeyler hayal ediyordu. Ancak on dört yıldır bir kez olsun rüya görmemişti. Uykuya daldığında kendini karanlık bir tünelde, kapkaranlık bir tabakanın ardında buluyordu. Bazen uyanır uyanmaz teninde örümcek ağına benzer incecik bir ip buluyordu. Bu, erişmesi güç ve tuhaf bir histi, silinmeden önce bir imgeyi yakalar gibi oluyordu. Ama sonra siliniyordu.

"Olivia."

İsmi havada yankılandı. İrkildi, bıçağa sarılı parmakları gerildi ama seslenen sadece zayıf yüzlü öğretmeni Jessamine'di.

Kapıda durmuş, dilinde limon varmış gibi dudaklarını büzmüş bekliyordu. Parmağını kıvırarak onu çağırdığında Olivia elindeki işi bıraktı.

Başlar ona çevrilmişti. Kızlar gözleriyle takip ediyordu.

"Yine ne yaptı?" diye fısıldıyorlardı ve dürüst olmak gerekirse Olivia da bilmiyordu. Gizlice kapıları açtığı için, Agatha Öğretmen'in çekmecesinden şeker çaldığı için ya da yazı tahtasını kilerde sakladığı için olabilirdi.

Merdivenlerden çıktıkları sırada Olivia titredi, kalabalık mutfağın yerini serin koridorlar almıştı. Müdirenin kapısını görünce kalbi tekledi. Buraya çağırılmak hiçbir zaman iyiye işaret değildi.

Jessamine kapıyı tıklattı ve diğer taraftan bir ses duyuldu.

"Gir."

Olivia çenesini sıkmasına rağmen içeri adım attıkları sırada dişleri hafifçe birbirine çarpıyordu.

Dar bir odaydı. Duvarlar, belki sihir ya da korsanları anlatsa dikkat çekici olabilecek kitaplarla doluydu. Ancak kitapların kalın sırtlarında *Hanımefendinin Adabımuaşeret Kitabı* ve *Çarmıh Yolcusu* gibi isimler yazıyordu. Bir raf da düzgün duruşu öğretmek için kullanıldığını düşündüğü ansiklopedilerle doluydu.

"Bayan Prior," dedi koyu ahşap masadaki incecik figür.

Merilance'in müdiresi yaşlıydı. Hep yaşlıydı. Zaten çizgilerle dolu olan yüzüne yeni birkaç kırışıklık daha katılmıştı ama Olivia burada yaşamaya başladığından beri kadın pek değişmemişti. Omuzları kambur durmuyordu, soluk renkli gözlerini asla kırpmıyordu ve konuştuğunda sesi ince ve otoriterdi.

"Otur."

Odada iki sandalye vardı. İnce bir sandalye duvara yaslıydı, soluk yeşil olansa masanın önündeydi.

Duvara yaslı olan doluydu. Küçük bir hortlak oturmuş, öne doğru eğilmişti. Yere değmeyecek kadar kısa olan bacaklarını sallıyordu. Olivia, yarı belirgin bu kıza bakarken Merilance'teki onca odaya rağmen buraya musallat olan hortlağı merak etmişti.

Müdire boğazını temizledi. Bu ses sanki zayıf bir el Olivia'nın çenesini sıkmış gibi bir etki bırakmıştı.

Hortlak ahşap duvarın arasından süzülürken, Olivia kendini soluk yeşil sandalyeye ilerlemeye zorladı ve oturduğu an havaya biraz toz yayıldı. Sakince yaşlı kadına bakarken donuk ifadesini anlayabilmeyi umut ediyordu ama ne yazık ki Merilance'in müdiresi, Olivia'yı hafife almayacak kadar uyanıktı. Onun sessizliğini aptallık ya da kayıtsızlık olarak görmüyordu. Yaşlı kadının mavi gözlerinin karşısındayken Olivia kendini fazla açıkta hissediyordu.

"Uzunca bir süredir bizimle birliktesin," dedi müdire, sanki Olivia bunu bilmiyormuş gibi. Olivia hücredeki bir mahkûm misali yılları saymayı bırakmıştı. "Çocukluğundan beri seninle ilgileniyoruz. Büyüyüp genç bir kadın olurken seni yetiştirdik."

Yetiştirmek. Büyümek. Sanki bir bitkiden bahsediyordu. Olivia yaşlı kadının masasında duran, pencereden gelen ışığın vurduğu tozlu, ipekten güllere bakıyordu, gri olmadıkları zaman nasıl göründüklerini hatırlamaya çalışıyordu. Ancak sonra müdire yapabileceği en korkunç şeyi yaptı.

Gülümsedi.

Merilance'te bir zamanlar bir kedi vardı. Bahçe kulübesinde takılıp fareleri yakalayan vahşi, küçük bir yaratıktı. Kalaydan çatıda uzanıyor, karnı tokken kuyruğunu sallıyor ve dudakları kendini beğenmiş küçük bir gülümsemeyle kıvrılıyordu. Müdirenin de yüzünde aynı ifade vardı.

"Ve artık buradaki vaktinin sonuna geldik."

Olivia'nın tüm bedeni gerildi. Merilance'ten ayrılan kızların başına ne geldiğini biliyordu. Düşkünlerevine solmak üzere gönderiliyor ya da orta yaşlı bir adama ödül misali hediye ediliyor veya bir başkasının evinin derinliklerine gömülüyorlardı.

"Senin... durumundaki bir kız için pek fazla seçenek yok."

Olivia kelimeleri örten deriyi zihninde soydu. Müdirenin söylemek istediği şey, Olivia gibi konuşamayan inatçı bir yetimi bekleyen çok bir gelecek olmadığıydı. Öfkesini bastırırsa iyi bir eş olacağını söylemişlerdi. Sessizliği daha büyük bir hastalığın işareti olarak kabul edilmezse ya da sinir bozucu bulunmazsa iyi bir hizmetçi olurdu. Geriye ne kalıyordu? İyi şeyler değil. Zihnindeki koridorları arşınlamaya başladı, bir kaçış planlıyordu. Öğretmenlerin dolaplarını kurcalamak için hâlâ vakti vardı, şehre kaçıp farklı bir yol bulmak için hâlâ vakti vardı ama müdire ince parmaklarını masaya vurup onu kendine getirdi.

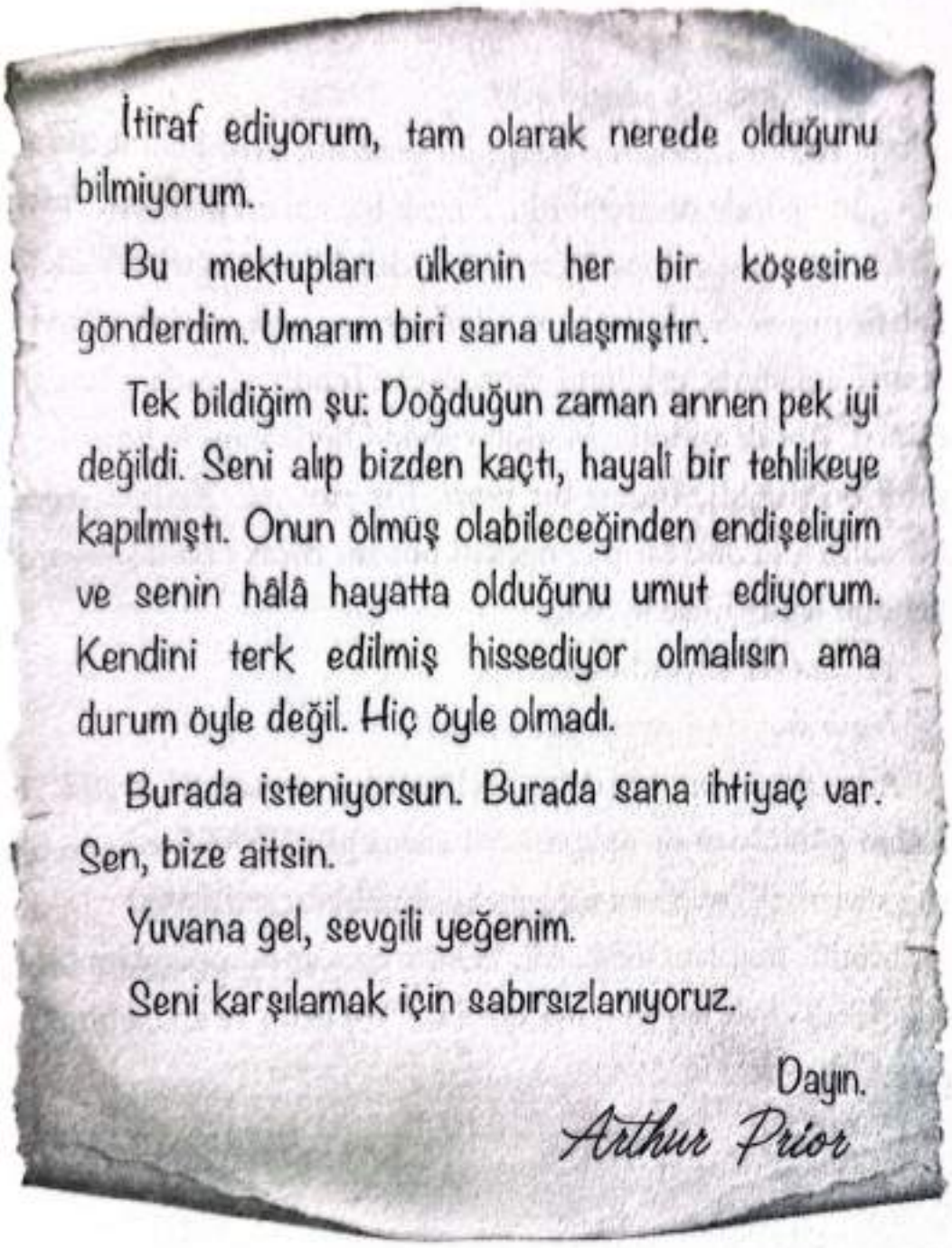
"Neyse ki," dedi kadın bir çekmeceyi açarak, "bu mesele bizim yerimize çözüldü."

Ardından bir zarf çıkardı. Olivia, zarfı daha eline almadan bunun *kendisine* yazıldığını anlamıştı. İsmi kendine özgü bir el yazısıyla zarfın üzerine yazılmıştı, harfler yağan yağmur gibi eğikti.

Olivia Prior

Zarfın üst kısmı yırtılıp açılmıştı, mektup çıkarılıp sonra tekrar yerleştirilmiş olmalıydı. Olivia bir anlığına bu saygısızlığa öfkelendi. Ancak müdire zarfı uzatırken bu hissin yerini merak aldı. Aynı garip el yazısıyla yazılan mektubu zarftan çıkardı.

"Çok sevgili yeğenim," diye başlıyordu.

İtiraf ediyorum, tam olarak nerede olduğunu bilmiyorum.

Bu mektupları ülkenin her bir köşesine gönderdim. Umarım biri sana ulaşmıştır.

Tek bildiğim şu: Doğduğun zaman annen pek iyi değildi. Seni alıp bizden kaçtı, hayali bir tehlikeye kapılmıştı. Onun ölmüş olabileceğinden endişeliyim ve senin hâlâ hayatta olduğunu umut ediyorum. Kendini terk edilmiş hissediyor olmalısın ama durum öyle değil. Hiç öyle olmadı.

Burada isteniyorsun. Burada sana ihtiyaç var. Sen, bize aitsin.

Yuvana gel, sevgili yeğenim.

Seni karşılamak için sabırsızlanıyoruz.

Dayın.

Arthur Prior

Olivia mektubu tekrar ve tekrar okudu, zihnindeki çarklar dönüyordu.

Yeğen. Dayı. Yuva. Parşömen kırışana kadar mektubu ne kadar sıkı tuttuğunu fark edemedi.

"Kader yüzüne güldü, Bayan Prior," dedi müdire ama Olivia gözlerini parşömenden ayıramıyordu. Zarfı çevirince arkasında bir adresle karşılaştı. Kelimeler ve harfler onun için karmakarışık ve anlamsızdı. En üstteki kelime hariç.

Gallant.

Olivia'nın kalbi sıkışıyordu.

Parmağını kelimenin üzerinde gezdirdi, aynı kelime annesinin günlüğünde de geçiyordu. Ancak hiç anlam ifade etmemişti. Çok uzun zaman önce, öğretmenlerden birinin ağır sözlüklerini karıştırmış ve bu kelimenin, *özellikle zor zamanlarda gösterilen cesaret* anlamına geldiğini görmüştü. Tehdit altında gösterilen cesaret. Ancak annesi için -dolayısıyla Olivia için- kelimenin tanımı bu değildi. Burası bir *yerdi.* Bir *yuvaydı.* Kelime yüksek bir dalga gibi onu sarıp dengesini bozdu. Biraz başı dönüyordu, kendini hâlsiz hissediyordu.

Yuvana gel, diyordu mektup.

Uzak dur, diye uyarmıştı annesi.

Ama dayısı bir şey daha söylüyordu: *Annen iyi değildi.* Bu kadarı günlükten de anlaşılıyordu ama günlüktekiler annesinin son sözleriydi, mutlaka bir sebebi olmalıydı.

Müdire boğazını temizledi. "Gidip eşyalarını toplamanı öneririm," dedi eliyle kapıyı işaret ederek. "Yol uzun ve araba birazdan gelir."

Çok mutluyum. Çok korkuyorum.
Görünen o ki, iki kişi birlikte el ele
yürüyebilirmiş.

Yandaki yatakta bağdaş kurmuş oturan hortlak, Olivia'nın toparlanmasını izliyordu.

Hortlağın dar bir çenesi vardı, güneş ışığı tüm hatlarını ortaya çıkarıyordu. Olivia göz ucuyla ona baktı, hortlak neredeyse o gideceği için üzülmüş gibiydi.

Öğretmenler ona küçük bir bavul vermişti. Yine de iki gri elbisesinin, eskiz defterlerinin ve annesinin günlüğünün sığmasına yetecek kadar büyüktü. Dayısının mektubunu günlüğün arkasına koydu. Dayısının daveti annesinin uyarısıyla dip dibeydi.

Uzak durduğun müddetçe güvende olacaksın.

Seni karşılamak için sabırsızlanıyoruz.

Biri delirmişti, birini de tanımıyordu ve hangisine inanacağını bilmiyordu. Ancak işin sonunda hangisi olacağının önemi

yoktu. Mektup önemli bir davet de olabilirdi. Belki de bilinmeyene gittiği için korkmalıydı ama içindeki merak göğsünde resmen davul çalıyordu. Gidiyordu. Gidecek bir yeri vardı.

Bir yuva.

Yuva tercihtir, diye yazmıştı annesi. Annesinin bu kelimeyi Gallant için kullandığını sanmıyordu ama belki öyle de olabilirdi. Ne de olsa sizi seçen bir şeyi sonrasında siz de seçebilirdiniz. Orası bir yuva olmasa bile en azından içinde bir ailenin beklediği bir evdi.

Siyah bir araba taştan hendeği aşarak yaklaştı. Bu tip arabaların Merilance'e geldiğini görmüştü, bir kızın gitme vakti geldiğinde öğretmenler bir araba çağırıyordu. Ayrılık hediyesi, tek yönlü bir bilet. Kapı bir ağız misali açıldı, onu yutmayı bekliyordu. Kendi kendine, *Her yer buradan iyidir*, dese de korku teninde gezinmeye başlamıştı.

Öğretmenler birer gözcü misali basamaklara dizilmişti. Diğer kızlar onun gidişini izlemeye gelmemişlerdi ama kapılar açıktı ve koridorda Anabelle'in gümüş örgüsünün parladığını görür gibi olmuştu.

Sonunda, diye düşündü siyah yaratığa binerken. Motor çalıştı ve lastikler taş hendeği aştı. Kemerden geçip sokağa çıktılar. Olivia arkadaki camdan, bahçe kulübesinin yok olmasını ve Merilance'in uzakta kalışını izledi. Gittikçe küçülüyordu. Ardından bir anda yok oldu, etrafını saran binalar ve kömür dumanı binayı yuttu.

İşte o zaman Olivia'nın içinde bir şeyler harekete geçti, yarı korku yarı heyecan dolu bir histi bu. Tıpkı merdivenleri çok hızlı çıkarken ayağınızın kaymasına benzeyen bir his gibi. Kendinizi düşmekten kurtarır kurtarmaz acaba düşseydim nasıl

olurdu diye aşağı bakardınız ve bir felaketten ucu ucuna kurtulduğunuzu fark ederdiniz.

Altındaki araba gürledi, şehir görüntüleri silinmeye başlarken duyduğu tek ses buydu. Binalar üç kattan iki kata, iki kattan tek kata düştü ve sonra çürük dişler gibi aralar uzamaya başladı. Ardından müthiş bir şey oldu. Binaların, dumanın, isin ve buharın *sonuna* ulaştılar. Son evler yerini tepelere bıraktı ve dünya griden yeşile dönmeye başladı.

Olivia bavulu açıp dayısının mektubunu çıkardı.

Çok sevgili yeğenim, yazmıştı dayısı. Olivia bu kelimelerdeki umuda tutundu.

Mektubu tekrar okudu, mürekkep içine işlerken kelimeleri ezberine kazıdı ve bir cevap arasa da aradığını bulamadı. Parşömende bir koku vardı. Mektubu burnuna yaklaştırdı. Yaz mevsimiydi ama yükselen koku sonbahar gibi narin ve kuruydu; doğanın solup öldüğü, pencerelerin örtüldüğü ve fırınların dumanla dolduğu, kışın bir vaat misali hemen köşesinde beklediği mevsimi anımsatıyordu.

Dışarıda güneş parlıyordu, başını kaldırıp iki tarafındaki tarlalara baktı. Fundalıklar, buğdaylar ve uzun otlar rüzgârla hafifçe dans ediyordu. Arabadan inmek, dalgalanan otların arasında kollarını açmak istiyordu. Geçen sene kar yağdığında kızlar da aynı şeyi yapmıştı ancak beyaz karlar yalnızca birkaç santim birikmişti ve kızlar ayaklarının altındaki çakılları hissedebiliyorlardı.

Yine de Olivia arabadan inmedi, araç kırsal kesime doğru hareket etmeye devam etti. Ne kadar uzağa gideceklerini bilmiyordu. Ne müdire okuldan çıkmadan önce ona ne kadar gideceğini söylemişti ne de parmaklarıyla direksiyonda ritim tutan öndeki şoför.

Mektubu cebine koyup bir yadigâr, tılsım, anahtar misali saklamaya karar verdi. Sonra dikkatini kucağında açık duran günlüğe verdi. Camda bir çatlak vardı ve bu çatlaktan sızan rüzgârla günlüğün sayfaları çevrilmeye başladı. Havadaki parmaklar karalanan sayfaları, karanlık izleri sağa sola çeviriyordu. Bu kadar fazla siyah mürekkep kullanılması gözlerinizi kıstığınızda gölgelerdeki şekilleri fark etmenizi sağlıyordu.

Ancak bunlar kazara oluşmamıştı, bilinçli yapılmış *çizimlerdi.*

Olivia'nın kendi defterlerindeki dikkatli çizimlerin yanı sıra bu defterdekiler tüm sayfayı kaplayan vahşi, soyut mürekkep izleriydi. Annesinin günlüğünün sayfalarına yayılmış olsalar da sanki buraya ait değillermiş gibiydi.

Garip ama güzellerdi, sayfalarda kıvrılıp duran ve yavaşça şekillere dönüşen doğal çizgilerdi. Şurada bir el vardı. Şurada da bir koridor. Şurada ayaklarının dibinde gölgeler gezen bir adam. Şurada bir çiçek. Şurada kafatası. Şurada açılan bir kapı... Ama neye? Ya da kime? Ya da nereye?

Ne kadar güzel olsalar da Olivia çizimlere bakmaktan hoşlanmamıştı.

Bu çizimler, kilerin zemininde gördüğü gümüşçünler gibi onu rahatsız ediyordu. Gözlerinin bulanıklaşmasına, başının ağrımasına sebep oluyorlardı. Onu dikkatle izleyen hortlakların bir araya gelip tekrar birbirlerinden ayrılmaları gibiydi.

Esen rüzgâr sayfaları karıştırıyordu. Olivia günlüğü kapatıp bakışlarını zorla camın dışındaki güneşli tarlalara çevirdi.

"Pek konuşkan değilsin demek?" dedi şoför. Sanki ağzı yutmadığı çakıllarla doluymuş gibi kaba bir aksanı vardı.

Olivia başını iki yana salladı ama bir mühür kırılmış gibiydi. Şoför durmaksızın, dalgın ve aklı karışık bir hâlde, çocuklardan, keçilerden ve havadan konuşmaya başladı. İnsanlar Olivia'yla

konuşmayı severlerdi ya da belki *ona* anlatmak hoşlarına gidiyordu. Olivia'nın bazılarına huzursuzluk veren sessizliği, bazıları için bir davet niteliğindeydi. Bu seferlik dert etmedi, dikkatini dışarıdaki canlı dünyaya vermişti. Tarlalarda yeşilin bir sürü tonu vardı.

"Daha önce bu kadar kuzeye gelmemiştim," dedi adam omzunun üzerinden bakarak. "Ya sen?"

Olivia başını tekrar iki yana salladı ama işin aslı, bilmiyordu. Merilance'ten öncesi vardı tabii ki ama gözünde hiçbir şey canlanmıyordu, alacalı karanlık dışında hiçbir şey yoktu. Buna rağmen arabayla uzaklaşmaya devam ettikçe karanlığın daha çok titreştiğini hissetti. Hatıralara olmasa da olmaları gereken yere bir kapı aralıyorlardı.

Belki de sadece aklının oyunuydu.

Belki de o kelime, *yuva* ya da birinin onu beklediğini, birinin onu yanında görmek istediğini bilmek ona böyle hissettiriyordu.

Büyüleyici, küçük bir kasabaya girdiklerinde öğle vaktini geçmişti. Araba yavaşlarken Olivia'nın kalbi hızla atmaya başladı. Geldikleri yerin Gallant olduğunu umut ediyordu ancak belli ki şoför sadece biraz esneyip atıştırmalık bir şeyler almak istemişti. Arabadan indi ve belini esnetip kütürdetirken inledi. Olivia onu takip ederek arabadan indiğinde, havanın sıcaklığı irkilmesine sebep oldu, bulutlar güneşin ısısını direkt yansıtıyordu.

Adam bir dükkândan birkaç tane etli börek alıp bir tanesini Olivia'ya uzattı. Olivia'nın parası yoktu ama midesi adamın da duyabileceği kadar gürültülü bir şekilde gurulduyordu. Adam sıcak ve çıtır yiyeceği avucuna bıraktı. Olivia işaret diliyle *teşekkür* etti ama adam ya görmemiş ya da anlamamıştı.

Etrafına bakınan Olivia daha ne kadar gideceklerini merak ediyordu. Adam ifadesinden aklındakileri anlamış olacak ki, "Biraz daha var," dedi. Etli börekten ısırık alıp başıyla ötedeki

tepeleri işaret etti. Arasından geçip geldikleri arazilerden daha büyük ve daha vahşi görünüyordu. "Tahminen hava kararmadan varmış oluruz."

Börekleri yiyip yağlı ellerini bir bez parçasıyla sildiler ve ardından arabanın motoru tekrar çalıştı. Olivia arka koltuğa oturduğunda ısınmış ve doymuştu. Kısa süre içinde dünyası, gürleyen motor, yolda dönen lastikler ve şoförün ara sıra paylaştığı düşüncelerinden ibaret olmuştu.

Uyumak gibi bir niyeti yoktu ama uyandığında etraftaki aydınlık hafiflemiş, gölgeler uzamıştı ve üzerlerinde uzanan gökyüzü alaca karanlığın pembe ve altın renklerine bulanmıştı. Tepelerin yerini kayalık dağlar, dalgalar misali uzanan yontulmamış şekiller almıştı. Merilance'in taştan duvarları ve is lekeli göğü sanki farklı bir dünyada kalmıştı.

"Çok uzakta değiliz," dedi şoför. Rüzgârlı yolda kadim ağaçlarla dolu bir koruluktan, etrafı kayalık virajlarla çevrili dar köprülerden geçiyorlardı. Ansızın, bir kapı ortaya çıkmıştı.

Taştan iki sütunun ortasında demirle işlenmiş bir kemer vardı.

GALLANT

Araba ilerleyip dar yola girerken Olivia'nın kalbi hızla atmaya başladı. Uzakta bir şekil beliriyordu, şoför hafif bir ıslık çaldı.

"Ne kadar şanslıymışsın sen," dedi adam. Çünkü Gallant sadece bir ev değildi. Bir *malikâneydi*, Merilance'in iki katından çok daha büyük bir araziydi. Yumurtanın beyazı gibi tepeciklerden oluşan bir çatısı, oymalı pencereleri ve bir tuvalin boyayı hapsetmesi gibi gün batımını soluk taşlarına hapseden duvarları vardı. İki yanı da genişti ve köşelerinde dalları genişçe uzanan, gövdelerinin arasından bir bahçenin göründüğü büyük

yaşlı ağaçlar vardı. Bahçedeki çitler, güller, evin ardında yükselen yabani çiçekler göze çarpıyordu.

Olivia'nın ağzı açık kaldı. Bu bir rüyaydı ve Olivia, yaklaştıkça uyanmaktan korkuyordu. Susuzluktan ölmek üzere olan, bir yudum su içmeye muhtaç bir kızmış gibi karşısındaki görüntüyü kana kana içti. Durması ve nefes alması gerektiğini, bir yudum içine çekip geriye kalanlar için vakti olacağını kendisine hatırlatması gerekiyordu. Buradan gelip geçen bir yabancı değildi.

Şoför arabayı tam ortasında taştan bir figür olan süs havuzunun etrafından döndürdü. Bu figür, elbisesi güçlü rüzgârla uçuşuyormuş gibi görünen bir kadındı. Sırtı devasa eve dönüktü ve başı yukarı bakıyordu, bir elini avucu karşıya bakacak şekilde kaldırmıştı, sanki bir şeye uzanıyor gibiydi. Araba süs havuzunu dönerken Olivia kadının başını çevirip onları izlemesini beklemişti ama tabii ki kadın böyle bir şey yapmadı. Taştan gözleri yoldan, kapıdan ve solan gün ışıklarından ayrılmadı.

"İşte geldik," dedi şoför arabayı durdurarak. Motor sustu ve adam arabadan indi. Ardından Olivia'nın küçük bavulunu alıp merdivenlere bıraktı. Olivia arabadan indiğinde bacakları arka koltukta saatlerdir sıkışıp kaldığı için kaskatı kesilmişti. Adam başını hafifçe eğerek, "Evine hoş geldin," dedi ve tekrar direksiyonun başına geçti. Motoru tekrar çalıştırdı.

Sonra adam gitti, Olivia artık yalnızdı.

Küçük bir daire çizdiğinde ayakkabılarının altındaki çakıllar çatırdadı. Merilance'i saran aynı soluk renk taşlardı bunlar ve her adımda *şişt, şişt, şişt* sesleri yükseliyordu. Tüm dünyası sarsılırken Olivia bir an için başını kaldırdı ve okulun mezar taşına benzer suretini, bahçe kulübesini, kollarını kavuşturmuş onu içeri sürüklemeyi bekleyen bir öğretmen görmeyi bekledi.

Ama ne Merilance ne de öğretmen vardı, sadece Gallant'tı.

Olivia süs havuzuna yaklaşırken parmakları o kadının resmini çizme arzusuyla kaşınıyordu. Ancak yakından bakınca heykelin ayaklarının dibindeki su sabit ve durgundu, köşelerden yeşillenmeye başlamıştı. Yakından bakınca kadının eğik çenesinde uğursuz bir şeyler vardı, kaldırdığı eli bir karşılamadan ziyade uyarır gibiydi. Bir emirdi. *Dur.*

Olivia titredi. Hava çok çabuk kararmıştı. Alaca karanlık yerini akşama bırakmıştı ve serin rüzgâr güçlenerek yazın son sıcağını da götürmüştü. Başını kaldırarak evi inceledi. Panjurların hepsi kapalıydı ama kenarlarından ışık sızıyordu.

Olivia eve yöneldi, bavulunu aldı ve ön kapılara çıkan dört basamağı adımladı. Sert ahşap kapının üzerinde, parmaklarının arasında soğukluğunu hissettiği tek bir demir tokmak vardı.

Tokmağı tutup kapıyı çaldı.

Ve bekledi.

Ancak açan olmadı.

Tekrar çaldı. Tekrar. Dördüncü ve beşinci çalışı arasında ilk olarak müdirenin odasında, sonra onu Merilance'ten alan arabada içini saran o bilinmeyene, karanlık bir gerçeği açığa çıkaran hayale karşı oluşan korku yükseldi. Korku kollarını ona sarmış, tenine sızmış, kaburgalarını okşuyordu.

Ya evde kimse yoksa?

Ya bunca yolu boşuna...

Ancak sürgüler çekildi ve kapı geriye doğru açıldı. Yine de tam olarak ardına kadar değil, bir kadının aradan bakabileceği kadar açılmıştı. Kapıyı açan, biçimsiz kesilmiş ve aralarına aklar düşmüş dağınık kahverengi bukleleri olan iri yarı bir kadındı. Olivia'nın çizmeyi sevdiği türden bir yüzü vardı. Her bir hissi ifadesinden görünüyordu, apaçık ve ortadaydı. Şu anda yüzündeki her bir çizgi kıvrılmış, kaşları çatılmıştı.

"Tanrı aşkına, ne..." Olivia'yı görünce kadının cümlesi yarım kaldı. Boş araba yoluna ve sonra tekrar kıza baktı. "Sen de kimsin?"

Olivia'nın kalbi birazcık da olsa gevşemişti. Tabii ki onu görüntüsünden tanıyamazlardı. Kadın, sanki bir sokak kedisiymiş ve kazara oraya gelmiş gibi ona bakarken Olivia kadının, konuşmasını beklediğini fark etti. Kendini açıklamasını bekliyordu. Koridordan bir adamın sesi yükselirken cebindeki mektuba uzandı.

"Hannah, kimmiş?" diye seslendi adam. Olivia dayısını görme umuduyla kadının arkasındaki kişiyi görmeye çalıştı. Ancak kapı daha genişçe açıldığında tek bakışta bu adamın dayısı olmadığını anladı. Adamın ten rengi kendininkinden birkaç ton koyuydu ve yüzü fazla zayıf, yaşını belli eden bir ifadedeydi.

"Bilmiyorum, Edgar," dedi kadın, ismi Hannah'ydı. "Bir kız."

"Ne garip..."

Kapı daha da açıldı ve ışık Olivia'nın yüzüne dökülürken kadının gözleri irileşti.

"Olamaz..." dedi kadın yavaşça. Dile getirmediği bir sorunun cevabıydı. Sonra, "Buraya nasıl geldin?" diye sordu.

Olivia dayısının mektubunu uzattı. Kadının bakışları zarfta ve içindeki parşömende gezindi. Koridorun loş ışığında bile, Olivia kadının yüzündeki rengin çekildiğini görebiliyordu. "Anlayamıyorum." Kadın daha fazlasını ararmış gibi parşömeni çevirdi.

"Bu nedir?" dedi Edgar ancak Hannah yalnızca başını iki yana salladı, bakışları tekrar Olivia'ya döndü. Olivia ifadeleri okumakta hep iyi olsa da ne gördüğünü tam olarak bilemiyordu.

Kadının aklı karışmıştı. Yüzünde endişe vardı. Başka bir şey daha...

Hannah ağzını açtı, dudakları bir soruyla aralanmıştı ama gözlerini kıstı. Ancak bu ifadesi Olivia'ya değil, arkasındaki bahçeye yönelikti.

"En iyisi içeri gir," dedi kadın. "Karanlıkta durma."

Olivia omuzunun üzerinden baktı. Gün tamamen batmış, akşam karanlığı etraflarını sarmıştı. Karanlıktan korkmuyordu, hiç korkmamıştı ama kadın ve adam karanlıktan rahatsız olmuş gibiydiler. Hannah kapıyı iyice açınca iyi aydınlatılmış bir antre, devasa bir merdiven ve labirent gibi görünen ev Olivia'nın karşısına çıktı.

"Acele et," dedi kadın.

Beklediği karşılama tam olarak bu olmasa da Olivia bavulunu alıp içeri adım attı ve kapı arkasından kapanırken akşamla arasına bir perde çekilmiş oldu.

Evin efendisi yalnız değildi.

Üç gölgesi vardı; biri kısa, biri zayıf, biri güçlü. Sandalyesinden kalkarken hepsi onu izliyor, gölgelerin yapması gerektiği gibi sessizce peşine düşüyorlardı.

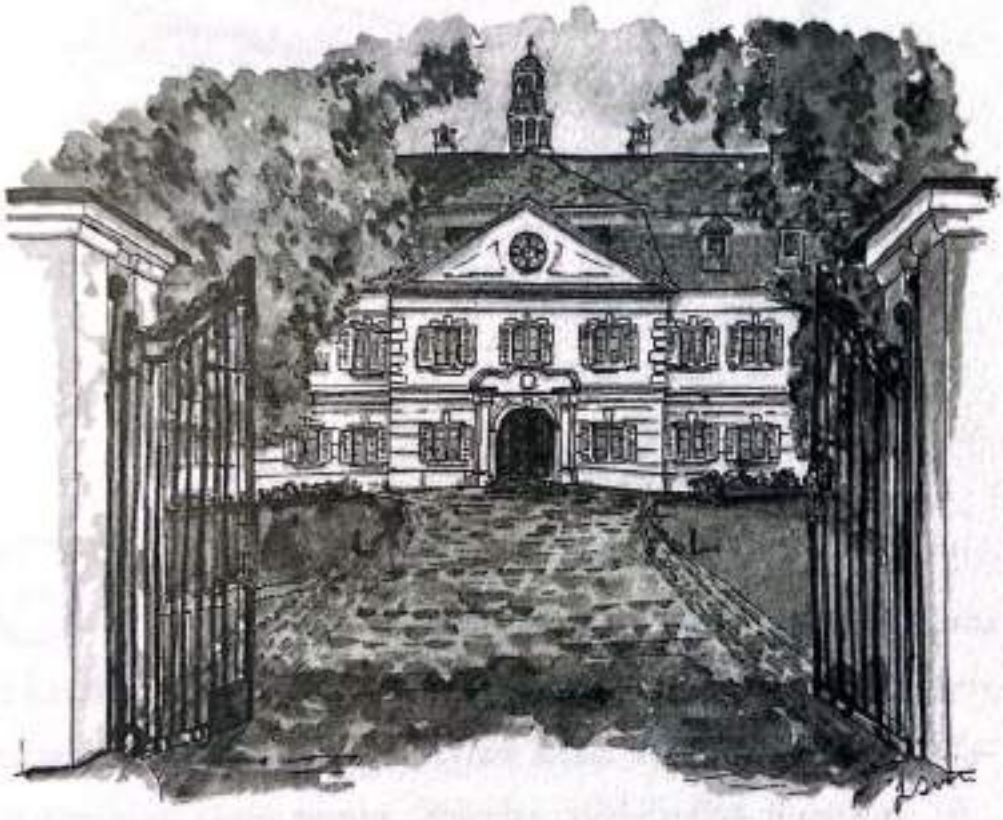
İkinci ve üçüncü arasında bir boşluk vardı, keskin zekâsı olan biri bir zamanlar aralarında dördüncünün de olduğunu düşünebilirdi. Belki de vardı ama artık üç taneydiler, boş olan ve olmayan evde gezen efendilerini takip ediyorlardı.

Köşelerden izleyen ölü mahluklar vardı. Bir zamanlar insan olan mahluklar. İğrenç başlarını eğiyor, efendi ve gölgeleri geçerken irkilerek geri çekiliyor, evin kovuklarında kendilerini gizliyorlardı. Arada bir, içlerinden biri gözlerini kaldırıp bakıyordu, bakışları keskindi. Arada bir, içlerinden biri karanlığa nasıl karıştıklarını hatırlıyordu.

Efendi tırnaklarını duvara sürtüp mırıldandı, bu derin bir sesti. Başka sesler de vardı, dışarıdaki rüzgârın eski püskü perdelere fısıltısı, çatlayıp özgür kalan bir parça sıva ve inleyip eğiliyormuş, çöküyormuş gibi gelen evin sesi. Ancak hortlaklar sessizdi, gölgeler ise konuşamıyordu, bu yüzden evde yankılanan tek ses efendinin sesiydi.

İkinci Kısım

Ev

Olivia daha önce böyle bir ev görmemişti.

Antre devasa bir yaratığın kemikleri misali yükseliyordu ve kandiller odayı hafif sarı bir ışığa boğuyordu. Olivia etrafına bakınca gördüğü her şeye hayran kaldı: büyük merdiven, yüksek tavanlar, süslü zemin. Bakışları tablolardan desenlere, duvar kâğıdından halıya, pencerelerden kapıya kayarken Hannah onu antreden koridorun sonundaki oturma odasına yönlendirdi. Oturma odasındaki iki tekli koltuk ve bir kanepe şöminenin karşısına yerleştirilmişti. Olivia odayı süzüp köşelere baktı ama dişlere, gözlere, hortlaklara dair hiçbir iz yoktu. Hannah ve Edgar'a baktı, ikisinden birinin dayısını çağırmasını bekliyordu ama onlar öylece kapının eşiğinde durmuş sanki Olivia duyamıyormuş gibi telaşla fısıldaşıyorlardı.

"Oku şunu," dedi Hannah mektubu adamın ellerine tutuşturarak.

"Hiç mantıklı değil."

"Arthur bilse bile..."

"Bir şey söylerdi..."

Edgar kaşlarını çattı. "Kız gerçekten de benziyor..."

"Grace'e, evet."

Hannah'nın bu ismi söyleyişinde acı dolu bir yan vardı. O an Olivia, annesinin günlüğünün ön yüzündeki, parmaklarıyla aşındırdığı *G* harfinin Georgina, Genevieve, Gabrielle değil de *Grace* olduğunu *hemen* anladı. İçine bir rahatlık yayıldı. Annesini tanıyorlardı. Belki ona ne olduğunu da biliyorlardı.

"Olivia," dedi Edgar, sanki kızın isminin kendi dudaklarından nasıl döküldüğünü tartar gibi. "Nereden geldin?"

Zarfın ön yüzüne karalanan adresi işaret etti. *Merilance Bağımsız Kızlar Okulu.*

Hannah mektuba değil de Olivia'ya bakarak kaşlarını çattı. "Dilini mi yuttun?"

Olivia'nın içinde öfke yükseldi. "*Hayır,*" dedi işaret diliyle, hareketleri sert ve özenliydi. "*Dilimi yutmadım.*"

Ancak bu cevabı tabii ki yalnızca kendisi anlıyordu. Onların anlamayacağını biliyordu.

Daha doğrusu öyle sanıyordu, ta ki Edgar cevap verene kadar: "*Üzgünüm.*" Adam işaret diliyle cevap verince Olivia neşelenerek ona döndü. Biriyle konuşamayalı uzun zaman oluyordu ve parmakları çoktan havada uçuşmaya başlamıştı.

Ancak adam ellerini kaldırdı. "*Yavaş ol,*" diye yalvardı işaret diliyle. "*Çok paslandım.*"

Olivia başını sallayarak tekrar denedi, ilk sorusunu dikkatlice sordu: "*Dayım nerede?*"

Edgar bu cümleyi tercüme ettiğinde Hannah'nın kaşları tekrar çatıldı. "Bu mektubu ne zaman aldın?"

Olivia işaret diliyle cevap verdi: "*Bugün.*"

Edgar başını iki yana salladı. "Bu imkânsız," dedi. "Arthur'un..."

O an koridordan adım sesleri duyuldu.

"Hannah?" diye seslendi bir ses ve saniyeler sonra, bir çift bahçe eldivenini inceleyen bir delikanlı içeri girdi. Olivia'dan birkaç yaş büyüktü, neredeyse bir adam sayılırdı. Uzun boylu ve fidan gibi zayıftı, saçları açık kahverengiydi. "Galiba dikenler daha da sivriliyor," dedi. "Burada bir yırtık daha var, başparmağa doğru..."

Sonunda başını kaldırdığında şöminenin yanında duran Olivia'yı gördü.

"Sen kimsin?" diye sordu. Sesinden uysallık akıyordu.

"Matthew," dedi Hannah. "Bu Olivia." Bir an durup ekledi: "Kuzenin."

Dayı. Yeğen. Şimdi de bir kuzen. Olivia hayatı boyunca bir ailenin, bir gün uyanıp yalnız olmadığını öğrenmenin hayalini kurmuştu. *Matthew* bu haberi pek iyi karşılamamış gibiydi. Kelimeleri duyduğunda çarpılmış gibi irkildi. "Saçmalık. Başka Prior yok ki."

"Belli ki varmış," dedi Edgar nazikçe. Sanki Olivia'nın varlığı bir talihsizlikmiş gibi.

"Hayır." Matthew başını iki yana sallarken bu düşünceyi ve Olivia'yı aklından atmaya çalışıyordu sanki. "Hayır, yani artık Thom... Ben sonuncuyum..."

"O Grace'in kızı," dedi Hannah. Bu düşünce, -burada olmayan birisi bile olsa, ona ait olma düşüncesi- Olivia'nın içine kök saldı.

"Ama soyağacı," dedi Matthew dişlerini sıkarak. "Babam dedi ki... Siz *biliyor muydunuz?*"

"Hayır, tabii ki bilmiyorduk," dedi Hannah ama kelimeler dudaklarından beceriksizce dökülüyordu. Olivia, kadının sesindeki titremeyi, tiz tonu fark etmişti. Yalan söylüyordu. Ancak Matthew fark etmemişti. Dinlemiyordu bile.

"Bir hata olmalı," dedi Matthew. "Size ne dedi?"

Buradayım ya, diye düşündü Olivia. İşaret diliyle derdini anlatmak için ellerini kaldırdı ama delikanlı ona bir hortlakmış, görmezden gelebileceği bir şeymiş gibi davranıyordu. Bu yüzden Olivia en yakındaki kırılabilecek objeye, bir vazoya uzanıp onu şömine rafından yere itti.

Vazo tatmin edici bir şekilde yere çarpıp ahşap zeminde parçalara ayrıldı. Bu ses, Matthew'un bağırışlarını bölecek kadar gürültülüydü. Matthew ona döndü.

"Sen. Sen kimsin? Buraya neden geldin?"

"Konuşamıyor," dedi Edgar.

"Ama davet edilmiş," diye cevap verdi Hannah mektubu kaldırarak.

"Kim tarafından?" diye sordu Matthew, ince parşömeni kadının elinden alırken.

"Baban."

Çocuğun tüm rengi attı. Tüm sıcaklığı, tüm öfkesi solup gitti. Bir anda küçük ve ürkek göründü. Ardından yüzündeki ifade anlaşılmaz bir hâl aldı ve hızla şömineye yönelip mektubu ateşe attı.

Olivia öne doğru atılsa da Matthew, mektup alev alırken kızı geride tuttu. Dayısının ona yazdığı sözler dumanlara karışıyordu.

"Bana bak," dedi Matthew kızın omuzlarını tutarak. Gözleri Olivia'nınkilerden daha açık bir griydi ve mavimsi bir tonla

parlıyordu, lanetli gibiydi. "Babam sana mektup falan göndermedi. O öleli bir yıldan fazla oluyor."

Öleli. Bu kelime Olivia'nın içini titretti.

Ama hiç mantıklı değildi. Gözlerini kapatıp olanları düşündü.

Yuvana gel, sevgili yeğenim.

Seni karşılamak için sabırsızlanıyoruz.

"Matthew," dedi Hannah tatlı dille. "Acaba öncesinde yazmış olabilir mi..."

"Hayır," diye gürledi Matthew, bu kelime bir kapının sertçe kapanması gibiydi.

Suratını asarak Olivia'ya bakarken kızın kolunu sıkıca tutuyordu. Delikanlı zayıftı ve haftalardır bir gece dahi uyumamış gibi görünüyordu ama yine de bakışlarında Olivia'yı korkutan bir şeyler vardı.

"Bana aralarındaki son kişi olduğumu söyledi. Başkası olmadığını söyledi." Sesi sanki acı çekiyormuş gibi parampar-çaydı ama parmakları kızın tenine saplanıyordu. "Burada olmamalısın."

Olivia onun elinden kurtuldu. Belki de delikanlı onu itmişti. Her ne olduysa, bir anda aralarında adımlarca mesafe açıldı, dar ama aşılamaz bir uçurumdu. Birbirlerine baktılar.

"Gallant'a hiç gelmemeliydin." Kapıyı işaret etti. "Git."

Olivia topukları üzerinde sallandı. Hannah ve Edgar birbirlerine baktılar.

"Şu an dışarısı çok karanlık," dedi Edgar. "Bu gece gidemez."

Matthew kısık sesle küfretti. "Gün doğar doğmaz o zaman," dedi, öfkeyle odadan çıkmadan önce. Omzunun üzerinden bağırdı: "Bu evden uzak dur ve bir daha asla gelme."

Olivia öfkeli ve aklı karışık bir şekilde delikanlının ardından bakakaldı. Bir açıklama duyabilmek umuduyla Hannah ve Edgar'a

baktı ama ikisi de konuşamıyordu. Üçü oturma odasında durmuş, sessizliklerinde yankılanan Matthew'un botlarının sesini, çıtırdayan alevleri ve Olivia'nın düzensiz nefes alışlarını dinliyorlardı.

Olivia alevlere baktı, mektup artık yoktu. Gallant'a dair hayallerini de beraberinde götürerek yanmıştı. Bavuluna ve sonra kapıya baktı. Nereye gidecekti ki?

Hannah iç çekti. "Bu gecelik endişelenmeye gerek yok. Sabah her şeyi çözeriz." Kadın kanepeye doğru yaslanınca Edgar elini kadının koluna uzattı. Olivia, kadının onun eline doğru yaslanışını izledi. "Üzgünüm," dedi Hannah. "Matthew son zamanlarda pek kendinde değil. Eskiden tatlı bir çocuktu."

Olivia buna inanmakta zorlandı. Edgar'ın gözlerine bakmak, ne olduğunu sormak istedi ama adam ona bakmadı. Olivia kırılan vazonun parçalarını toplamak için eğildi. Hannah eliyle geri çekilmesini işaret etti. "Bırak kalsın," dedi ve küçük bir gülümsemeyle devam etti: "Bana iyilik yapmış oldun. Hep bu vazonun çirkin olduğunu düşünmüşümdür. Evet, şimdi," dedi Olivia'yı ayağa kaldırırken, "acıkmış olmalısın."

Aslında acıkmamıştı ama Hannah bir cevap almayı beklemedi. "Gidip neler hazırlayabileceğime bir bakayım," dedi. "Edgar?"

"Hadi bakalım, ufaklık," dedi Edgar bavulu alarak. "Sana bir oda ayarlayalım."

Merdivenler eski ama sağlamdı, Edgar'ın önderliğinde basamakları çıktıkları sırada adım sesleri zar zor duyuluyordu.

Olivia, adamla göz göze gelince işaret diliyle sordu: *"Ne kadar zamandır buradasın?"*

"Çok uzun zamandır," diye cevap verdi adam yorgun bir gülümsemeyle. Ardından ekledi: "Matthew'dan daha uzun zamandır ama Hannah kadar değil."

"Annemi tanıyor muydun?" diye sordu Olivia.

"Tanırdım. Annen kaybolduğunda hepimiz çok üzüldük."

Olivia'nın kalp atışları hızlandı, annesinin sözleri zihninde yankılanıyordu.

Özgürlük... Böylesi büyüleyici bir şey için ne küçük bir kelime.
Nasıl bir his olduğunu bilmiyorum ama öğrenmek istiyorum.

Annesi Gallant'tan götürülmemişti. Kendi isteğiyle buradan ayrılmıştı. Olivia'nın elleri hızla hareket etti ve sonraki sorusunu sordu:

"Nereye gitti? Nedenini biliyor musun? Hiç geri döndü mü?"

Edgar başını iki yana salladı, bu yavaş bir hareketti.

"Öldü mü?"

Bu son soru, sormaktan hep korktuğu soruydu çünkü cevabını kendisi de bilmiyordu. Günlüğün son sayfalarını her okuduğunda, annesini arkası dönük bir şekilde uçuruma adımlarken gözünde canlanıyordu. Adım, adım, adım ve sonra yer ayaklarının altından kayıyor, annesi de bu dünyadan göçüyordu.

Her bir kelimede bir veda gizliydi ama yine de...

"Öldü mü?" diye sordu tekrar. Çünkü Edgar artık kafasını sallamıyordu. Omuzları kalktı. Yüzü düştü.

"Üzgünüm," dedi Edgar. "Bilmiyorum."

İçinde bu adama değil de *annesine, Grace'e*, ortadan kaybolan, geride eski bir günlük ve kapı önüne bırakılmış sessiz bir çocuk bırakan kadına karşı bir öfke yükseldi. Hikâyenin bir son vadetmeden yarıda kesilmesine karşı...

Üst kata çıktıklarında Edgar onu kapılarla dolu geniş bir koridora yönlendirdi, kapıların hepsi kapalıydı.

"Ah, işte geldik," dedi soldan ikinci kapının önünde durarak.

Kapı gıcırdayarak güzel bir odaya açıldı. Öğretmenlerin odasından daha büyük, iki kat daha sevimli bir odaydı. Bakışları yatağa çevrildi. Öylesine bir döşek değildi, sayvanlı büyük bir karyolaydı, üstü yastıklarla doluydu. Kollarını açsa bile iki ucuna yetişemeyeceği kadar genişti.

Edgar geri çekilirken Olivia işaret diliyle *teşekkür* etti.

"Ne için?" diye sordu Edgar. Olivia odayı, evi ve kendini işaret ettikten sonra omuz silkti. "*Her şey için.*"

Edgar gülümsemesini bastırarak başını salladı. "Hannah birazdan gelir," dedi ve sonra kapıyı arkasından çekerek odadan ayrıldı.

Olivia bir süre ne yapacağını bilemeyerek olduğu yerde dikildi. Hiç kendi odası olmamıştı, hep tamamen kendine ait bir alanın ve kapatabileceği bir kapının hayalini kurmuştu. Alt katta yaşananların tuhaflığına, kuzeninin zalimliğine ve aklını kemiren sorulara rağmen arkasını dönüp kendini yatağa attı. İnce bir toz bulutunun yükselmesini beklemişti ama hiç toz yoktu. Sadece kolları ve bacakları, yumuşak yatağa gömülmüştü. Kolları bir kar meleği yaparcasına açılmış şekilde orada öylece yattı.

Benim odam, diye düşündü, burada yalnızca bir gece kalacağını kendine hatırlatmadan önce.

Doğrulup etrafında neler olduğunu inceledi. Şık bir gardırop, bir divan ve panjurları kapalı olan büyük pencerenin

önünde bir çalışma masası vardı. Odanın karşısında ikinci bir kapı gördü, açarken bir kıyafet dolabıyla karşılaşmayı bekledi ya da belki başka bir koridora açılmasını ama karşısında bir banyo buldu. Bir aynası, lavabosu ve ayaklı bir küveti olan muhteşem bir banyoydu. Küvet ılık suyla dolu o çelik leğenlere benzemiyordu, içine girilebilecek kadar devasa porselen bir küvetti.

Lavaboya yaklaşıp sıcak suyu kullanmak için birbirlerini iten, yüzlerine bakıp saçlarını düzeltmek için omuzları birbirine çarpan kızlar yoktu. Bu yüzden Olivia pek çok kez yaptığı gibi yavaşça yansımasını inceledi. Annesinin kim olduğuna ve nereden geldiğine dair ipuçları ararken günlüğünü incelediği gibi kendini süzdü.

İşte gözleri buradaydı, koyu mavimsi bir gri renkteydi. Teni solgundu ama porselen gibi de değildi. Saçları neredeyse kömür kadar karaydı.

Olivia tezgâhta, arkasına mavi çiçekler işlenmiş küçük bir taraklı toka olduğunu fark etti. Parmaklarını tokanın narin dokusunda gezdirdikten sonra tokayı alıp kulak hizasına kadar kaldırdı. Dümdüz duran ve yalnızca omuzlarına kadar uzanan saçlarının yanındaki mavi çiçekler parlak duruyordu. Saçlarını o baharda kendi istediği için kesmişti. Merilance'teki kızların hep yapmak zorunda oldukları örgülerden nefret ettiği için bir dikiş makası çalıp saçlarını yakasının hizasında kesmişti. Tam da örgü yapmanın imkânsız sayılabileceği kısalıktaydı. Agatha Öğretmen'in yüzündeki zayıf öfkeyi her gördüğünde gülümsüyordu.

Tokayı indirip yerine bıraktı ve banyo yapmaya karar verdi.

Akan su, sıcak ve berraktı, parmaklarının arasından buharlar yükseliyordu.

Soyunup küvete girdi ve neredeyse canını yakan sıcaklığın tadını çıkardı. Küvetin yanındaki duvara sırayla üç şişe dizilmişti,

hepsinin yarısı doluydu. Bir tanesini açmaya çalıştığında kapağının sert olduğunu fark etti, şişe elinden kayıp küvete düştü. Saniyeler içinde kokulu köpükler her yere yayılmıştı. Olivia durumun absürtlüğüne, Merilance'te patates soyarken başlayan günün, dayısının olmadığı ve kuzeni tarafından istenmediği bu evde, bir kuzenle karşılaştığı bu evde, lavantalı sabunla dolu bir küvette sonlanmasına kahkaha attı, bu hafif tınısız bir sesti.

Suyun altına daldığında sessiz ve karanlık bir dünyayla karşılaştı, küvetin yan tarafına çarpan suyun sesi etrafında yumuşak bir yankı uyandırıyordu. Bahçe kulübesinin çatısına çarpan yağmurun sesi gibiydi. Su ılıyıp teni erik kurusu gibi buruşana kadar suda kaldı. Sudan çıkması için onu ikna eden tek şey ona vadedilen akşam yemeği ve kendisini bekleyen yataktı.

Küvetten kalktığında zihnindeki düşünceler yoğun, uzuvları ağırdı. Kendini pelüş beyaz bir havluya sardı. Buhar, aynanın buğulanmasına sebep olmuştu. Muhtemelen sıcak banyo yüzündendi ama sanki eski benliğini sabun misali küvette bırakmışçasına yanakları daha parlak, teni daha canlı görünüyordu.

Kıyafetleri yerde bir yığın hâlindeydi. Gri kıyafetlerden oluşan bir yığın. Onları yakmak istiyordu ama sahip olduğu tek şey bunlardı. Bu yüzden kıyafetleri tıkmak için gardırobu açtı. Ve durdu.

Birkaç boş askı vardı ama kalan askılar elbiselerle doluydu. Parmaklarını pamuk, yün, ipek kumaşlarda gezdirdi. Birkaç elbise güveler tarafından yenmiş, zamanla solmuşlardı ama hâlâ Olivia'nın dokunduğu her şeyden daha güzellerdi. Bu odanın bir zamanlar başkasına ait olduğu açıktı, o kişinin artık burada olmamasına rağmen geride birçok şey bıraktığının açıkça ortada olduğu gibi. Odanın sahibi gittiğinden beri, sanki bir gün geri

dönecekmiş gibi, odadaki hiçbir şeye dokunulmamıştı; küvetteki şişelere, lavabonun yanındaki tarağa, dolaptaki kıyafetlere...

Olivia çekmecelerden birinde krem rengi bir gecelik buldu. Çok uzun ve çok geniş olmasını önemsemedi. Tenine değen kumaş yumuşak ve sıcaktı. Gecelik onu âdeta yutmuştu, Oliva bunun keyfini çıkardı.

Hannah'nın içeri girdiğini duymamıştı ama divanın yanında küçük bir çay tepsisi onu bekliyordu. İçinde bir kâse yahni vardı. Bir dilim ekmek. Birazcık tereyağı. Bir de şeftali. Kapının kilidinde küçük altın rengi bir anahtar bekliyordu. Anahtarı çevirirken kulağını ahşap kapıya yaslayıp tatmin edici *klik* sesini dinledi ve elindeki metalin büyüleyici ağırlığının tadını çıkardı. Kapalı bir kapının verdiği konfor.

Yahni doyurucu ve sıcaktı, ekmeğin dışı çıtır ama içi yumuşacıktı, meyve mükemmel derecede tatlıydı. Olivia yemeği bitirdiğinde yatağa devrildi. Kendini hiç bu kadar temiz ve rahat hissetmediği inkâr edilmezdi.

Burada isteniyorsun. Burada sana ihtiyaç var. Sen, bize aitsin.

Bu kelimeleri zihnine sarıp olabildiğince kendine yakın tutmaya çalıştı ama vücudu, ruhuyla çarşaflara gömülürken duyabildiği tek şey Matthew'un sesiydi.

Babam sana mektup falan göndermedi, demişti mektubu alevlere atarken.

Ancak mektubu ona Arthur Prior yazmadıysa, kim *yazmıştı*?

O uyurken yanağındaki elin, benim elim olmamasından,
duyduğu sesin bana ait olmamasından ve
uyurken onu izleyenin ben olmamamdan
korkuyorum.

Olivia uyuyamıyordu.

Ev çok büyüktü ve etrafta çok az ses vardı. Burada şehrin sesleri veya gıcırdayan yayların cızırtısı duyulmuyordu. Koridorlarda aşağı yukarı yürüyen öğretmenler yoktu, ötedeki sokakların tangırtısı yoktu. Uyurken hırıltılı nefesler alan ve iç çeken iki düzine kızın sesi yerine, yalnızca kendi nefesinin ve fazla büyük yatağındaki kendi hareketlerinin sesini duyabiliyordu.

Uyanık bir şekilde yatakta uzanırken annesinin günlüğünü göğsüne bastırmış, Gallant'ın nasıl bir melodisi olduğunu dinlemeye çalışıyordu.

Olivia, Merilance'in notalarını, yere vuran ayak seslerini, gecenin bir yarısı yükselen uyku mahmuru mırıltıları, radyatörlerin

ıslık seslerini, ortalıkta gezinen müdirenin bastonunun ahşap zemine çarpan sesini öğrenmek için yıllar harcamıştı.

Burada, ödünç odasındaysa duyduğu tek şey... hiçbir şeydi.

Bir süre önce Hannah ve Edgar'ın hareket ettiğini, koridorda yankılanan kimi alçak kimi yüksek sesli konuşmalarını duymuştu. Bir kapının çarpma sesini duymuş ve buna sebep olanın Matthew olduğunu tahmin etmişti. Ancak artık saat çok geçti ve gürültü dinmiş, geriye boğuk bir sessizlik bırakmıştı. Duvarlar çok kalındı ve gece, kapalı kilitler ve panjurlar ardına gizlenmişti.

Olivia sessizliği kaldıramıyordu. Bir kibrit çaktı ve yanarken ucunda çıkan tatmin edici sesin, bastırılan karanlığın tadını çıkardı. Gözünün ucuyla köşede bir şeyin hareket ettiğini görür gibi oldu ama bu sadece duvarlarda dans eden küçük bir alevin titreşimiydi.

İnce bir mum yaktı ve ezbere bilmesine rağmen okumak için annesinin günlüğünü araladı.

> ***Bir zamanlar bir kuşum vardı. Onu kafeste tutardım. Ama bir gün birisi onu serbest bıraktı. O zamanlar çok öfkeliydim ama şimdi onu serbest bırakan ben miydim, merak ediyorum. Acaba gece, yarı uykulu bir hâlde kalkıp kilidi açmış ve onu özgür mü bırakmıştım?***
>
> ***Özgürlük... Böylesi büyüleyici bir şey için ne küçük bir kelime.***

Günlüğü okurken parmakları garip çizimlerde gezindi. Sabit olmayan mum ışığında gözleri ona oyunlar oynuyor, mürekkep lekelerini sanki hareket ediyormuş gibi görmesine sebep oluyordu.

Son sayfalarda oyalanmayı pek sevmezdi, o sayfalar daha karanlıktı. Bu yüzden çevirirken sadece küçük parçaları okurdu.

Dün gece küllerinle uyudum... Hiç bu kadar sessiz olmamıştı... Dudaklarından onun sesi çıkıyor... Eve gitmek istiyorum...

Sonra her şey bitiyordu. Ucu sivri kelimeler yarım kalıyor, geride bomboş sayfalar bırakıyor ve bu boş sayfalar Olivia'ya yazdığı mektubun yer aldığı defterin sonuna kadar sürüyordu.

Olivia, Olivia, Olivia.

Bakışları sayfanın sonuna çevrildi.

Gallant'tan uzak durduğun müddetçe güvende olacaksın.

Gözlerini kısarak yıllardır gizem olarak kalan bu kelimeye baktı... Şimdi bile bir gizemdi.

Üstündeki örtüleri kenara itip yerinden kalktı.

Çok uzun zamandır Gallant yalnızca bir kelimeden ibaretti, annesinin son cümlesindeki bir kelimeden. Şimdiyse Olivia bu kelimenin bir yerin ismi olduğunu ve *burada* olduğunu biliyordu. Eğer bu geceden sonra kalmasına izin verilmeyecekse, o zaman etrafta neler olduğunu mümkün olduğunca görmek istiyordu. Annesinin bir zamanlar yaşadığı evi tanırsa sanki bu, diğer sırların da açığa çıkmasına yardımcı olacaktı.

Anahtarı bir *klik* sesiyle çevirdi ve sessizce koridora adım attı. Kapısının altından ince bir ışık yayılan tek bir oda hariç, diğer

tüm odalar karanlıktı. Elini mumuna siper ederek yalın ayak koridora adım attı.

Olivia seslerden hep keyif almış olsa da nasıl sessiz olması gerektiğini iyi bilirdi.

Merilance'teyken bazı geceler yataktan gizlice kalkıp karanlık odalarda gezinir, sanki bu bir tür zafermiş gibi davranırdı. Boş koridorları sırf yapabildiği için arşınlardı. Bir köşeden diğer köşeye adımlarını sayar, nefesiyle pencereleri buğulandırır ve şekiller çizerdi. Tüm bunlara yalnızca merdivenlere oturup tırabzanların arasından onu izleyen hortlaklar şahit olurdu.

Karanlıktayken orası kendine aitmiş gibi davranabilirdi.

Ama ne kadar denerse denesin, o can sıkıcı gri bina kendi rolünü yerine getirmiyordu. Çok soğuk, çok boş, çok kendi gibiydi ve her gece Olivia yatağına döndüğünde Merilance'in bir ev olsa da asla yuva olmadığını anımsıyordu.

Kendi kendine Gallant'ın da öyle olmadığını söyledi. Matthew böyle davranırken aksi mümkün değildi. Yine de parlak tırabzan avuçlarının altından kayarak merdivenleri indiği sırada her şey çok tanıdıkmış gibiydi. Attığı her bir sessiz adımda ev uzanıp ona fısıldıyordu: *Merhaba, yuvana hoş geldin.*

Merdivenleri inip antreyi geçti ve oturma odasına yöneldi. Şöminenin ateşinde artık korlardan başka bir şey kalmamıştı, kırılan vazo yerden temizlenmişti. Bir yemek odası buldu, odadaki masa bir düzine insanın oturabileceği kadar uzundu, eşyalarına dokunulmamış bir salon ve hâlâ sıcak olan bir mutfak vardı.

Evi gezerken elindeki mum titredikçe Oliva'nın gölgesi de titriyordu. Mumu bir elinden diğerine geçirirken ışığı etrafına düzensiz hareler şeklinde yayıldı. Bu yüzden yalnız olmadığını anlaması biraz zaman aldı.

Hortlak koridorun ortasında bekliyordu.

Bir kadın -ya da en azından bu kadının bir parçası- havada duman misali asılı kalmıştı. Koyu renk saçları yüzünü perdeliyordu. Omzu inceciktı. Sanki Olivia'ya dokunmak ister gibi elini uzatmıştı.

Olivia şaşırarak sıçradı, hortlağın kaybolmasını bekliyordu. Ancak kaybolmadı. Aksine ona sırtını dönerek koridorda hızla hareket etmeye başladı, ışıkların arasında savruluyor gibiydi.

Bekle, diye aklından geçirdi Olivia. Hortlak ondan uzaklaşıp koridorun ucundaki kapıya yöneldi ve içinden geçip gitti. Olivia aceleyle onun peşine düştü, ayakları zemindeki halıyı dövüyordu. Sığ karanlığa açılan kapıyı aralarken mumu neredeyse sönüyordu. İçeri adım attığı an mum, yüksek tavanlı penceresiz bir çalışma odasını aydınlattı. Olivia köşelere bakmak için döndüğünde hortlak gitmişti.

Titrek bir nefes verdi. Hep, gördüğü şeyler sadece Merilance'e mi bağlı diye merak ederdi. Ya o bina lanetliydi ya da kendisi. Belli ki konunun binayla alakası yoktu. Gitmek için arkasını döndüğünde elindeki mum titreyen ışığıyla kitaplıkları, koyu renk ahşap çalışma masasını ve orada duran kıvrımlı bir metali aydınlattı.

Olivia kaşlarını çatıp neredeyse kendisi kadar uzun olan o garip şekle yöneldi.

Bu şeyin bir adı varsa da bilmiyordu.

Mekanik bir şeye benziyordu. Yarı saat yarı heykel gibi. Bir tür yörünge olabilirdi. Üzerinde eş merkezli halkalar vardı ve her biri farklı açılarda ayarlanmıştı. Yakından bakınca her biri kendi metal halkasında dengelenmiş iki ev gördü.

Parmakları kasıldı. Ufacık bir temasın bile bu şeyin dengesinin tamamen bozulmasına ve modelin parçalanıp yere düşmesine sebep olabileceğini düşünmeden edemiyordu. Yine de kendine engel olamadı. Elini kaldırdı ve...

Arkasındaki kapı gıcırdadı.

Olivia o kadar hızlı bir şekilde arkasını döndü ki elindeki mum sönüp odayı karanlığa boğdu.

Ani ve sert bir korku bedenini ele geçirdi. Çalışma odasından çıkarken kırpıştırdığı gözlerinin karanlığa alışmasını bekliyordu. Ancak tüm panjurlar kapalıydı ve karanlığın yoğunluğu evi ele geçirmişti. Koridorda geri dönmeye çalışırken kendine karanlıktan korkmadığını hatırlatması gerekti. Gerçi daha önce hiç böyle bir karanlıkla karşılaşmamıştı. Ev etrafında büyüyor, koridorlar dallanıp budaklanıyor ve sanki Olivia'nın kaybolduğundan emin olmaya çalışıyordu.

Ardından sağında bir şey görür gibi oldu. Karanlık hafiflerken oradaki şekilleri seçebilmeye başlamıştı. Bir yerde ışık vardı. Parlak değildi, silik ve beyaz bir ışıktı. Dar bir koridora girince karşısına daha küçük bir antre çıktı. Orada, antrenin arka tarafında bir kapı vardı.

Bu evde iki tür kapı vardı.

Odalardan odalara açılan ve içeriden dışarı açılan kapılar. Bu kapı ikinci gruptandı. Ahşap kapıya yerleştirilen küçük pencereden ince bir ışık sızıyordu. Olivia pencereden bakmak için parmak ucunda yükseldiğinde göğe asılı hilal şeklindeki ayla karşılaştı. Ay, bahçeyi gümüş renge boğuyordu.

Bahçe. Arabayla geldiğinde çok az gördüğü, evin arkasında daha fazla güzelliğin vadedildiğini düşündüren o bahçe.

Karanlıkta bile güzel görünüyordu. Ağaçlar, kemerleri çevreleyen güller, çakıllı yollar, bakımlı çiçekler ve yeri kaplayan çimler. Olivia kapıyı açıp geceye karışmak, çimenlerin üzerinde yalın ayak gezmek, güllerin kadife yapraklarını hissetmek, ayın altında bir banka uzanmak, gönderilmeden önce bu güzellikleri içine çekmek istiyordu.

Kapıyı açmayı denedi ancak kilitliydi.

Olivia geceliğinin cebini yoklarken yanına toka almış olabileceğini düşündü. Ancak kaldığı odanın altın rengi anahtarını buldu. Basit bir şekli vardı, bir W harfinden biraz fazlasıydı. Bu kadar çok kapısı olan bir ev için gerçekten birden fazla anahtara ihtiyaç var mıydı? Olivia nefesini tutarak anahtarı kilide soktu ve kilidin karşı koymasını bekledi. Ancak hemen sonra, kilit açılırken çıkan o keyif veren *tık* sesini duydu.

Elinin altındaki kapı tokmağı soğuktu. Tokmağı çevirdiğinde kapı çok hafifçe aralandı, serin gece havası içeri doldu ve...

Karanlıktan bir adam çıktı.

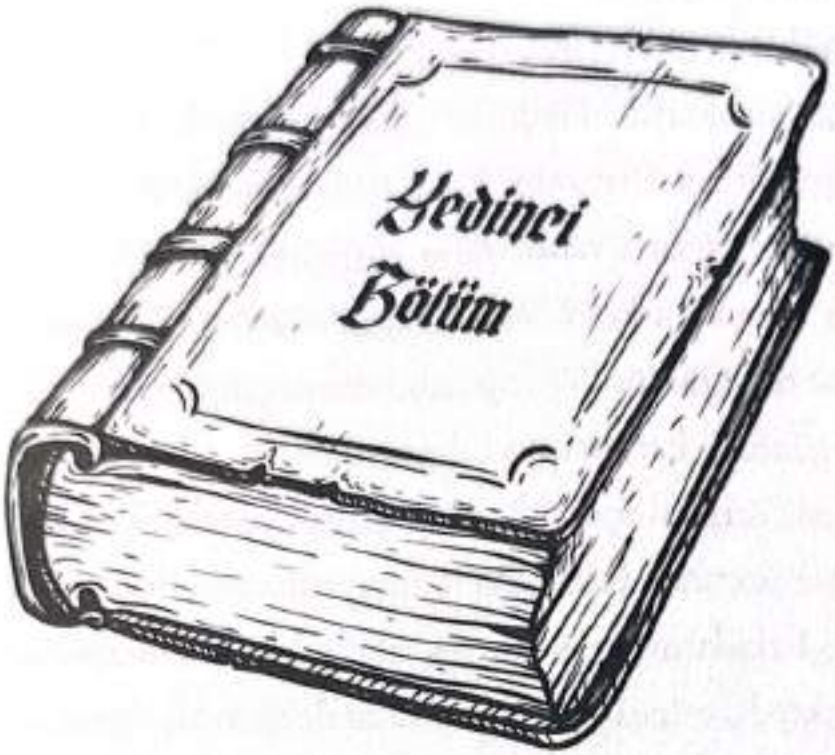
Doğrudan ahşap kapıdan geçen adam antreye girdi. Yüzünün yarısı kayıptı, Olivia geriye doğru sendeledi. Kapıdan ve bir adamdan çok hortlak olan bu şeyden uzaklaştı. Hortlak tek gözüyle onu süzerken, lekeli elini hoş karşılamaktan ziyade uyaran bir hareketle kaldırdı. Ona dokunamazdı, Olivia bunu kendine hatırlattı. Aslında *orada* değildi ama hortlak ayağını yere vurarak yaklaşırken ve parmakları yumruk hâline gelirken Olivia arkasını dönüp körlemesine karanlığa daldı. Bir şekilde tekrar merdivenleri bulup üst kattaki koridora ulaşmış ve odasının kapısına gelmişti. Kapıyı hızla kapattı.

Ahşap bir kapı olmasına rağmen Olivia'nın kendini daha güvende hissetmesini sağlıyordu.

Yatağa çıkıp örtülerin altına girdi. Annesinin günlüğüne bir kalkan misali sarılırken kalbi kulaklarında atıyordu. Karanlıktan hiçbir zaman korkmamıştı ama bu gece her şey değişmişti. Sırtını yatak başlığına dayamış, bakışları gölgelerde gezindiği sırada bir şey fark etti...

Anahtarı alt kattaki kapıda unutmuştu.

Olivia uyuyakaldığı ânı hatırlamıyordu bile.

Uyandığını da hatırlamıyordu ama belli ki uyanmıştı çünkü sabah olmuştu ve pencerenin önündeki küçük masada oturuyordu. Panjurlar genişçe açılmıştı ve sıcak, parlak gün ışığı içeri sızıp masaya, ellerine, kapağına yaldızlı bir *G* harfi işlenmiş olan günlüğe dökülüyordu. Annesinin defteriydi ama bu farklıydı. Ondaki yeşilken bu kırmızıydı ve kapağına kazınmış iki çizgi yoktu. Sayfaları çevirdiğinde yazılar bulanıklaşıyor, okumaya her çalıştığında dağılmaya başlıyordu.

Anlamlı bir cümle bulma umuduyla gözlerini kıstı, harflerin bir araya geleceğine emindi.

Omzuna bir el dokundu. Dokunuş nazik ve sıcaktı ama başını çevirip baktığında çürüyen, kemikleri görünen mahvolmuş bir vücutla karşılaştı.

Olivia nefesini tutarak doğruldu.

Hâlâ yataktaydı. Panjurlar sıkıca kapalıydı ama köşelerinden ince bir ışık sızıyordu. Kalbi hızla atıp başı dönerken neler olduğunun farkına vardı. *Rüya* görmüştü. Şimdiden parmaklarının arasından kayıp kaybolmaya, silinmeye başlamıştı bile. Avuçlarını gözlerine bastırıp hatırlamaya çalıştı. Hortlağın elini değil, günlüğü hatırlamaya çalışıyordu.

Olivia örtüleri üzerinden atıp masaya yöneldi. Defterin onu masanın üzerinde beklemesini umuyordu ama defter ortalarda yoktu. Bakışlarını masanın ön tarafındaki çekmeceye çevirdi, mürekkep lekesine benzer bir anahtar deliği vardı. Açmaya çalıştığında kilit karşı koydu ama bu, böyle basit bir mekanizma için aptalca bir bahaneydi. Olivia'nın kilidi açması için tek gereken şey, bir tel toka ve birkaç saniyeydi.

Çekmecede üzeri iğnelerle dolu bir iğnelik buldu. Kasnağa gerili soluk renkli bir kumaşın üzerine işlenmiş yarısı belirgin gelincikler vardı. Bir mürekkep kavanozu, kâğıtlara çizilmiş birkaç çizim ve birkaç defter vardı. Üzerlerine kabartmayla zarif iki harf işlenmişti: *GP.*

Grace Prior.

Tabii ya. Burası annesinin odasıydı.

Olivia elini masada gezdirdi, ahşap zamanla aşınmıştı. Tuhaf bir his bedenini sararken tekrar yatağa döndü ve kendine ait olan o yıpranmış, yeşil kapaklı günlüğü bulana kadar örtüleri karıştırdı. Günlüğü nazikçe masaya bıraktı. Defteri koyabileceği bir aldık yoktu, güneşin aşındırdığı ahşapta yeri de belli değildi ama buna rağmen defter oraya bir şekilde *oturmuştu.* Güzel yeşil

defter Merilance'e değil, buraya aitti, buraya hemen uyum sağlamıştı. Tıpkı aynı elden çıkan çizimler gibi.

Olivia sandalyeyi çekip annesinin gölgesinin olduğu yere oturdu, ellerini günlüğe yerleştirdi. Rüyayı anımsadığı an gözlerini kapatıp silinen parçaları hatırlamaya çalıştı.

Kapı tıklatıldığında yerinden sıçradı. Tam günlüğü bir sır misali çekmeceye koyup ayağa kalkarken Hannah rüzgâr misali odaya girdi, kalçasına yasladığı bir tepsi taşıyordu.

"Ev sabahları soğuk oluyor," dedi kadın neşeyle. "Biraz için ısınsın istersin diye düşündüm."

Olivia teşekkür edercesine başını sallarken, Hannah'nın elindeki tepsiyi masaya bırakıp panjurları açabilmesi için kenara çekildi. Panjurlar bir anda açılarak odayı temiz havaya ve güneş ışınlarına boğdu. Ardından Hannah cebinden altın rengi bir anahtar çıkarıp masaya bıraktı. Olivia anahtarı görüp metalin ahşaba çarpma sesini duyunca yüzünü buruşturdu.

"Karanlıkta dışarı çıkmaman *lazım*," dedi Hannah. Bunu söyleyiş tarzından bir kuralı hatırlattığı belliydi.

Merilance'te çok fazla kural vardı. Bunların birçoğunun içi boş ve anlamsızdı, kontrolün öğretmenlerde olduğunu göstermeyi amaçlıyordu. Ancak Hannah'nın gözlerinde gerçek bir endişe vardı, bu yüzden Olivia burada bir gece daha geçirmeyecek olsa bile başını salladı.

Panjurlar açıldığı için Olivia, odanın evin ön tarafına baktığını fark etmişti. Pencere, dönen araba yolunu, uzakta yükselen ve üzerinde "GALLANT" yazan demir kemeri görüyordu. Bakışlarını indirdiğinde onu Merilance'e geri götürmek için bekleyen bir araç olmadığını fark etti. Yalnızca süs havuzu ve tam ortasında duran soluk renkli taştan kadın heykeli vardı.

Hannah'nın bakışları masanın çekmecesine kaydı, tel toka hâlâ kilidin üzerinde duruyordu. Olivia azarlanmayı bekleyerek nefesini tuttu ama kadın yalnızca hafif ve dürüst bir şekilde kıkırdadı. "Annen de meraklı bir kızdı."

Olivia, Edgar'ın orada en uzun süredir yaşayan kişinin Hannah olduğunu söylediği ânı hatırladı. Kadın, Olivia'nın yüzüne yayılan ifadeden aklındaki soruyu anlamış olmalıydı çünkü başını sallayarak cevap verdi: "Evet. Grace'i tanırdım."

Grace, Grace, Grace. Bu isim zihninde yankılandı.

"Matthew onu hatırlamıyor," diye devam etti Hannah. "O gittiğinde Matthew henüz çocuktu ama ben Grace doğduğunda buradaydım. Kaçtığında da buradaydım. Tüm ev, geriye kalan her şey onu bekledi ama ben onun dönmeyeceğini biliyordum."

"Anlat," dedi Olivia işaret diliyle. Ellerinin hareketini anlamasa da kadının, gözlerindeki özlemi anlamasını umut ediyordu Olivia. *"Bana her şeyi anlat."*

Kadın sandalyeye otururken ansızın çok yorgun göründü. Bir elini saçlarında gezdirirken Olivia, kadının kahverengi dağınık buklelerinin arasına sızan beyaz telleri fark etti. Olivia ona bir fincan çay doldursa da Hannah gülerek çayı onun içmesini işaret etti. Olivia fincanı dudaklarına yaklaştırdı. Nane, bal ve baharın tadını alıyordu. Hannah konuşurken Olivia parmaklarını fincana sardı.

"Seni kapının önünde ilk gördüğümde hayalet olduğunu sandım."

Olivia solgun tenini işaret etti ancak Hannah başını iki yana sallayarak güldü. "Hayır, ondan değil. Ona çok benziyorsun. Annene. Grace inatçı bir çocuktu. Akıllı bir kızdı. Ama burada hep huzursuzdu." Hannah kucağında duran parmaklarını birbirine doladı. "Annesi onu küçükken terk etmiş, babası da Grace

senin yaşlarındayken hasta olup o yıl içinde öldü. Abisi Arthur uzaklardaydı ve o yıl, annenle ben evde yalnız kaldık. Çok fazla alan olmasına rağmen annen daha fazlasını arıyordu. Hep etrafta dolaşıyordu. Hep bir şeyler arıyordu."

Bir zamanlar bir kuşum vardı. Onu kafeste tutardım.

"Annen ele avuca sığmazdı, ev ikimiz için çok büyüktü ve ben de yardım etmesi için Edgar'ı tuttum. Sonra Arthur, güzel bir kızla döndü. İsmi Isabelle'di, bahçede evlendiler. Pastayı ben yaptım. Matthew doğdu, ardından Thomas yoldayken..."

Bir anda sanki son kelimelerini geri almak istercesine yutkundu.

"Neyse," dedi, "güzel zamanlardı. Ama o zamanlar bile Grace'in bir gözü hep kapıdaydı."

Ama bir gün birisi onu serbest bıraktı.

"Arthur her zaman düzenliydi ama Grace, duman gibi hep bir çıkış yolu arardı." Hannah'nın bakışları odada gezindi. "Bir sabah buraya geldiğimde gitmişti. Panjurlar itilmişti, pencere açıktı. Sanki uçup gitmiş gibiydi."

Olivia pencereye baktı.

Şimdi onu serbest bırakan ben miydim, merak ediyorum.

Hannah boğazını temizledi. "Gittiği için onu suçlayabilirsin ama ben hiç suçlamadım. Burası yaşaması kolay bir yer değil."

Merilance de öyle, diye düşündü Olivia kara kara. Birisi sorsa, aralarından Gallant'ı seçerdi. Burası saray gibiydi. Rüyalardan çıkmaydı.

Hannah başını kaldırıp Olivia'nın yüzünü inceledi. "Bir kez bana yazdı. Sen doğmadan önce. Nerede olduğunu ya da nereye gittiğini söylemedi. Babanla ilgili hiçbir şey söylemedi ama bir sorun olduğunu anladım. Yazma şeklinden anlaşılıyordu."

Hannah konuşmayı bırakırken Olivia, onun gözlerindeki parıltıyı, uyaran gözyaşlarını fark etti.

Ben genişliyorum ama sen günbegün inceliyorsun. Solup gittiğini görüyorum. Yarın ardını görünür kılacak kadar yok olmandan korkuyorum. Sonraki gün gitmiş olmandan korkuyorum.

"Veda etmemişti ama her bir kelimesinde, *bir şekilde* bir şey olduğunu anlayabiliyordum."

Kadının kırışık yanağından bir damla yaş aktı.

"Sonra ikiniz için de endişelendim. Bana tekrar yazmayınca, Grace'in başına kötü bir şey gelmesinden korktum. Ama senin oralarda bir yerlerde olduğuna dair bir his vardı içimde. Belki de bu sadece umuttu. Eğer doğduysan, eğer seni bir yere götürmeye karar verdiyse diye olabileceğin yerlerin listesini yaptım. Ama işin sonunda yapamadım... Ben seni bulmayı hiç denemedim."

Ancak birisi denemişti. Birisi onu yuvasına çağırmıştı.

"Bir yanım güvende olduğunu umuyordu sanırım."

Yine o kelime: güvende. Nerede *güvende* olabilirdi ki? Mezarlık gibi bir yerde *güvendeydi.* Merilance'te *güvendeydi. Güvende* olması mutlu olduğu, iyi olduğu, nezaketle karşılandığı anlamına gelmiyordu ki.

"Burada bir sürü Prior'ın solup gitmesini izledim," diye mırıldandı Hannah kendi kendine. "Hepsi de o kahrolası kapıyı korumak için."

Olivia kaşlarını çattı. Hannah'nın eline uzandığında kadın irkilerek kendine geldi. "Çok özür dilerim," dedi Hannah, yanağından akan yaşları silip yerinden kalkarken. "Sana, ocakta bir tencere lapa olduğunu haber vermek için gelmiştim."

Olivia aceleyle uzaklaşan Hannah'ya bakarken aklında düğüm olan yüzlerce soru vardı. Kadın kapıya yaklaşmışken durup

elini cebine attı. "Az kalsın unutuyordum," dedi. "Bunu alt katta buldum. Hoşuna gidebileceğini düşündüm."

Hannah, avucu büyüklüğünde bir kâğıt parçasını cebinden çıkardı ve ona uzattı. Kâğıdın üstündeki resmi gören Olivia kaskatı kesilmişti. Bu bir portreydi. Uzaklara dalmış genç bir kadının yüzüydü. *Olivia*'nın saçları daha koyu renk, çenesi daha sivri olsa bu onun birkaç yıl sonraki resmi olabilirdi. Ancak gözlerindeki haylaz bakış Olivia'nın iki şeyi fark etmesini sağladı.

Annesinin resmine bakıyordu.

Ve onu daha önce görmüştü.

Daha doğrusu ona ait parçaların alt kattaki koridorda uçuştuğunu görmüştü.

Bu Hannah'nın hem haklı hem de haksız olduğu anlamına geliyordu. Annesi eve hiç dönmeyecekti.

Çünkü zaten buradaydı.

Benimle kal. Benimle kal. Benimle kal.
Seni burada tutabilecek kadar güçlü olacağını bilsem, bu kelimeleri binlerce defa yazabilirim.

Grace Prior ölmüştü.

Olivia bunca yıldır annesinin geri gelmeyeceğini biliyordu. Yine de içinde her zaman ufacık bir umut vardı. Aralık bırakılmış bir kapı gibi. Şimdiyse o kapı kapanmıştı.

Elindeki portreyle divana çöktü.

Sana ne oldu? diye aklından geçirirken, sanki çizgilerden ve yağlı boyadan oluşmuş durağan bir resim değilmiş gibi elinde tuttuğu portreyi inceliyordu. Sanki ona bir şeyler söyleyebilirmiş gibi.

Neden bırakıp gittin? diye sordu. Hem Gallant'ı hem kendini kastederek. Ancak portredeki kız dikkati dağılmış, çoktan kaçışını planlarmış gibi uzaklara bakıyordu.

Olivia sıkıntılı bir nefes verdi. Hortlağa sorsa cevap almak konusunda daha şanslı olabileceğini düşündü. Belki de

sorardı. Yerinden kalkıp portreyi masaya bıraktı ve kapıya yöneldi. Aynanın önünden geçerken üzerinde hâlâ gecelik olduğunu fark ederek durdu.

Dün giydiği sıkıcı elbise attığı yerde duruyordu. Bavulu açıktı, ikinci bir gri elbise giyilmek için onu bekliyordu. Bu kıyafetler başka birine, Merilance'teki bir öğrenciye, bahçe kulübesindeki bir yetime aitti. Olivia o hayatı tekrar tatmak, teninde tekrar hissetmek için kendini ikna edemedi.

Gardıroba yönelip içinde asılı olan elbiseleri inceledi. Kumaş parçalarından annesini, daha önce hiç tanımadığı bir kadının görüntüsünü zihninde oluşturmaya çalışıyordu. Kıyafetlerin çoğu çok olmasa da Olivia'ya büyüktü. Birkaç santim kadar. Birkaç yıl kadar. Grace buradan ayrılırken kaç yaşındaydı? On sekiz? Yirmi?

Olivia krem renginde bir elbise ve bir çift düz ayakkabı seçti, ayakkabılar bir numara büyüktü. Her adımda ayaklarından çıkıp, annesinin kıyafetlerini giyip oyunlar oynayan bir kız çocuğu gibi hissetmesine sebep oluyordu. Aslında yaptığı şey tam olarak buydu. İç çekip ayakkabıları ayağından çıkardı ve eskiz defterini alarak cevapları aramaya yalın ayak çıktı.

Gallant gündüzleri farklı bir yerdi.

Panjurlar açık, pencereler aralıktı ve gün ışığı içeriye dökülüp serin rüzgâr devasa evin eski havasını temizlerken gölgeler geri çekilmişti. Ancak güneş bir maskeyi kaldırmış gibiydi, Olivia evin ilk gördüğü an olduğu kadar *büyük* olmadığını fark etti. Gallant eski bir mülktü, bakımsız kalmamak için mücadele

veren, çökmeye yüz tutmuş zarif bir figürdü. Kemiklerini saran teni biraz sarkmış gibiydi.

Merdivende durup yukarıdan antreye baktı. Karanlıkta görememişti ama şimdi olduğu yerden işlemeli desenlerin bir dizi eş merkezli dairelerden oluştuğunu, her birinin kendi açısına göre sıralandığını fark etmişti. Bu desenler, ona çalışma odasında bulduğu nesneyi hatırlattı. Evin modelinin etrafında eğilmiş metal daireler. Hayır, evlerin. İki ev vardı.

Merdivenlerden inmeye devam ederken onu karşılayan sesler yükseldi.

Kısık sesli mırıltılar, bir kâseye daldırılan kaşığın sesi. Karnı guruldarken mutfağa yaklaştıkça konuşulanları daha net duymaya başlamıştı.

"Kızı burada tutmak sence gerçekten nazikçe bir davranış mı?" diye sordu Edgar.

"Gidecek hiçbir yeri yok," diye cevap verdi Hannah.

"Okula geri dönebilir."

Olivia'nın eskiz defterini tutan elleri gerildi. Göğsünde bir isyan başkaldırdı. Merilance'e geri *dönmeyecekti*. Orası geçmişti, gelecek değil.

"Ya onu geri almazlarsa?"

Olivia mutfaktan uzaklaşmaya başladı.

"Bir Prior olmak ne demek bilmiyor. Burada olmanın ne demek olduğunu da."

"O zaman ona anlatmak zorundayız."

Olivia'nın çıplak ayakları duraksadı. Kulaklarını dikmiş dinlerken, Edgar iç çekti. "Bu Matthew'un tercihi, bizim değil. Evin efendisi o." Olivia bunu duyunca gözlerini devirerek arkasını döndü. Kuzeniyle beş dakika geçirmesi, burada hoş

karşılanmadığını anlamasına yetmişti. Olivia bunun nedenini kendisine açıklayacağından da şüpheliydi.

Gerçeği öğrenmek istiyorsa kendisi bulmak zorundaydı.

Olivia bir koridoru bitirip diğerine geçerken duvarların aile portreleriyle dolu olduğunu fark etti. Resimler, koridor boyunca sürüyor ve resimlerdeki yüzler dalgalanarak yaşlanırken bir portrede çocuk, bir portrede yetişkin ve bir diğerinde kendi ailesinin ebeveyni olarak görünüyordu.

Her bir çerçevenin altına portredekilerin kim olduğunu gösteren plakalar asılmıştı.

Alexander Prior'la başlıyordu. Yüksek yakalı bir ceket giyen metanetli bir adama benziyordu, Matthew'la aynı grimsi mavi renkte gözleri vardı. Bir de Maryanne Prior vardı. Güçlü, geniş omuzlu ve gururlu bir kadına benziyordu, dudaklarının kenarından bir gülümsemenin hayaleti göz kırpıyordu. Jacob ve Evelyn vardı. Alice ve Paul.

Kendi yüzünün birçok başka yüzde yansıdığını, çarpıtıldığını, yankılandığını görmek çok garipti. İşte yanaklarının hattı böyleydi, dudaklarınınsa kıvrımıydı buradaydı. Gözlerinin şekli ve burnunun kıvrımı da karşısındaydı. Detaylar birer tohum misali portrelere saçılmıştı. Hiç ailesi olmamışken şimdi bir soyağacı vardı.

Sen bizdensin, diyorlardı sanki. Olivia yüzleri inceledi. Kendi yüzünü defalarca çizmiş, bir ipucu aramıştı ama şimdi Priorların arasındayken kendi yüz hatlarını onlarda ayırt edebiliyor ve uymayan, babasından almış olabileceği detayları fark edebiliyordu. Bunlardan ilki siyah saçlarıydı. Sonra solgun teni ve Matthew'unki gibi grimsi mavi ya da annesininki gibi grimsi yeşil olmayan, daha çok dumanı ve arduvazı andıran soluk gri

gözleri geliyordu. Yağlı boyaların yanında kalan bir kara kalem çizimi gibiydi.

Priorların tüm neslinin yanından geçip giderken tekrar annesinin yüzüyle karşılaştı. Bu sefer annesi daha gençti, yanında Matthew'a benzeyen, onun gibi açık kahverengi saçları ve aynı derin bakışları olan bir çocukla oturuyordu. Olivia aşağıdaki yazıyı daha okumadan bunun dayısı Arthur olduğunu anlamıştı.

Sonraki portrede çocuk tamamen büyümüştü. Olivia onu daha önce burada, bu evde gördüğünü fark etti. En azından ondan geriye kalanları. Yarım yüzünü, uzattığı elini, bahçe kapısından geçen vücudunu. Dün gece karşılaştığı hortlak oydu. Olivia'yı bahçeden uzak tutan.

Portrede dinç ve candan görünüyordu, bir eli bahçe çitlerindeydi ve diğeri karısı Isabelle'e dolanmıştı. Kadın bir söğüt misali inceydi, sanki gideceğini çoktan biliyormuş gibi uzaklara dalmıştı.

O portreden sonra Matthew'un olduğu bir resmin gelmesi gerekiyordu ama duvar sanki hâlâ yeni bir portrenin asılmasını bekliyormuş gibi boştu. Yine de Olivia duvara biraz yaklaşınca bir portrenin hayaletiyle karşılaşır gibi oldu. Duvar kâğıdı hafif de olsa farklı bir renkti ve yukarı tarafta bir çivinin çakılmış olabileceğini gösteren küçük bir boşluk vardı. Elini çıplak duvarda gezdirirken kuzeninin portresinin nerede olduğunu merak etti.

Koridorun diğer ucunda bir kapı vardı, Olivia oraya yöneldi. Dün gece tuhaf mekanizmayı bulduğu çalışma odasının burası olmasını umut ediyordu. Ancak tokmağı çevirdiğinde kapı farklı bir odaya açıldı.

Pencereyi örten ağır perdeler kavuşmuyordu, ortalarındaki boşluktan hafif bir gün ışığı odaya dökülüyor, parlak siyah piyanoyu aydınlatıyordu.

Piyanoyu görünce Olivia'nın parmakları seğirdi.

Merilance'te de bir piyano vardı. Duvara monte edilmiş eski bir şeydi. Çalmayı öğrenmeye çalışanların sertçe bastıkları notaların tuhaf melodileri birkaç yıl boyunca duvarlarda yankılanmıştı. Agatha Öğretmen aralarından birisi çalışmaya değer mi diye anlamaya çalışırken piyanonun başındaki kızlar sürekli değişip duruyordu.

Sıra nihayet ona geldiğinde Olivia yedi yaşındaydı.

Sabırsızlanıyordu. Çizim yeteneği sanki elleri çizmek için var olmuş gibi, gözleri ve kalemi arasında doğrudan bir bağlantı varmış gibi doğasından geliyordu. Belki piyano da aynı olurdu. İlk notaları çaldığında büyük bir neşe hissetmişti. Bu sesleri çıkarabilen kişi olmanın heyecanı vardı. Kalın notaların gürültüsü, ince notaların tizliği. Her birinin kendine ait ruh hâli, kendi ileteceği mesajı ve Do'dan Sol'e ve Mi'ye akan notaların kendi dili vardı.

Elleri bu yarışa devam etmek istiyordu ama öğretmen uyarırcasına *cık cıklıyor,* ölçüyü her kaçırdığında parmaklarına vuruyordu.

Olivia tam da o anlardan birinde öfkesine yenilip kapağı tuşların üzerine kapatmıştı, neredeyse öğretmeninin elini de sıkıştıracaktı hatta. Tabii ki *sıkıştırmamıştı* ama bunun önemi yoktu. Gitmesi söylenmişti ve o birkaç nota kulaklarında çınlamaya devam etmişti.

Midesinde kavrulan öfke, bir kızın tuşlara beceriksizce bastığı her an yükseliyordu. Ta ki bir gece elinde bıçakla gizlice yataktan çıkıp piyanonun olduğu odaya girene kadar. Kapağı kaldırıp tuşlara sesleri veren tellerin ve çekiçlerin olduğu enfes gövdeyi açığa çıkarmıştı. Bu teller onun dokunamadığı tuşları canlandırıyordu.

Ona eski anatomi kitabındaki diyagramı, boğazda bulunan kasları ve sinirleri anımsatmıştı. Sesi kesmek için burayı kesmesi gerekiyordu.

Olivia bunu yapamamıştı.

Zaten bir şey de fark etmemişti. Agatha'nın ellerinde eklem iltihabı başlayınca dersleri bırakmışlardı. Piyano, telleri gevşeyip tuşları yerinden oynayacak hâle gelecek kadar başıboş kalmıştı. Ancak Olivia çalmayı hep istemişti.

Şimdiyse güneş ışıklarının altında kalan enstrümana sanki her an onu uyandırabilirmiş gibi yavaşça yaklaşıyordu. Piyano öylece duruyordu, akik kapağının altından dişleri görünüyordu. Kapağı kaldırıp siyah ve beyaz desenleri açığa çıkardı. Tuşlar, kullanılmaktan parlaklığını kaybedip matlaşmış, kimi noktalarda solmaya yüz tutmuştu. Sağ eli kendiliğinden kalkıp tuşlara uzandı. Parmaklarının altındaki tuşlar serindi. Parmağını indirip tek bir tuşa bastı. Notanın sesi yumuşakça odaya yayılırken Olivia gülümsemekten kendini alamadı.

Parmaklarıyla tuşları takip etti. En ince notaya bastığındaysa...

Bir şey hareket etti.

Odada onunla olan bir şey değildi bu, dışarıdan gelen bir hareketti. Perdelerin arasındaki boşluktan görünmüştü.

Piyanonun yanından ayrılıp perdeleri çektiğinde karşısında devasa, çekmeli bir pencere, üstü yastıklarla dolu bir kanepe ve pencerenin ötesindeyse bahçe vardı.

Olivia Prior hep bahçelerin hayalini kurardı. Merilance'te geçen sıkıcı gri aylarda çimenlerin, çiçeklerin cümbüşünün ve renklerle dolu dünyanın hasretini çekmişti. Ve işte, karşısındaydı. Önceki gece ay ışığı altında çitler ve sarmaşıklar görmüştü. Ancak şimdi bol güneşin altında manzara büyüleyici

görünüyordu. Kırmızıların, altın renginin, morun, beyazın böldüğü yemyeşil bir alan, karşısında uzanıyordu.

Bir tarafta sebze bahçesi, topraktan yükselen sıra sıra pırasalar ve havuçlar varken, diğer tarafta soluk renk ağaçlarla dolu bir koruluk vardı. Ağaçların dallarında pembe ve yeşil renkler göze çarpıyordu. Bir meyve bahçesiydi. Ancak sonra Olivia'nın bakışları hepsinin ardına, güllerden yapılmış kafesin ve yumuşak yeşil bayırın ardına çevrildi. Duvara.

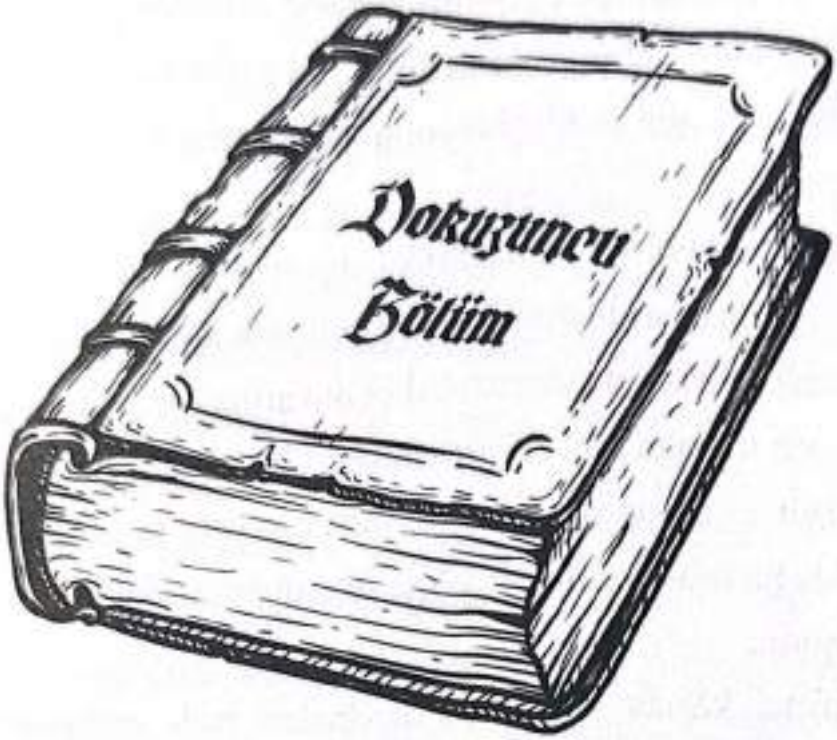
Ya da en azından bir duvardan geriye kalan mahvolmuş taş parçasına. Kenarları parçalanmıştı ve ön yüzü sarmaşıklarla kaplıydı.

Bahçenin arka tarafından bir hareketlilik daha gözüne çarptı. Matthew güllerin önünde diz çökmüş, başını eğmiş duruyordu. Olivia onu izlerken Matthew doğrulup kafasını çevirdi ve elini gözlerine siper ederek eve baktı. *Ona* baktı. Olivia, buradan bile Matthew'un çatılan kaşlarını ve yüzüne yayılan gölgeleri görebiliyordu. Pencereden uzaklaştı. Ancak geri adım atmayacaktı.

Birkaç dakika ve iki yanlış koridora sapmanın ardından tekrar ikinci antreyi ve bahçe kapısını bulmuştu. Dün gece açtığı kapıydı bu. Yerde bir şey vardı, sanki birisi eve çamurlu ayakkabılarla girmiş gibi koyu renk bir kalıntıydı. Ancak bakmak için eğilip elini uzattığında hiçbir şey hissetmedi. Sanki bu leke taşa kazınmış gibiydi. Olivia, hortlağı, onu geri çekilmeye zorlamasını ve elini uzatmasını hatırladı. Ancak şu an onu durduracak hiç kimse yoktu ve kapı artık kilitli de değildi. Olivia elini attığı an kapı açıldı ve o da yerdeki garip gölgenin etrafından geçti.

Ardından güneşe adım attı.

Olivia'nın çizmeyi öğrendiği ilk şey çiçekti.

Tabii ki her gün gördüğü şeyleri, tencereleri, fırınları, yemek masalarını, döşekleri çizmesi daha kolay olabilirdi. Ancak Olivia ilk eskiz defterinin sayfalarını çiçeklerle doldurmuştu. Müdirenin ofisine her gönderildiğinde gördüğü ipek çiçekler... Çakılların arasından ara sıra büyüyen inatçı sarı karahindibalar... Bir kitapta gördüğü güller... Bazen de kendi icat ettiği çiçekler. Her sayfanın köşelerini garip yabani çiçeklerle dolduruyor, boş sayfalarda bahçeler tasarlıyordu. Bahçelerin her biri bir öncekinden daha büyük oluyordu.

Ancak hiçbiri gerçek değildi.

Ne kadar becerikli olursa olsun şimdi olduğu gibi o bahçelerin arasında gezemiyor, ayaklarının altındaki çimenleri

ve avuçlarını gıdıklayan yumuşak yaprakları hissedemiyordu. Olivia gülümsedi, gün ışığı tenini ısıtıyordu.

Bir çiçek kafesinden yapılma kemerin altından geçerken belinin hizasındaki çitte elini gezdirdi. Bu kadar farklı türde, boyutta ve renkte gül çeşidi olduğunu bilmiyordu, hiçbirinin adını bilmiyordu.

Güneşte ısınmış olan bir banka oturup eskiz defterini dizine dayadı, parmakları her bir detayı yakalamak için kaşınıyordu.

Ancak Olivia'nın bakışları bahçe duvarına kayıp duruyordu.

Duvar uzaktan onu izliyor gibiydi. Olivia bu garip eylemin, *izlemenin* insanlara ve tabii gözü olan canlılara özgü bir davranış olduğunu biliyordu ama böyle hissediyordu. Sanki Olivia'ya bakıyordu.

Kalemi kâğıda fısıldarken hareketleri hızlı ve kendinden emindi, sanki duvarın ana hatlarına ulaşmış gibiydi. Bu duvar daha çok harabeye benziyordu, sanki bir zamanlar orada taştan bir ev vardı ama yıkıldığı için tek bir tarafı kalmıştı. Belki de bir zamanlar Gallant mülkünü saran bir duvardı. Olivia harabenin devamını bulmak için etrafına bakındı ama yalnızca yeşillik vardı. Gallant bölgenin biraz daha çukur kısmında yer alıyordu, etrafı mera ve uzaklardaki tepelerle çevriliydi. Böyle bir yerin duvarla çevrili olması anlamsızdı.

Olivia çizimini bitirdiğinde kaşlarını çattı. Doğru olmamıştı.

Önce kâğıttaki sonra çimenlerin üzerindeki iki duvarı inceledi. Yaptığı hataları, yersiz bir çizgi bulmayı bekledi ancak bulamadı. Bu yüzden sayfayı çevirip tekrar denedi. Kenarlardan başlayıp ana hatlarını çıkarmaya başladı.

"Neden hâlâ buradasın?"

Matthew elinde bir kovayla ağır ağır yürüyerek ona yaklaştı. Olivia bir tirat ya da sinir kriziyle karşılaşmaya kendini

hazırladı. Nefesini tuttu ve Matthew'un kendisine gitmesini emretmesini, onu evden sürükleyerek çıkarmasını ve yanlış teslim edilen bir bavul misali basamaklardan itmesini bekledi. Ancak Matthew bunların hiçbirini yapmadı, sadece bitkilerin yanında diz çökmüştü.

Olivia, eldivenli ellerini gül çalılarında gezdiren Matthew'u inceledi. Dikenli dalları aralayıp yabani otları ararken bu hareketi neredeyse nazik görünüyordu.

Kuzen olduklarını düşünmek ne garipti.

Olivia dün yalnızdı.

Bugünse değildi.

Tüm hayatı boyunca bir ev, bir bahçe, kendine ait bir oda istemişti. Ancak bu arzuların arasına gizlediği başka bir şey daha vardı: bir aile. Onu sevgiye boğacak ebeveynler. Onu önemsedikleri için ona takılan kardeşler. Büyükbaba ve büyükanne, teyzeler ve dayılar, kuzenler. Olivia'nın aklındaki aile büyüyen, kökleri ve dalları olan bir meyve bahçesi gibiydi.

Ancak onun payına tek bir tane, suratı asık ağaç denk gelmişti.

Kalemi hareket ederken Matthew'un hatlarını çiziyordu. Gün ışığında kaşlarının genişliği, yanağının kıvrımı gibi benzerlikleri ortadaydı. Ancak farklılıkları da öyle. Işıkta onun gözleri daha mavi, saçları daha sıcak bir tondaydı; altın rengiyle parlayan açık kahverengi gibiydi. Aralarındaki üç dört yaş farkla Matthew'un boyu daha uzun, vücudu daha gelişmişti. Kenara atılan bir bitkiyle, güneş alarak, ilgi görererek büyüyen bir bitkinin farkı buydu demek. Yine de Matthew'un görünen bir bitkinliği, zayıflığı vardı. Duruşunda, gözlerinin altındaki gölgelerde, yanaklarının çukur oluşunda bir şeyler vardı. Haftalardır uyumuyormuş gibi görünüyordu.

Matthew yavaş ve düzenli çalışıyor, sırnaşık yabani otların her birini dikkatle koparıp kovaya dolduruyordu. Olivia uzanıp parmaklarını kadifemsi yapraklarda gezdirdi. Koklamak için eğildiğinde bir şey bekledi... Ne beklediğinden emin değildi. Güzel bir koku mu? Ancak çiçekler hiç kokmuyor gibiydi.

"Renkleri için yetiştiriyoruz, kokuları için değil," dedi Matthew, bir yabani otu daha koparırken. Bunun üzerine Olivia, Matthew'un elindeki bitkinin ne kadar soluk bir renkte olduğunu fark etti. Belki de bu kadar parlak kırmızı, pembe ve altın rengi çiçeğin arasında olduğu için soluk görünüyordu. Ancak Matthew'un elindeki filiz tamamen griydi, renksizdi.

Matthew gülün köklerinden bir yabani otu daha söktü ve bu garip davetsiz misafiri kovaya attı. "Toprağın altından büyüyorlar," dedi. "Toprağı yarıp bitkiyi boğuyorlar."

Bunu söylerken Olivia'ya bakmıştı. Olivia mümkün olduğunca hızlı bir şekilde işaret diliyle bir soru sordu:

"Dayıma ne oldu?"

Matthew kaşlarını çattı. Olivia bu sefer daha yavaşça tekrar denedi ama Matthew başını iki yana salladı. "Ellerini istediğin kadar sallayabilirsin. Ne dediğini anlamıyorum."

Olivia dişlerini sıkarak eskiz defterinde boş bir sayfa açtı ve sorusunu hızlı, eğik bir el yazısıyla kâğıda döktü. Ancak kâğıdı gösterdiğinde Matthew artık ona bakmıyordu. Tekrar ayağa kalkmış, diğer güllere yönelmişti. Olivia dişlerinin arasından tıslarcasına bir ses çıkarıp onu takip etti.

Birkaç adım attığında Matthew ona döndü, gözleri öfkeyle parlıyordu.

"Edgar senin konuşamadığını söyledi. Bir de sağır mısın?"

Olivia cevap olarak kaşlarını çattı.

"Güzel," dedi. "O zaman güzelce dinle. Gitmen gerekiyor."

Olivia başını iki yana salladı. Ne zaman anlayacaktı? Olivia'nın yaşadığı yere kıyasla burası cennet gibiydi. Ayrıca burası annesinin eviydi. Grace gitti diye neden Olivia da gitmek zorundaydı? Ne de olsa o da bir Prior'dı.

"Bu evle ilgili bildiğin *herhangi bir şey* var mı?" Konuşurken Olivia'ya yaklaştı. Olivia geri adım atmadı. "Burası lanetli. *Biz* lanetliyiz." Matthew'un gözlerinde öfkeden fazlası vardı, korku vardı. "Prior olmak demek, bu toprak ve hayaletler yüzünden delirerek yaşayıp ölmek demek."

Onu korkutan hortlaklar mıydı? Ona korkmadığını söylemek istedi. Tüm hayatı boyunca zaten onları görmüştü. Gitmesi için hortlaklardan fazlası gerekiyordu. Ancak Matthew başını iki yana sallayarak arkasını döndü.

"Çok fazla şey kaybettim," diye fısıldadı Matthew. "Tüm bunları sırf aptal bir kız uzak durmayı beceremediği için boşuna kaybetmiş olmayacağım."

"Güzel bir gün, değil mi?" diye seslendi Hannah yolda onlara yaklaşırken. Asi buklelerini dağınık bir şekilde toplamıştı. "Haftalardır ilk kez bu kadar sıcak."

Matthew iç çekerek gözlerini ovuşturdu. "Araba çağırdın mı?"

Hannah'nın bakışları Olivia'ya çevrilirken gözlerinde bir soru vardı. *Arabayı çağırmamı ister misin?* Matthew'un söylediği ve söylememeyi seçtiği onca şeye rağmen Olivia gitmek istemiyordu. Hayaletlerden korkmuyordu. Ancak arabanın onu götüreceği yerden korkuyordu.

Olivia başını iki yana sallarken Hannah cevap verdi: "Korkarım ki henüz haber yok." Elinde gri harçla dolu bir kova taşıyordu. "Edgar birkaç çatlak daha görmüş," dedi Hannah.

Bunun üzerine Matthew dikkatini bahçe duvarına çevirdi. Elini kovaya doğru uzattığında Hannah tereddüt etti.

"Yardım edebilirim," dedi Hannah. "İstersen sen biraz dinlen."

"Zaten yakında bensiz halletmen gerekecek."

Hannah sanki çarpılmış gibi yüzünü buruşturdu. "Matthew," dedi. "Keşke böyle konuşmasan."

Ancak Matthew *boş ver* dercesine elini sallayıp kovayı aldı. "Ben hallederim," dedi duvara dönerek. Olivia onu takip etmeye hazırlanırken Matthew başını iki yana salladı ve yeri işaret etti.

"Olduğun yerde kalıyorsun," dedi, sanki Olivia baş belası bir köpekmiş gibi. Ancak Olivia'nın usluca oturmaya niyeti olmadığını anlamış olmalıydı çünkü hemen ardından güllerin yanında duran kovayı işaret etti. "Yardım etmek istiyorsan yabani otları ayıklamaya devam et." Eldivenlerini çıkarıp Olivia'ya uzattı. "Ve duvardan uzak dur." Arkasını dönüp eğimli yolda ilerlemeye başladı.

Hannah gülümsemeye çalışsa da Olivia'nın giydiği elbiseyi görünce bu ifade daha çok surat asmaya benzemiş, gülümsemesi gözlerine ulaşmamıştı. "Dikenlere dikkat et," dedi bahçeden ayrılırken.

Olivia eskiz defterini banka bırakıp eldivenleri taktı. İş yapmak onun için dert değildi. Güneş havayı ısıtmıştı, Olivia eğildiğinde toprağın ve çiçeklerin kokusunu aldı. Matthew'un kaldığı yerden devam ederken, parlak pembe çiçeği saran ilk yabani otu bulması uzun sürmemişti.

Olivia otu kökünden koparıp güneşe doğru tuttu.

Garip, ince, dikenli ve kül rengiydi. Olivia, Merilance'teyken her şey grinin tonlarındaymış gibi hissederdi ancak şimdi

bunun tam olarak doğru olmadığını fark ediyordu. Orada da renkler vardı ama asıl olması gereken hâllerinden solgunlardı. Ancak elindeki, sulu boya çizimin üzerindeki bir kara kalem gibiydi.

Olivia gül bahçesinin sonuna ulaşana kadar yabani otları temizlemeye devam etti. Bahçeden duvara yönelen eğimli yola döndüğünde, Matthew diz çökmüş, yarım düzine çatlağı harçla düzeltmeye çalışıyordu. Neredeyse yıkılmak üzere olduğu açıkça görünen duvarı düzeltmek mümkün değildi.

Güneş iyice yükselmiş ve meyve bahçesinin gölgeleri onu kendine çekmeye başlamıştı. Güllerin yanından ayrılıp koruluğa yöneldi, yabani ot ya da dökülen birkaç meyve bulabileceğini düşünerek yerlere bakıyordu. Ancak bir şey dikkatini çekti. Meyve bahçesinin ötesinde, soluk renkli kısa bir küme vardı. İlk bakışta gördüğü şeyin birkaç kütük olduğunu düşündü ancak güneş taşlara vurunca, bunların mezar taşı olduğunu fark etti.

Priorlara ayrılmış bir alandı ve her birinde farklı isimler yazıyordu. En son mezar Matthew'un babası Arthur'a aitti. Geçen sonbaharda gömülmüştü. Kenarda bacaklarını uzatmış, ayaklarını üst üste atmış bir vücut dikkatini çekti. Omuzları çöküktü. Yarım yamalak bir kafası vardı. Bir hortlaktı. Olivia hızla ona yöneldi. Hortlağın, annesi olmasını umuyordu ama ona bakan mahvolmuş surat bir adama aitti. Geçen gece yolunu kesen adam değil, daha yaşlı bir adamdı.

Hortlak, suratından geriye kalanlarla Olivia'ya baktı ve yarısı belirgin olan eliyle evi işaret etti. Bedenine bir ürperti yayılan Olivia geri çekildi, mezarlıktan ve meyve bahçesinden uzaklaşıp güneşle aydınlanan bahçeye tekrar karıştı.

Duvarın yanındaki Matthew doğrulmuş yaptığı işe bakıyor, kolunun tersiyle terini siliyordu. Sıcak bir gündü ve Olivia'nın fazla büyük olan eldivenlerin içindeki elleri terliyordu. Eldivenleri çıkarıp eskiz defterini bıraktığı banka döndü.

Ancak defteri almak için eğildiğinde toprağı delip geçen gri bir otla karşılaştı. Yabani ot, bankın bacaklarını sarmaya başlamıştı. Olivia onu tutup çekti ancak ot inatçı ve güçlüydü. Daha sert çektiğinde ota sarılan avucuna bir karıncalanma yayıldı. Ardından *hareketi* hissetti, çok geçti.

Ani ve sert bir hisle avucuna bir sıcaklık yayıldı. Olivia yüzünü buruşturarak otu bıraktı, dikenlerin ince bir kesik oluşturduğu eline baktı. Kan damlaları belirmeye başlamıştı.

Silecek bir şey arayarak etrafına bakındı. Annesinin sarı elbisesi yerine kendi gri elbisesini giymiş olsa elini eteğine silerdi ama yumuşak pamuğu kirletmek istemediği için elini çimenlere silmek üzere yere eğildi. Ancak ansızın bir el uzanıp bileğine kapandı.

"Dur," dedi Matthew onu kaldırarak. Olivia'nın avucuna yayılan kanı görünce rengi attı.

"Ne yaptın sen?" diye sordu Matthew. Sesinde ne nezaket ne de önemsediğine dair bir ton vardı. Aksine, Olivia'ya kızmış gibi görünüyordu. Olivia, elini kesen, yerdeki inatçı otu işaret etti.

Ancak ot orada değildi.

Matthew bir mendil çıkardı ve sanki ölümcül bir yaraymış gibi sıkıca Olivia'nın kanayan avucuna sardı.

"İçeri geç," diye emretti mezarlıktaki hortlağı taklit edercesine evi işaret ederek. Suratı asıktı. "Birisi yaraya baksın. Hemen."

Olivia bunun sadece bir kesik olduğunu, canını bile yakmadığını, bu kadar kanamasının kendi suçu olmadığını ve sakarca

bir hatanın böylesi öfkeyle karşılanmasının tuhaf olduğunu söylemek istedi. Ancak yalnızca eskiz defterini alıp ayaklarını yere vura vura bahçeden geçti ve eve yöneldi.

Sadece yardım etmeye çalışmıştı.

Dudaklarından onun sesini duyuyorum,
bana dönmemi söylüyor,
dönmemi, eve dönmemi.

Olivia, Edgar'ı mutfakta buldu.

"Ah Tanrım," dedi Edgar onun eline bakarken. Kesiğin üzerine bastırdığı mendil kandan kırmızılaşmıştı.

Olivia omuz silkti, ocaktaki lapayı görünce midesi guruldadı, tenceredeki lapa soğumuş gibi görünüyordu. Edgar ona lavaboyu işaret edince Olivia kesiği yıkadı. O sırada Edgar ilk yardım çantasını bulup içinden tentürdiyot ve gazlı bez çıkardı. Yarayı sararken Edgar'ın elleri sakince hareket ediyordu, dokunuşu hafifti.

"Ordudaydım," dedi sıradan bir şekilde, dişlerinin arasında bir çengelli iğne vardı. "Yeterince savaş yarası sarmak zorunda kaldım." Olivia'nın elini sarmaya devam ederken gülümsedi. "Bana kalırsa yaşayacaksın." Yarayı temizlemiş ve beyaz bir sargı

beziyle sarmış, sonra da çengelli iğneyle sabitlemişti. Bu kadar küçük bir kesik için fazlaydı ama Edgar onunla bir cerrah hassasiyetiyle ilgileniyordu. "Yine de kanının akmamasına dikkat et."

Kapı eşiğinde bir şey titreşince Olivia o yöne baktı. Annesinin yarısı belirgin olan yüzüyle karşılaşmayı bekliyordu ama bu da başka bir hortlaktı. Bu seferki daha genç, daha zayıf, daha harap hâldeydi. Sadece kaburgaları, bir dizi ve burnu görünüyordu.

"Eski evler işte," dedi Edgar onun bakışlarını takip ederek. "Anlamlandıramadığın bir sürü ses ve göremediğin bir sürü şeyle dolu olurlar."

Olivia, *"Gallant lanetli mi?"* diye sordu. Cevabın evet olduğunu bilse de Edgar başıyla onaylayınca şaşırdı.

"Öyle olduğuna eminim," dedi. "Böyle evlerin büyük bir geçmişi olur, büyük bir geçmiş beraberinde hep hayaletleri de getirir. Ancak bu kötü bir şey değil," diye ekledi ilk yardım çantasını toplayarak. "Hayaletler de bir zamanlar insandı ve insanların iyi yanları vardır, iyi ve kötü yanları. Belki bazı hayaletler korkutmak için geliyordur ama sanırım diğerleri sadece izliyor ve yardım etmeyi arzuluyorlar."

Olivia tekrar hortlağa baktı. Bakışlarının altındaki hortlak irkilip kapının arkasına geçti.

Edgar ilk yardım çantasını kaldırdığında Olivia elindeki sargı bezini inceledi.

Merilance'te birileri hep elini keser, ocakta elini yakar ya da çakıl taşları yüzünden dizleri çizilirdi. Şanslıysanız öğretmenler sizi göz ardı edip bunun sakarlığın bedeli olduğunu söylerlerdi. Ancak değilseniz yaraya alkol basıp iki katı acımasına sebep olurlardı.

Kimi zaman küçük kızlardan biri eli kesilince kanı görüp ağlardı. Daha büyük olan bir kız da gelip sanki bunu söylemek yetecekmiş gibi ona, "Acımadı ki," derdi. Bu efsunlu bir sözdü, acının varlığını yok eden bir sihir gibiydi.

Bunu Olivia'ya söyleyen kimse olmamıştı, kimse buna gerek duymamıştı ama kelimeyi kendi kendine söylediği sayısız an olmuştu.

Agatha cetvelle parmaklarına vurduğunda.

Acımadı ki.

Clara dikiş iğnesini ona batırdığında.

Acımadı ki.

Anabelle annesinin defterindeki sayfaları yırttığında.

"Acıdı mı?" diye sordu Edgar, genç kızın sargı bezine baktığını görünce.

Bu soru Olivia'yı hazırlıksız yakalamıştı ama başını iki yana salladı. Edgar ekmekten kalın bir dilim kesip üzerine tereyağı sürdü ve tavaya yerleştirdi. İnanılmaz güzel kokuyordu. Edgar'ın kızaran ekmeğe reçel sürmesini izlerken Olivia'nın ağzı sulandı.

Ardından Edgar ekmeği onun önüne bıraktı.

"Al bakalım," dedi, "sana tekrar hayat verecektir."

Olivia bir lokma alınca şekerin tadı dilinde eridi.

Edgar eskiz defterini işaret etti. "Neler var burada?"

Olivia parmaklarındaki reçeli yalayıp, çizdiği bahçe, koru ve duvar çizimini Edgar'ın görebilmesi için sayfaları karıştırdı.

"Bunlar çok güzel," dedi Edgar. Ancak bu çizimler sadece başlangıçtı, kalemin kendi kendine çizdiği ve hafif dokunuşlarla gölgeler verdiği birer çizimdi. "Annenin de çizim yapmayı sevdiğini hatırlıyorum."

Olivia kaşlarını çatıp annesinin günlüğündeki garip mürekkep lekelerini düşündü. Onlara çizim demek zordu. Bir lokma daha aldığında frambuaz tadı ağzına yayıldı. Edgar, Olivia'nın ağzındaki lokmayı çiğnerken gülümsediğini fark etti.

"Reçeli Hannah yaptı," dedi. "Tom eskiden üstlerine biraz bal döker..." Sanki yanlış bir şey söylemiş gibi irkilerek duraksadı.

Yüzüne belli belirsiz bir gölge yayılmıştı. "Ama geçen seneki meyveler çok tatlıydı, şekeri bile az kullandık."

Olivia bir soru sormak için elini kaldırdı ama Edgar çoktan kapıya yönelmiş, düzeltmesi gereken bir panjur olduğundan bahsetmeye başlamıştı. Olivia'yı, Gallant'ın sakladığı tüm diğer sırların yanı sıra aklındaki listeye eklenen yeni bir isimle bırakıp gitmişti. Mektubu yazmadığı söylenen dayısı vardı. Matthew'un sözde laneti vardı. Bahçedeki renksiz otlar vardı. Duvar gibi olmayan bir duvar vardı. Bir de bu kimsenin bahsetmediği Tom çıkmıştı. Priorların mezarlığını zihninde canlandırdı. Kısa mezar taşları aralık dişlere benziyordu ama orada Thomas ismini görmemişti.

Olivia kızarmış ekmeği bitirip eskiz defterini kolunun altına sıkıştırdı ve çalışma odasını aramaya çıktı. Koridorlarda gezinirken buranın ne kadar büyük olduğuna tekrar şaşırmaktan kendini alamadı. Sanki dört kişi için değil de kırk kişi için tasarlanmıştı. Bu kadar büyük bir evi toparlayacak birkaç kişi olduğunda bu duruma iskelet kadro diyorlardı ama Gallant'ta yaşayanlar bir iskelet bile değildi, birkaç uyumsuz kemikten ibaretlerdi. Evin kendisiyse bir labirent gibiydi. Koridorlar koridorlara, odalar odalara açılıyordu. Kimi büyük, kimi küçük kimi de kapalıydı ve beyaz çarşafların altına gömülü bir yığın mobilya vardı.

Çift kanatlı bir kapının ardında ziyafetler ya da balolar için tasarlanmış devasa bir salon vardı. Zemini soluk renk bir ahşaptı, iç içe geçmiş daire deseni burada da vardı. Tavanı iki kat, hatta üç kat yüksekti ve uç taraftaki cam kapılar bir balkona açılıyordu.

Burası Olivia'nın gördüğü en geniş kapalı mekândı ve arkasını dönmesine neyin sebep olduğunu bilmese de yalın ayak ahşap zeminde yürümeye başladı.

Sonunda çalışma odasını bulmuştu.

Başta bunun aklının bir oyunu olduğunu, bir rüya gördüğünü düşündü. Böyle bir oda olup olmadığını görmek için bütün evi arayabilirdi.

Ancak dar koridor ve kendisini bekleyen kapı işte oradaydı.

Parmaklarını o gece yaptığı gibi duvar kâğıdında gezdirdi. Parlak tokmağı çevirip kapıyı araladı. Odada pencere yoktu, kandil yakmak da riskli olurdu. Olivia bu yüzden kapıyı açık bırakıp koridorun ışığının içeri dökülmesine izin verdi. Yavaşça ilerlerken ayaklarının altındaki döşeme tahtaları hafifçe gıcırdadı, ta ki masanın altına serilen koyu renkli ince halıya varana kadar.

İçinde iki ev ve eş merkezli daireler olan garip metal mekanizma hâlâ masanın üzerindeydi. Evler rastgele birer ev değildi, Gallant'ın iki küçük replikasıydılar.

İki tarafta durmuş, kıvrımlı çerçevenin merkezinde birbirlerine doğru bakıyorlardı. Metal daireler evleri çevrelemişti ve daha büyük daireler tarafından içe alınmışlardı. Olivia kendine engel olamadı. Parmağını uzatıp dıştaki daireye uzandı ve çok hafifçe itti. Her şey harekete geçti.

Olivia nefesini tuttu, her an bir şeyler devrilip yere saçılacakmış gibi hissediyordu ama bu şey hareket etmek için tasarlanmıştı. İki ev birer dansçı misali harekete geçmişti, dönüp tekrar yüz yüze durdular. İkisi de kendi kavislerini çizip kendi küçük yörüngelerine oturuyordu. Olivia büyülenmiş bir şekilde mekanizmayı izleyip, yavaşlayana dek dönüşünü inceledi.

Evler son kez yörüngelerinde döndü ve tekrar yüz yüze geldiklerinde Olivia uzanıp onları durdurdu. Eğilerek mekanizmaya yaklaştı. Tuhaftı ama bu açıdan bakınca daireler sanki bir duvara benziyor gibiydi.

Olivia eskiz defterinde temiz bir sayfa açtı ve bu heykelimsi mekanizmayı çizmeye başladı. Hareketini ve neredeyse matematiksel çizgilerini yansıtmaya çalışıyordu. Masanın diğer tarafına geçip farklı bir açıdan bakmaya çalışırken bir çekmeceyle karşılaştı. Büzülmüş bir alt dudak gibi aşağıda uzanıyordu ve köşesinden bir kâğıt görünüyordu. Çekmecenin kulpunu tutup çekti, başta sıkışsa da çekmece titreyerek açıldı.

İçinde bir sürü beyaz kâğıt ve küçük siyah bir defter vardı. Defteri açtığında tıknaz harflerle yazılan sayfalarca notla karşılaştı. Hayır, bunlar not değildi. *Adresti.*

LARIMER OKULU
50 BELLWEATHER PLACE
BIRMINGHAM

HOLLINGWELL YURDU
12 IDRIS ROW
MANCHESTER

FARRINGTON YETİMHANESİ
5 FARRINGTON WAY
BRISTOL

Olivia aradığı şeyi dördüncü sayfada bulana kadar hızla sayfaları çevirdi.

MERILANCE BAĞIMSIZ KIZLAR OKULU
9 WINDSOR ROAD
NEWCASTLE

Koridordan adım sesleri duydu.

Yıllarca gizlice öğretmenlerin odasına girmek Olivia'nın pratik yapmasına sebep olmuştu, bu yüzden elindeki defteri yerine geri

koyup çekmeceyi kapatmış ve eski masanın arkasında sandalyeyle masanın arasına gizlenmişti. Bedeni taş kesilirken kalbi hızla atıyordu.

Nefesini tutup adım seslerinin kapının eşiğinden geçmesini, ahşap zeminde halıya kadar gelmesini dinledi.

"Ne garip," dedi Hannah. "Bu kapının kapalı olduğuna yemin edebilirim."

Sesi canlı ve yüksekti, kendi kendine konuşmuyordu.

"Bu evde saklanan ilk çocuk değilsin," dedi Hannah. "Çoğu oyun oynayıp dururdu. Şimdi dışarı çık bakalım. Yere eğilemeyecek kadar yaşlıyım."

Olivia iç çekerek yerinden kalktı. Kadın ona uzandığında istemsiz bir şekilde geri çekildi, sargı beziyle sarılı elini sır saklar gibi arkasına götürdü.

Hannah hemen elini indirdi, gözlerinde üzüntü vardı.

"Tanrı aşkına, kızım, başın belada falan değil. Etrafa bakmak istiyorsan bakabilirsin. Ne de olsa burası senin evin."

Benim evim, diye düşündü Olivia. Bu kelimeler göğsünde bir umudun filizlenmesine sebep oldu. Hannah'nın bakışları masanın üzerindeki mekanizmaya çevrildi ve onu görür görmez suratı asıldı.

"Hadi," dedi, "geç oldu."

Güneş batmaya başladığında, evi bir mezar gibi kapattılar.

Olivia, Hannah'yı oda oda takip edip devasa panjurları örtüp pencereleri kapatmasına yardım etmek için sandalyelerin ve koltukların üstüne çıktı. Hava bu kadar güzelken kendilerini içeri kapatmaları çok üzücüydü. Ancak Hannah şöyle açıklamıştı:

"Böyle yabani bir yerde, her zaman dışarıdan içeriye girmek isteyen bir şeyler olur."

Mutfakta, zamanla aşınmış yuvarlak bir masaya oturup yemek yediler. Burada gürültülü kızlar yoktu. Odada birer kuzgun gibi dikilen öğretmenler yoktu. Sadece Hannah ve Edgar vardı. Edgar omzunda bir havluyla fırından bir tepsi çıkarırken, Hannah da bir kâseye sebze dolduruyor ve sohbet ediyorlardı. Olivia, Matthew burada olmasa da masaya dört tabak koydu. Bunun bu kadar güzel bir his olması bile onu korkutuyordu. Her yudumda insanın içini ısıtan sıcak bir kış çorbası gibiydi.

"Hadi bakalım," dedi Edgar ve dana madalyon tepsisini masaya yerleştirdi.

"Eline ne oldu?" diye sordu Hannah, Olivia'nın avcuna sarılı olan sargı bezini fark edince.

"Tarlada yaralandı," dedi Edgar. "Halledemeyeceğim bir şey değildi."

Hannah, "Ne kadar şanslıyız," dedi ve Edgar'ı yanağını öptü. Bu hareketi çok basit, doğal bir davranıştı ama yine de bu davranışın ardında yılların sıcaklığı vardı. Olivia yanaklarının kızardığını hissetti.

"Bu da demek oluyor ki," dedi Hannah, "gazeteye daha sık ilan vermeliyim."

"Gazeteye ilan mı veriyor?" diye sordu Olivia, Edgar'ın gözlerine bakarak. Ancak adam yalnızca göz kırpıp yerinden kalktı.

"Dünyaya ne istediğini doğruca söylersen," dedi Edgar, "neyle karşılaşacağını bilemezsin."

Olivia duraksadı.

Bu mektupları ülkenin her bir köşesine gönderdim.

Umarım biri sana ulaşmıştır.

"Ayrıca," dedi Edgar yerine geçerken. "Bence misafirimiz düzgün bir yemeği hak etti."

Misafir. Bu kelime, Olivia'nın soğuk bir rüzgâr yemiş gibi irkilmesine sebep oldu. Hannah bir kâse baharatlı patates ve yaban havucunu ona uzatırken Olivia yüzünü buruşturmamaya çalıştı. "Ye bakalım."

Bu bir ziyafetti, bahçede geçirdiği günün ardından inanılmaz acıkmıştı. Olivia hiç bu kadar çok yememişti. Sonunda daha yavaş yemeye başladığında Hannah ona mektuptan önceki hayatını sordu. Olivia işaret diliyle anlatırken Edgar tercüme etti. Hannah, Olivia'nın Merilance'in basamaklarında nasıl bulunduğunu ve hayatının neredeyse tamamını orada nasıl geçirdiğini eli ağzında dinledi.

Olivia onlara öğretmenlerden, diğer kızlardan, yazı tahtasından, bahçe kulübesinden ya da Anabelle'den bahsetmedi. Çoktan yeni bir hayata başladığını, bir kitapta okuduğu bir bölümü basitçe geride bırakıp yeni bölüme geçtiğini hissediyordu. Olivia'nın istediği de tam olarak buydu. Çünkü Gallant'ta kalmak istiyordu. Matthew onu orada istemese bile. Kalıp bu evi yuvası yapmak istiyordu. Evin sırlarını, karanlıktan neden bu kadar korktuklarını, diğer Priorlara ne olduğunu, Matthew'un burası lanetli derken ne demek istediğini öğrenmek istiyordu. Ancak tam da bir soru sormak üzere elini kaldırmışken, kapı eşiğinde bir gölge belirdi. Başını çevirirken bir hortlak görmeyi bekliyordu ama karşısındaki Matthew'dı. Lavaboya ilerleyip toprağa bulanmış ellerini yıkadı.

Olivia'ya baktı. "Hâlâ burada," diye mırıldandı Matthew. Hannah yalnızca gülümseyip Olivia'nın sargılı eline hafifçe dokundu.

"Dükkânda araba yokmuş," dedi. "Gelmesi birkaç günü bulur."

Olivia kadının gözlerindeki parıltıyı fark etmişti, bu haylaz bir parıltıydı. Bir yalan daha. Ancak Matthew yalnızca iç çekip sabunu kenara bıraktı.

"Otur da yemek ye," dedi Edgar ancak Matthew başını iki yana sallayıp aç olmadığıyla ilgili bir şeyler mırıldandı. Oysa fazla zayıf görünen bedeni bir şeyler yemek için yalvarıyor gibiydi. Matthew odanın da tadını kaçırarak mutfaktan ayrıldı. Hannah ve Edgar yemeklerini yerken sıradan konuşmalar yaparak sessizliği doldurmaya çalışsalar da bu konuşmalar kulağa soğuk ve tuhaf geliyordu.

Olivia, Edgar'ın bakışlarını yakaladı. "*O hasta mı?*"

Edgar, Hannah'ya baktıktan sonra cevap verdi: "Matthew yorgun. Yorgunluk çok uzun sürerse bir çeşit hastalık olabilir."

Kısmen doğruyu söylüyordu ama aynı zamanda kelimeleri çarpıtıyordu. Söylenmeyen çok fazla şey vardı. Kelimeler havada asılı kalmıştı. Olivia, Matthew gelmeden önceki âna geri dönmeyi diledi. Ancak artık tabakları bitmişti ve Hannah ayaklanmıştı. Edgar'a, eğer Matthew'a götürecekse bir tepsi hazırlaması gerektiğini söylüyordu. Edgar, Olivia'nın kendisine baktığını fark etti. Olivia, Matthew ve evle ilgili sorular sormak için elini kaldırsa da Edgar yerinden kalkıp arkasını döndü. Olivia bu durumdan, başını çevirerek onu susturabilmesinden nefret ediyordu.

Saat henüz dokuz olmamıştı ama esnemesini bastırmak zorunda kaldı. Hannah ona kurabiye ikram edip sıcak bir banyo ve sıcak bir yatağın kendisini iyi hissetmesine yardımcı olacağını söyleyerek onu mutfaktan gönderdi.

Olivia, merdivenlere giden uzun koridoru tercih etti. Küçük antre ve bahçe kapısının yanından geçti. Bulutlu bir akşam olmalıydı. Küçük pencereden ay ışığı görünmüyordu, koridor boş değildi. Dayısının hortlağı bir bekçi misali orada durmuş, sırtı Olivia'ya dönük hâlde bakışlarını karanlığa çevirmişti.

Evin efendisi acıkmıştı.

Bu açlık yüzünden bitkin düşmüştü. Açlık, kemiği sıyıran dişler misali onu içten kemirip duruyordu. Ta ki acıdan dimdik duramayacak hâle gelene dek. Ta ki parmakları bükülüp eklemleri kasılana dek. Çok inatçıydı. Buranın kendine has bir inadı vardı.

Mahvolmuş bahçede yürüdü.

Boş süs havuzunun ve çorak toprakların yanından geçip dolapta çürümeye bırakılmış, güvelerin yediği, yırtık pırtık bir parça kumaş gibi evin etrafını kaplayan soğuk bahçeyi arşınladı.

Meyveler çürümüştü. Toprak kurumuştu. Ev, kum saatini dolduran kumlar gibi hızla yitip gidiyordu. Efendi her bir lokmayı, her bir parçayı yemişti ve geriye hiçbir şey kalmamıştı. Artık kendini yiyip tüketiyordu. Her geçen gecede biraz daha tükeniyordu.

Efendi, rüzgârda sönen bir ateşti. Ancak henüz hiçbir şey bitmemişti. Ev un ufak olana kadar, bu dünya olacaklara boyun eğene kadar yanacak, yanacak, yanacaktı.

Bir nefesi içine çekmeye ihtiyacı vardı.

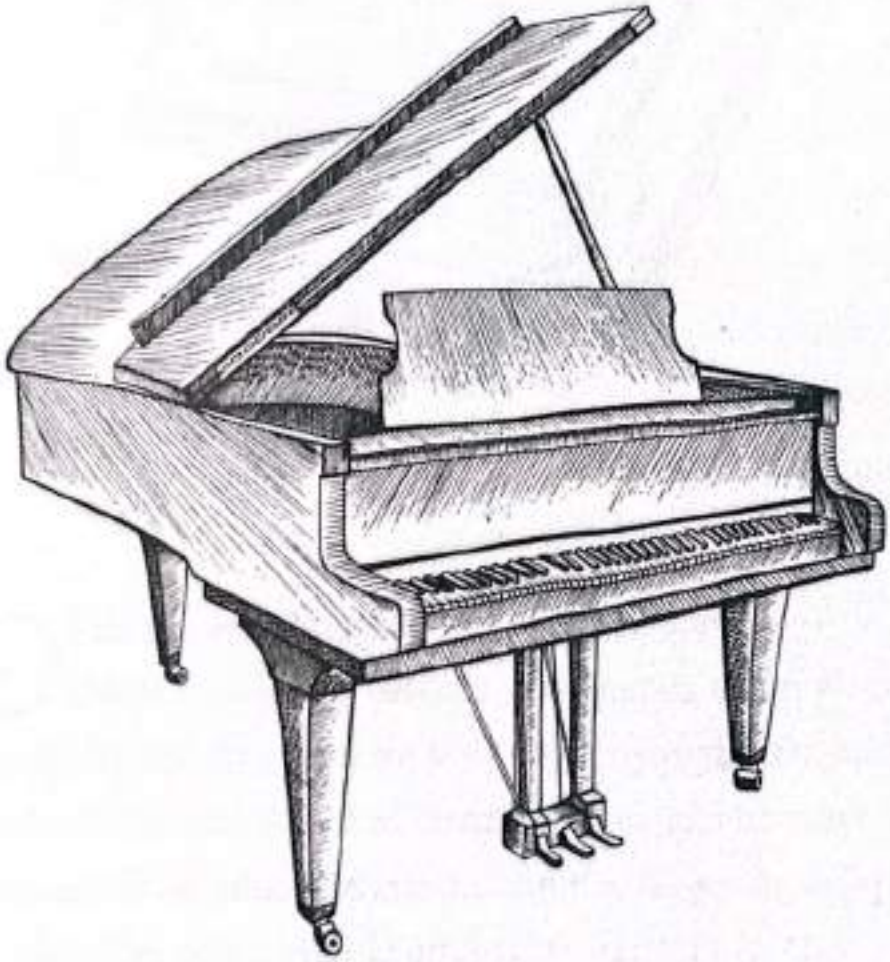
Bir yuduma ihtiyacı vardı.

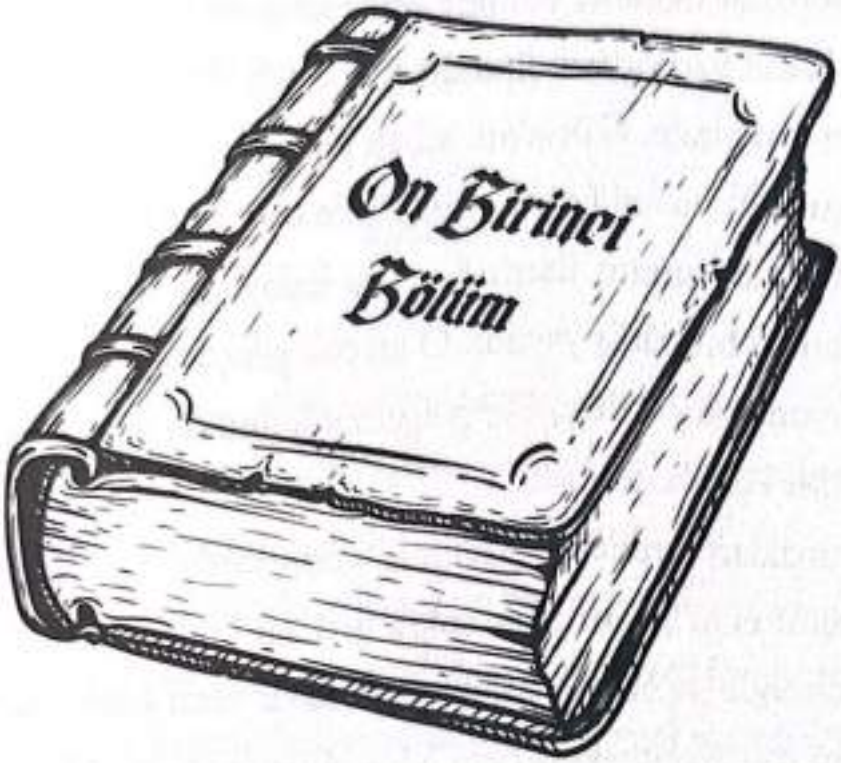
O kıza ihtiyacı vardı.

Böylece efendi tahtına oturacak, gözlerini kapatıp rüyalara dalabilecekti.

Üçüncü Kısım

SÖYLENMEYEN ŞEYLER

Olivia çok yorgundu ama yine uyuyamıyordu.

Temiz havadan ve bahçede çalıştığından dolayı vücudu çok ağırlaşmıştı ama zihni sorularla dolup taşıyordu. Yatakta bir o yana bir bu yana dönerken saatler geçmiyor gibi hissediyordu. Komodinindeki mumun erimesini izliyordu. Bir ses duyduğunda neredeyse pes edip üstündeki örtüleri kenara itmek üzereydi.

Kapının açıldığına dair çok hafif bir gıcırtıydı bu.

Hem de kapıyı kilitlemiş olmasına rağmen.

Ardındaki ahşap zeminde çıplak ayakların gıcırtısı yankılanırken Olivia nefesini tuttu. Sonra bir vücut yatağın diğer ucuna oturdu ve yatak bu yeni ağırlıkla çöktü. Olivia kendini yavaşça dönmeye zorladı, bunun yorgun zihninin bir oyunu olduğuna ve odanın boş olduğuna emindi ve karşısında...

Yatağın ucunda genç bir kadın oturuyordu.

Olivia'dan büyüktü ama çok fazla değil. Teni hafif bronzdu, sırtından bukleler hâlinde kahverengi saçları dökülüyordu. Genç kadın başını çevirdiğinde, mum ışığı elmacık kemiklerinde, dar çenesinde, Olivia'nın sabah portrede gördüğü çizgilerde dans etti. Olivia'nın kendi yüzünde de olan çizgilerdi bunlar.

Annesi omzunun üzerinden ona bakıyordu. Yüzüne tamamen haylaz bir gülüş yayıldı. O an çok gençti, küçük bir kızdı. Ancak sonra mum titreşti ve gölgeler yönünü değiştirince annesi tekrar bir kadına dönüştü.

Parmakları örtülerin üzerinde geziniyordu. Olivia uzanıp annesinin elini mi tutmalı yoksa geri mi çekilmeli, bilmiyordu. Sonunda hiçbir şey yapmamaya karar verdi çünkü hareket edemiyordu. Yataktaki bedeni iyice ağırlaşmıştı, belki korkması gerekiyordu ama korkmuyordu. Grace Prior yatağa çıkarken, Olivia'nın yanına yatarken ve bir ayna misali yanına kıvrılıp kızının duruşunu, boynunun eğikliğini, başının meylini bir oyun misali taklit ederken Olivia gözlerini ondan ayıramadı.

Çıplak ayakları tıpkı yıkamadan önce Olivia'nın ayaklarının da olduğu gibi, sanki bahçede koşmuş gibi çamurluydu. Ancak annesinin elleri tertemizdi. Parmakları Olivia'nın avucundaki sargı bezinin üzerinde süzülürken yüzüne bir endişe yayıldı. Eli Olivia'nın yanağına uzandı.

Olivia'nın hissettiği bu dokunuş sıcak ve nazikti. Mum ışığı bedenlerinin arasındaki boşluğa erişmediği için annesinin yüzü karanlık, ifadesi anlaşılmazdı. Ancak Olivia, annesi gülümserken ve eğilip konuştuğunda dişlerinin parladığını görebildi.

Sesi hem yumuşak hem de tanıdıktı, ne çok tiz ve sevimli ne de çok pes ve rahatlatıcıydı.

Boğazında sanki çakıl taşları varmış gibi sesinde hafif bir hırıltı vardı.

"*Olivia, Olivia, Olivia,*" dedi annesi sanki büyülü sözleri tekrarlar gibi. Sanki bunlar bir büyünün son cümleleri gibiydi, belki de öyleydi çünkü Olivia duyar duymaz uyandı.

Yatağında bir ölü vardı.

Mum sönmüştü. Oda zifirî karanlıktı ama buna rağmen Olivia hortlağın, annesi gibi yanına yerleştiğini, çürümüş elinin hâlâ yanağına uzanmış olduğunu görebiliyordu.

Olivia'nın bedeni tekrar harekete geçince geri çekildi. Yatak altından kayıp da sert zemine düşene kadar yatağın ucuna ne kadar yakın olduğunu fark etmemişti. Hissettiği acı sağlıklı düşünmesine yetmişti, hemen ayağa kalktı.

Ancak hortlak çoktan gitmişti.

Olivia titrek bir nefes vererek yaralı olmayan elini yanağına uzattı, annesinin dokunuşuna tutundu.

Ancak bu yalnızca bir rüyada gerçekleşmişti. Gördüğü hortlaklar ona dokunamazdı. Gerçekten burada değillerdi.

Karanlıkta hareket ederek bir kibrit kutusu ve yeni bir ince mum buldu. Kibriti çaktığı an alevlenen mumun ışığı altında eskiz defterini ve kalemini alıp çizmeye başladı. Grace Prior'ın hortlağını değil, rüyasındaki kadını çiziyordu. Hızlı, sert çizgiler çizerken kaleminin sesiyle birlikte annesinin yüzünden ziyade yumuşak dokunuşunu, gözlerindeki hüznü, adını söyleyişini anımsamaya çalışıyor gibiydi. *Olivia, Olivia, Olivia.* Kalemi kâğıtta geziniyor, zihnindeki sise ve unutmaya başlamasına rağmen hızla hareket ediyordu.

Bir çığlık duyduğunda çizimin yarısını tamamlamıştı.

Olivia başını sese doğru çevirirken kalem kaydı ve ucu kırıldı.

Daha önce de çığlıklar duyduğu olmuştu. Oynayan çocukların bağırışı. Bir kol kırılınca onu takip eden yakarış. Yatağında böceklerle uyanan bir kızın korku dolu cıyaklaması.

Fakat bu çığlık farklıydı.

Bir ağıttı.

Kesik bir nefesti.

Bastırılan, çaresiz bir hıçkırıktı. Olivia çoktan yerinden kalkmış, odasının kapısına doğru aceleyle koşup kapıyı açmaya çalışmıştı bile. Bir anlık telaşla unuttuğu küçük altın rengi anahtarı çıkarıp kilide soktuktan sonra kendini koridora attı. Bir yanı, kapıdan adım atar atmaz çığlıkların son bulacağını düşünmüştü.

Ancak devam ediyordu.

Koridorun sonunda bir kapı açıktı ve koridora odadan dökülen ışıkta gölgeler hareket ediyordu. Olivia kapıya yaklaşırken Hannah ve Edgar'ın hareket edip konuştuklarını duyabiliyordu. İşte, o an kimin çığlık attığını fark etti, Matthew'u yatağında sarsılırken gördü.

Çığlıklar kelimelere, yakarışlara dönüşmüştü: "*Onu bırakamam. Onu bırakamam. NEDEN ONA YARDIM ETMEME İZİN VERMİYORSUN?*"

Gözleri açıktı ama başka bir yerde gibiydi. Karmakarışık saçlarıyla kendisine fısıldayan Hannah'yı görmüyordu, onu tutmaya çalışan Edgar'ı görmüyordu, açık kapının önünde dikilen Olivia'yı görmüyordu.

"Sadece bir rüya," dedi Hannah onu yatıştırmaya çalışırken. "Sadece bir rüya. Sana zarar veremez."

Olivia, Hannah'nın dudaklarından dökülen, annesinin vaatlerini duydu ama söyledikleri doğru değildi.

Matthew'un acı çektiği ortadaydı.

Delikanlının dudaklarından bir hıçkırık yükseldi. Kuzenini böyle apaçık, savunmasız, korku içinde görmek sinir bozucuydu. Çok küçük, ürkek görünüyordu. Olivia bakışlarını yataktan ayırarak etrafa baktı; dokunulmamış yemek tepsisine, camın ardındaki kapalı panjurlara, köşedeki duvara yaslı duran üstü çarşafla örtülü sert kenarlı şekle.

Bir inilti duyunca dikkatini tekrar yatağa verdi. Hannah ve Edgar, Matthew'un ellerini deri kemerlerle sabitlemeye çalışıyorlardı. Olivia'nın içinde bir telaş yükseldi. Öne atılıp onları uzaklaştırmak istedi. Bu hissin böylesine güçlü olması onu şaşırtmıştı. Edgar'ın bakışları ona döndüğünde, Olivia henüz bir adım atabilmişti. Kuzeninin gözlerindeki acıyı, kederi görünce hareketsiz kaldı.

Matthew, bilekleri sıkıca bağlanırken karşı çıkıyor, yalvarıyordu. Sonra sertçe kendini yatağa bıraktı, göğsü hızla inip kalkıyordu. Yanaklarından saçlarına uzanan tuzlu ince yollar vardı. Olivia buna sebep olanın gözyaşı mı yoksa ter mi olduğunu bilmiyordu.

"Lütfen," diye mırıldandı Matthew, sesi çatlamıştı. "Ona zarar veriyorlar."

Sesine acı veren o kelime. *Bana* değil, *ona*.

"Hayır," dedi Hannah, Matthew'u yatağa bastırarak. "Artık ona zarar veremezler." Matthew'un dudaklarına bulanık bir sıvıyla dolu bardağı yasladı ve kısa süre içinde delikanlının yakarışları mırıltılara dönüştü. "O artık huzur içinde," dedi, sesinde derin bir yorgunluk vardı. "Sen de öyle olmalısın."

Olivia, Edgar'ın yataktan uzaklaştığını fark etmemişti. Kapıya, kendisine yaklaştığını da fark etmemişti. Önüne geçip

olanları görmesine engel olmaya çalışana kadar hiçbir şeyi fark etmemişti.

"Yatağına dön," dedi Edgar işaret diliyle. İfadesi yorgundu.

"Onun nesi var?" diye sordu Olivia.

Ancak Edgar başını iki yana sallayarak cevap verdi: *"Kâbus görüyor."*

Ardından Edgar kapıyı kapattı.

Olivia karanlık koridorda, biri kendi odasından biri Matthew'un kapısının altından dökülen hafif aydınlıkların arasında dikildi. Sonunda kendi odasına, kendi yatağına döndüğünde eskiz defteri onu sayfaları görünecek şekilde açık bir hâlde yastığın üstünde bekliyordu. Parmaklarını çizgilerde gezdirip rüyaları düşündü. Uykuyu aşıp yatağınıza sızabilen rüyaları. Yanağınızı okşayabilen ya da sizi karanlığa çekebilen rüyaları...

Uykuda huzur yok.

Bu rüyalar benim ölümüm olacak.

Eskiz defteri yatakta terk edilmiş hâlde duruyordu. Annesinin yarısı çizilmiş yüzü kâğıttan ona bakıyordu. Mum ışığının erişemediği yüzün diğer yarısı gölgelerle resmedilmişti. Olivia defteri kapatıp kolunun altına sıkıştırdı.

Koridora adım attığında bakışları direkt Matthew'un kapısını buldu. Yaklaşıp kulağını ahşap kapıya dayasa da hiçbir şey duyulmuyordu. Huzursuz hıçkırıklar ya da kesik nefesler yoktu, çarşafların hışırtısı bile yoktu. Parmakları kapı tokmağına uzandı ancak Matthew'un çektiği acıyı hatırlayınca kendini geri çekilmeye zorladı. Arkasını dönüp merdivenlere yöneldi.

Evin alt katı sessizdi.

Belki de herkes hâlâ uyuyordu. Olivia etrafına bakındı ancak saatin kaç olduğunu anlayamadı. Merilance'te çanlar, ıslıklar, geçen saatleri gösteren sesler vardı. Bu sesler kızları yataklarından kaldırır; dua, ders ve günlük işlerin vaktinin geldiğini haber verirdi. Buradaysa önemli olan tek vakit güneşin battığı, günün geceye karıştığı vakitti.

Ancak ev uyanmıştı. Panjurlar açılmıştı, güneş ışığı antreyi ve koridorları aydınlatıp havadaki toz zerrelerini gözler önüne seriyordu.

Bir bağırış duyan Olivia yerinden sıçradı ancak bu sesin bir insana değil de çaydanlığın düdüğüne ait tiz bir ses olduğunu hemen anlamıştı. Mutfağa vardığında ocakta tek başına duran çaydanlık şarkı söylüyor gibi ötüyordu. Olivia ocağın altını kapattı.

"Erken kalkmışsın."

Olivia arkasını dönünce kilerin merdivenlerinde kolunda küçük bir un çuvalı taşıyan Hannah'yla karşılaştı. Kadının kahverengi bukleleri toplanmıştı ve dudaklarının kenarı bir gülümsemeyle kıvrılmıştı ancak gözleri yorgundu.

"Ah genç olmak vardı," dedi un çuvalını küçük beyaz bir bulutun yükselmesine sebep olacak kadar sertçe tezgâha bırakırken. "Az uykuyla yetinmek vardı." Başıyla çaydanlığı işaret etti. "Sen çayı yap ben ekmek kızartayım."

Olivia elindeki kesiğe dikkat ederek çaydanlığı kaldırdı. O, kaynayan suya bir kaşık dolusu çay eklerken Hannah ekmeği dilimliyordu. Bir süre boyunca saatteki akreple yelkovan gibi, çalışma odasındaki mekanizmanın içindeki evler gibi birbirlerini takip ederek uyumla hareket ettiler. Çay demlenip ekmekler kızarırken Olivia, eskiz defterini açıp annesinin resminden önce çizdiği garip metal mekanizmanın olduğu sayfayı buldu.

Kâğıdı Hannah'ya doğru kaldırıp hafifçe sayfaya vurdu. Sorusu netti:

Bu ne?

Bir saniyeliğine mutfaktaki tek ses ekmeklere tereyağı süren bıçağın sesiydi. Ancak bu ağır bir sessizlikti, insanların bir şeyi söyleyip söylememeye emin olamadıkları zamanlarda oluşan kararsız sessizlikti. "Eski evler bir sürü eski eşyayla dolu olur," dedi Hannah sonunda. "Belki Matthew biliyordur." Olivia gözlerini devirdi, şimdiye kadar kuzeninin pek bir yardımı dokunmamıştı.

"Güzel bir gün," dedi Hannah. Tezgâhtaki iki tabak reçelli ve tereyağlı kızarmış ekmeği aldı. "İçeride durulmayacak kadar güzel. Bunlardan birini Edgar'a götürür müsün? Bahçede bir yerlerdedir."

Olivia açıkça mutfaktan gönderildiği için iç çekti.

İki elini ve tüm dikkatini kullanarak bir fincan çayı, iki tabak reçelli ekmeği ve eskiz defterini alıp hiçbir şeyi dökmeden, kırmadan ya da düşürmeden bahçeye çıktı. Hannah gerçekten haklıydı, güzel bir gündü. Çimenlerde çiy taneleri parlıyordu

ama havada sis ve hafif bir rüzgâr vardı. Tepedeki gök bulanık bir maviydi.

Edgar'ı bir merdivende, panjurlardan birini tamir ederken buldu. Edgar, el sallayarak ona *günaydın* dedikten sonra tabağını yere bırakmasını işaret etti. Olivia tabağı yere bırakırsa bir kuşun ya da farenin ekmeği kapmasından endişe etti. Ancak düşününce, burada hiç hayvan görmemişti.

Bu arazideki her şey hakikaten garipti. Olivia'nın kırsal kesimlerle ilgili elbette fazla bir bilgisi yoktu. Ama yolda gelirken inek ve koyunlar görmüştü. Bahçede yaşayabilecek bir sürü küçük hayvanın, tavşanların, serçelerin, köstebeklerin hayalini kurmuştu.

Merilance'te bile ara sıra fare bulurlardı ve gökyüzünde hep martılar olurdu. Gallant bir hikâye kitabında geçse bahçesinde kesinlikle sevimli bir köpek ya da araba yolunda güneşlenen bir kedi, meyve bahçesinde sürü hâlinde saksağanlar ve duvarda bir kuzgun olurdu. Ama burada hiçbir şey yoktu. Sadece boş bir sessizlik vardı.

Kendi kahvaltısını taş banka taşıyıp oturdu.

Agatha Öğretmen'e göre edepli kızlar dizlerini birleştirip ayaklarını üst üste yerleştirerek otururdu. Olivia bağdaş kurarak oturmuş, dizlerini açmıştı. Yemek yerken yeşil eteği kucağını örtüyordu.

Güneş kenardaki metal kovaya çarptı, köşesine bir çift eldiven asılmıştı ama Olivia'nın avucundaki yara hâlâ taze olduğu için işi bir kenara bırakıp evi çizmeye karar verdi.

Boş bir sayfa açıp çizmeye başladı, kısa süre içinde Gallant elinin altında şekillenmeye başlamıştı. Birkaç kaba çizgiden duvarlar, pencereler, bacalar ve sivri uçlu çatı oluşuyordu. Kanat duvarları, balo salonunun balkonu ve bahçe kapısı işte

buradaydı. Panjuru olmayan tek yer olan çekmeli pencere ve ardındaki piyanonun karanlık gölgesi de buradaydı.

Merdivendeki Edgar'ı, devasa evin yanındaki ince bir gölge olarak eklediği sırada bahçeden gelen adım seslerini duydu.

Hareketler de bir çeşit sesti. Yürüyüş şekillerinden insanların kim olduğunu ayırt edebilirdi. Edgar hafifçe sallanıyordu çünkü bir ayağını diğerinden daha sağlam basıyordu. Hannah'nın adımları ölçülü, kısa ve şaşırtıcı derecede sessizdi. Matthew'unkiler büyük ama sertti, sanki botları ayaklarına büyük geliyormuş ya da çok ağırmış gibiydi.

Kuzeninin küçük patika yoldan ayaklarını yere vurarak geldiğini duyunca başını kaldırdı ve onu bahçe eldivenlerini çıkarırken buldu. Kendine ters bir bakış atmasını, hâlâ burada olmasıyla ilgili bir şey söylemesini bekliyordu ama hiçbir şey söylemedi. Sadece diz çöküp güllerle ilgilenmeye başlamıştı. Bu kadar kısa vakitte yeni otlar çıkmamalıydı ama çıkmışlardı işte, her çekişinde gri otlar kopuyordu.

Matthew gömleğinin kollarını kıvırmıştı. Olivia eldivenlerin bileğinde bittiği yerde belli olan yaraları fark etti. Matthew o kadar zayıf görünüyordu ki sanki güneş ona vurunca arkası da görünebilecekmiş gibi hissettiriyordu, bu yüzden Olivia ekmeğinin kalanını ona uzattı. Taşın üzerindeki seramik tabak bir gıcırtı çıkarınca Matthew'un bakışları ona çevrildi.

"Böyle iyiyim," dedi Matthew sığ, donuk bir sesle. Hortlakların birçoğundan daha kötü görünüyor olsa da Olivia korkunç bir gıcırtı daha çıkararak tabağı tekrar itti. Matthew kaşlarını çattı, Olivia da kaşlarını çatarak karşılık verdi. Bir an sonra Matthew tek eldivenini çıkarıp ekmeği aldı. Teşekkür etmedi.

Olivia, Gallant'ı çizmeye dönmüştü ama izleniyormuş hissinden, sırtındaki bakışların bıraktığı karıncalanmadan bir türlü

kurtulamıyordu. Matthew'a kaçamak bir bakış attı ama delikanlının başı eğikti, kendi işiyle ilgileniyordu. Olivia omzunun üzerinden baksa da görebildiği tek şey duvardı.

Olivia oturduğu yerde dönüp dikkatini defterine verdi, yarım bıraktığı çizimi bulana kadar sayfaları karıştırdı. Bir kâğıda bir duvara bakıp nerede yanlış yaptığını aramaya koyuldu. Matthew'un gölgesi kâğıda düştüğünde kalemiyle hâlâ sayfaya vuruyordu.

Matthew'un deftere baktığını fark etti, delikanlı duvarı görünce ifadesi sanki ekşi bir şey yemiş gibi bir hâl almıştı. Olivia nefesini tutmuş onun bir şey söylemesini bekliyordu ancak Matthew hiçbir şey söylemeyince boş bir sayfa açıp yazmaya başladı.

Babana ne oldu?

Ancak kâğıdı kaldırdığında Matthew bakışlarını çevirmeden önce çok kısa bir an kâğıda bakmıştı. Kâğıdı tekrar çocuğa doğru uzatıp onu okumaya zorladı ama Matthew'un bakışları kelimelere odaklanmamakta inat ediyordu. "Vaktini boşa harcıyorsun," diye mırıldandı Matthew. Olivia sonunda anlamıştı. Sorun, okumak istememesi değildi, *okuyamıyor* olmasıydı.

Matthew, kızın ifadesinden gerçeği anladığını fark edince suratını astı.

"Aptal değilim," dedi sertçe. Olivia başını iki yana salladı. İnsanların bir zayıflığınızı bulup onu size karşı kullanmasının ne demek olduğunu çok iyi biliyordu. "Ben sadece... Bir türlü kavrayamadım. Harfler sabit durmuyor. Kelimeler sürekli karışıyor."

Olivia başını sallayıp tekrar kalemini kâğıtta gezdirmeye başladı.

"Sana dedim ya..." diye homurdandı Matthew. Ancak Olivia işaret parmağını kaldırıp onu susturdu. Mümkün olduğunca hızla bir şeyler çizerken sessizce ona beklemesini emretmişti. Matthew'un yüz hatları, bahçe kapısında gördüğü yarım hâliyle

değil de koridordaki portrede gördüğü hâliyle kâğıtta belirmeye başladı. Arthur Prior. Olivia çizimi kuzenine çevirdi, bu hareketi onun yüzüne bir kapı çarpmış gibi hissettirmişti.

"Öldü," dedi Matthew. "Nasıl olduğu fark etmez."

Matthew'un bakışları uzaklara, bahçenin ötesine, duvara odaklandı.

Olivia sayfayı çevirip kalemini tekrar hareket ettirmeye başladı. Diğer sorusunu resme dökmeye çalışırken Matthew araya girdi: "Kapıda hep bir Prior olmalı."

Sesi alçak ve acı doluydu ama ezberinden bir cümleyi söyler gibiydi.

"Her zaman. Babam böyle derdi. Sanki biz hep Gallant'taymışız gibi. Ama değildik. Bu evi Priorlar inşa etmedi. Gallant zaten buradaydı. Burası ailemizi çağırdı ve biz de aptal gibi geldik."

Olivia kaşlarını çattı, aklı karışmıştı. Sonuçta mektubu ona *ev* yazmamıştı. Birisi yazmıştı. Onun gelmesini isteyen birisi. Dayısı olduğunu iddia eden birisi.

"Gallant'a bir kere geldik ve şimdi gidemiyoruz. Buraya, bu eve, duvara ve ötesindekilere bağlıyız ve geride hiç Prior kalmayana dek bu sona ermeyecek."

Babam bana içlerinden sonuncu olduğumu söyledi.

"Duymaya başladın mı?" Matthew ona bakarken gözleri parlıyordu. "Rüyalarına geliyor mu?"

Olivia başını iki yana salladı. Tam olarak neyi kastettiğinden emin değildi. İki kez rüya görmüştü ama ikisinde de annesi vardı. Ancak geçen gece duyduğu Matthew'un bağırışları, sert hıçkırıkları kulaklarında yankılandı.

"Nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun," dedi Matthew yüzünü bir acı dalgası sararken. "Neler yapabileceğini. Neleri alabileceğini."

Bahsettiği bu *şey* neydi? Olivia onun eline uzandı ancak Matthew çoktan uzaklaşmaya başlamıştı. Söylediği son şey bir mırıltıdan ibaretti:

"Seni henüz bulmadıysa hâlâ vaktin var."

Sonra gitti. Patika yolu takip ederken arabayı sormak için Hannah'yı aradığına şüphe yoktu. Olivia ellerini ağrımaya başlayan şakaklarına bastırdı. Matthew'un sözleri de annesininkiler gibiydi, lüzumsuz bir bilmece daha. Ailesi neden öylece gerçekleri söyleyemiyordu? Çizime baktı.

Buraya, bu eve, duvara ve ötesindekilere bağlıyız...

Bakışlarını bahçenin ötesine çevirdi. Kuzeninin iyi olmadığı açıktı. Yemek yemiyordu, uyuyamıyordu, lanetlerden ve kapılardan bahsediyordu ama bahçenin sınırında uzanan yıkık bir taş parçası dışında hiçbir şey yoktu. Olivia yerinden kalkıp etrafına bakındı. Matthew'dan iz yoktu. Edgar'dan da. Ama merdiven hâlâ duvara dayalı duruyordu.

Duvara doğru yürümeyi amaçlamamıştı. Sanki duvara çekiliyordu. Bahçenin, güllerin, çimenlik alandaki hafif bayırın arasından oraya çekiliyordu.

Mezarlıktaki yaşlı hortlak onu izliyordu. Meyve bahçesinden ayrılmıyor olsa da Olivia onun yarısı belirgin olan başını eğdiğini, kollarını olmayan göğsünde kavuşturduğunu, duvara gitmesinden açıkça hoşnut olmadığını görebiliyordu. *Biliyorum, biliyorum,* diye düşündü Olivia. Ama durmadı.

Olivia duvara yaklaşırken çizimlerinin neden istediği gibi olmadığını anlayabilmişti. Işıktandı. Güneş, olması gereken gibi duvara vurmuyordu. Ardına aldığı güneş bu tepeye yalnızca Olivia'nın gölgesini düşürüyordu. Doğrudan taşları aydınlatması gerektiği hâlde güneş ışınları duvara ulaşmıyordu. Aksine

gölgeler eğilip duvarın etrafında toplanıyordu. Olivia garip, soğuk gölgeye yaklaşırken ürperdi.

Sonunda kapıyı görebilmişti.

Bunu daha önce fark etmemiş olmasına hayret etti. Eski, demir bir kapıydı, etrafını saran taşlardan bir ton koyu renkteydi. Güneş ışıkları buraya vursa Olivia muhtemelen kapıyı daha önce fark edebilirdi. Yine de artık gördüğü için duvarı düz, taştan bir duvar olarak hayal edemiyordu.

Kapı, diye düşündü dokunmak için uzanırken. Metalin ne kadar soğuk olduğunu fark edince hayrete kapıldı. Kapının sarmaşıkla sarılı küçük bir kolu vardı ama açmayı denediğinde kilitli olduğunu fark etti. Eğilip bir anahtar deliği aradı ama bulamadı.

Garipti.

Artık işe yaramayan bir duvarda kilitli kapıya ne gerek vardı ki? Duvar çok uzun değildi, iki tarafı on iki adım kadardı ve sonra kırık kenarları vardı. Adımları onu o tarafa götürürken bir şey onu yavaşlatıp durdurdu.

Matthew'a göre duvarın *ötesinde* bir şey vardı.

Olivia dudağını ısırdı. Bu tabii ki saçmalıktı. Duvarın ardındaki boşluğu, açık alanı görebiliyordu. Ancak kendisini diğer tarafa geçmeye bir türlü ikna edemedi. Kapıya geri döndü.

Demir kapının duvarla buluştuğu yerde daracık, parmağı kadar bir boşluk vardı. Çiviler gevşemiş gibi duruyordu ve bu görüntü, aklında bir şeyi canlandırdı ancak ne olduğundan emin değildi. Parmak uçlarında yükselerek bir gözünü boşluğa yaklaştırdı.

Kapılar ve eşiklerle ilgili bir sürü hikâye okumuştu ve bir anlığına kendini büyük, karanlık ve tehlikeli bir şeyin sınırındaymış gibi hayal etti. Ancak oradan baktığında görebildiği tek şey

rüzgârda kıpraşan uzun otlarla dolu bir tarla ve uzaktaki sarp dağlardı.

Biraz hayal kırıklığına uğrayarak geri çekildi, kendini aptal gibi hissediyordu.

Tabii ki, bu yalnızca bir duvardı. Fazlası olamazdı.

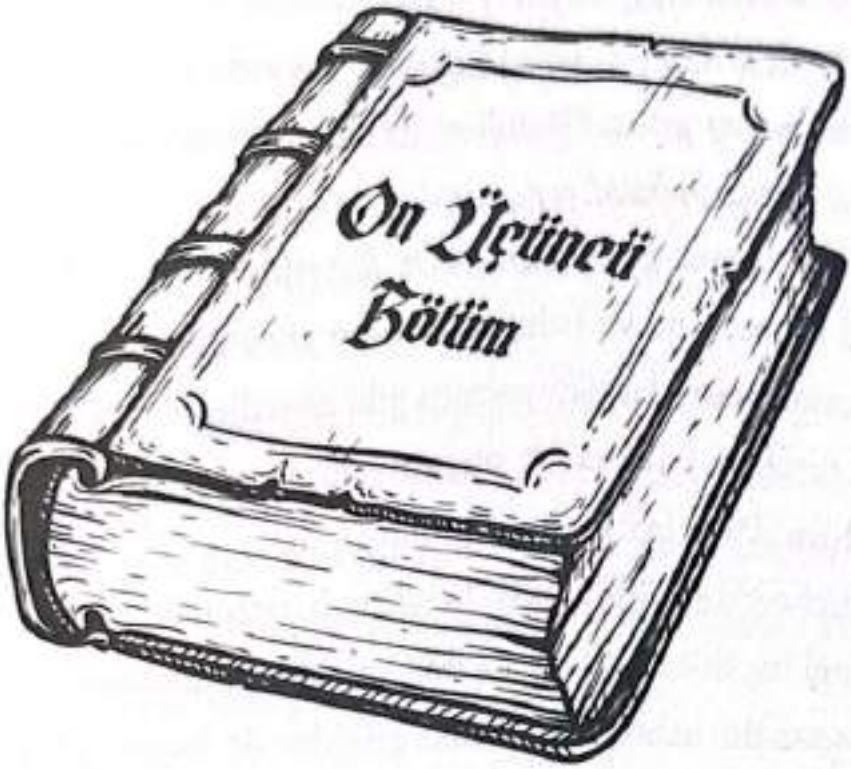
Bir şey çatırdadı ve sağ tarafında bir taş parçası, eski kalay çatıya çarpan yağmur misali yere döküldü. Taşın diğerlerine kıyasla daha açık renk olmasından anladığı kadarıyla burası Matthew'un onarmaya çalıştığı yerdi. Harç kurumuş, pullanıp çimenlere dökülmeye başlamıştı. Sanki duvar kıpırdanıp tamir edilen yeri tekrar bozuyor gibiydi. Olivia yakından bakınca bu yeni çatlağın sebebini fark etti: zorla kendine yol açmaya çalışan ince, gri bir ot. Otu koparmak için uzanırken avucunun kesilmesini ve Matthew'un öfkesini hatırladı. Bu yüzden yalnızca düşen taşı alıp yerine yerleştirmeye çalıştı.

"Olivia!"

Adı bahçenin diğer tarafından seslenilince başını çevirip bir elini güneşe siper etti. Edgar merdiveni omzuna atmış ona el sallıyordu.

"Yardım eder misin?" diye seslendi Edgar. Olivia duvarın gölgesinden güneşe çıkıp ona yardım etmek için koşarken güneşin sıcaklığı şaşırtıcı ama hoştu. Çimenlik alana geçerken ardında taşların birbirine sürtünme sesini duymuştu.

Mum eriyip kısalmış ama henüz sönmemişti.

Saat geç olmuştu ama Olivia yatağın ortasında oturuyordu ve son derece uyanıktı. Annesinin günlüğünü karıştırıp cevaplar bulmayı umut ediyordu ancak yalnızca çoktandır ezberinde olan delirmişçesine anlaşılmaz aynı yazılarla karşılaştı.

Küllerine bile uyku yok,

huzur yok.

Artık dağılıp

uyuyakalmak istiyorsun ama beni orada da buluyor.

Annesi de kuzeni de lanetli rüyaların pençesine düşmüştü. Acaba Grace de Matthew gibi incecik kalmış mıydı? Göz altları morarmış, yüzü zayıflamış mıydı? Bunun sebebi delilik miydi, bir hastalık mıydı yoksa çok yorulduğu için mi aynı şeyi yaşamışlardı? Onların başına gelen, Olivia'nın da başına gelecek miydi?

Seni henüz bulmadıysa...

Olivia başını günlükten eskiz defterine çevirip Matthew'a çizdiği resme, evin ve bahçe duvarının görüntülerine baktı. Bir labirentin ortasında dikiliyormuş gibi hissediyordu ve her saptığı yol cevabını bulamadığı bir soruydu, her seferinde karmaşık karanlığın daha derinlerine gömülüyordu.

Matthew'un çığlıklarına kendini hazırlamak için gelecek herhangi bir sese hazır bir şekilde kulaklarını dikmişti ama koridor sessizdi, kendi odasındaki gölgeler de boştu. Duyduğu tek ses yanan mumun yumuşak sesine ve çevirdiği sayfaların hışırtısına aitti.

Olivia elleriyle gözlerini örterken bir kapıyı çarpma ya da bahçe kulübesindeki bir saksıyı kırma isteği gibi güçlü bir öfke hissediyordu. Hislerini bir şekilde dışarı döküp içindekilere bir şekil, bir ses vermek istiyordu. Ancak defteri kapatıp kendini yastıklara bırakmakla yetindi.

Kısa bir süre sonra kalemin yere çarptığını ve ardından yatağın altına yuvarlandığını duydu.

Bırak gitsin, diye düşündü ama eğer bırakırsa ev kalemi yakalayıp parkelerin arasındaki ahşap boşluklardan yutacakmış gibi hissediyordu ve o en sevdiği kalemiydi. İç çekerek üstündeki örtüleri itti ve yerinden kalkıp yatağın yanında diz çöktü.

Kendini çürümüş bir yüzle, yağlı ve çamur içinde tel tel saçlarla, yarım yamalak bir gülümsemeyle karşılaşmaya hazırladı. Yatakhanedeki hortlak öyleydi. Yatakların altına uzanır, sanki

Olivia'dan başka birisi onu orada görebilecekmiş gibi karanlıkta kollarını kavuşturup çenesini de kollarına yaslardı.

Ancak yatağın altında hortlak yoktu. Sadece toz, karanlık ve kalemin uzanamayacağı kadar uzaktaki soluk gölgesi vardı. Olivia yere uzanıp kolunu kaleme doğru uzattığı sırada başka bir şey gördü. Yatak başlığı ve duvar arasına sıkışmış, alt köşeden belli olan bir şeyin gölgesi.

Bir defter.

Bu defter yatağın arkasına düşüp mü sıkışmıştı yoksa biri onu oraya bilerek mi sıkıştırmıştı, Olivia bilmiyordu. Elindeki kalemi kulağının üstüne yerleştirdikten sonra uzanıp defteri kolayca çekti. Bu ince, yumuşak şeyi hissedince kalp atışları hızlandı. Bu bir defter falan değildi.

Günlüktü.

Olivia yatak odasının zeminine doğru gerileyip mum ışığının altına oturdu ve günlüğün kapağını inceledi. Önüne işlenmiş yaldızlı *G* harfine bakarken şaşkınlık içerisindeydi. Annesinin günlüğüydü. Öyle olmalıydı. Olivia yerinden kalkıp, karmakarışık çarşafların arasında olan, kendisindeki diğer günlüğe baktı. Zamanla aşınmıştı, üzerinde iki garip çizgi vardı, sayfaları yırtılıp tekrar içine yerleştirildikleri için kenarlardan taşıyordu. Elindeki bu yeni bulduğu günlükse yumuşak, temiz ve çok daha az zarar görmüştü.

Ve kırmızıydı. Rüyasındaki gibi.

Başparmağını pek de aşınmamış gibi görünen yaldızlı G harfinde gezdirirken, annesine bu günlükten bir değil iki tane hediye edildiğini düşündü. Bir takımdı. Nefesini tutup günlüğün kapağını açtı. Kelimeleri gördüğü an derin bir nefes verdi. El yazısı yumuşak ve kıvrımlıydı, kendisindeki günlüğün ilk

sayfalarında, annesi kontrolünü kaybetmeden, yazdıkları garip ve karmaşık bir hâl almadan önceki hâli gibiydi.

Olivia annesinin günlüğündeki bilmeceleri inceleyerek, her bir çizgideki ipuçlarını arayarak yıllar geçirmişti. Şimdiyse sayfaları çevirirken bu yeni kelimelerin mucizesine kapılmıştı.

Arthur'un bugün keyfi pek yerinde değil.

Sayfayı çevirince Hannah'nın ismiyle karşılaştı.

Hannah eğer bir elbiseyi daha mahvedersem bana pantolon giydireceğini söyledi. Asker yürüyüşü yapabileceğim bir çift bot da verdiği müddetçe bunun sorun olmayacağını söyledim ona.

Birkaç sayfa sonra Edgar'ın ismini buldu.

Bir şey kuşu kafesinden çıkarmış ve şimdi onu bulamıyorum. Arthur kuşun kaybolduğunu söylüyor; Edgar da en iyisinin zaten bu olduğunu, kuşların pencere pervazında değil gökyüzünde olması gerektiğini söylüyor. Geri gelmesini umarak pencereyi açık bıraktım ama sonrasında babamdan uzunca bir azar işittim.

Bambaşka bir hayatla karşılaşmak ne kadar garipti.

Günlükte garip *sen* hitabı yoktu, hareket eden gölgelerin ve kemiklerin olduğu, karanlıktan seslerin duyulduğu hikâyeler anlatılmıyordu. Ara ara *çizimler* karşısına çıkıyordu. Kafes, gül, bir çift el çizimi. Ancak hepsi küçük ve özenliydi, cümlelerin kenar

boşluklarına sıkıştırıldıkları için diğer günlükteki biçimsiz mürekkep lekelerine benzemiyorlardı.

Olivia düzinelerce sıradan yazıya göz gezdirdi. Arthur'un onu nasıl deli ettiğinden, annesinin yokluğundan, babasının kötüleşen öksürüğünden bahsediyordu. Hannah ve Edgar'dan ve henüz kimsenin onların âşık olduklarını fark etmemiş olmasından bahsediyordu. Ta ki Olivia bir sayfada takılı kalana kadar.

Geçen gece duvarın ötesine geçtim.

Olivia'nın nefesi kesildi, gözleri hızla sayfada gezinmeye başladı.

Kendim görmek istedim. Gerçek mi yoksa bir batıl inanç yüzünden mi burada büyüyüp solmam gerekiyor bilmek istedim. Çok komik olmaz mıydı? Sonunda hepimiz bunun bir kurgu olduğunu unutana kadar Priorlar arasında sürüp giden bir hikâye olsaydı mesela? Hepimizin aynı delice sanrıları görmesi?

Dışarıda kocaman bir dünya var ve biz burada oturup bir duvara bakıyoruz.

Babam buranın bir hapishane olduğunu söylüyor, bizim de buranın bekçileri olduğumuzu ama bu bir yalan. Biz aslında burada birer mahkûmuz. Buradaki topraklara, bu eve, o bahçeye bağlıyız.

Olivia durdu, Matthew'un sesi kafasında yankılanıyordu. *Gallant'a bir kere geldik ve şimdi gidemiyoruz. Buraya bağlıyız.* Onu düşüncelerinden itip okumaya devam etti.

Arthur, duvarın ötesinde ölümün beklediğini söylüyor. Asıl gerçek şu, ölüm her yerde. Güller ve elmalar için de ölüm var, fareler ve kuşlar için de. Hepimiz için var. Ölüm neden bizi yaşamaktan alıkoymalı ki?
Bu yüzden yaptım.
Duvarın ötesine geçtim.
Yapmamalıydım. Sadece düşünüyordum... Ama ne düşündüğümün bir önemi yok. Tabii ki bunu ilk yapan ben değilim. Tabii ki hikâyeler birer kurgudan ibaret değil. Üzgün değilim. Değilim... Ama artık anladım.
Bir daha asla gitmeyeceğim.

Olivia sayfayı çevirirken kalp atışları hızlandı.

Kimsenin bilmesine gerek yok.
Buraya bile yazmamam gerekiyor ama bir yanım eğer yazmazsam kendimden şüphe etmeye başlayacağımı biliyor. Bunun bir rüya olduğunu düşüneceğim. Ama kâğıda döktüğün kelimeleri rüyanda görmüş olamazsın. İşte, yazıyorum. Geçen gece, duvarın ötesine geçtim.
Ve Ölüm'le tanıştım.

Kelimeler sayfayı saran yabani otlar gibiydi. Olivia parmaklarını sayfada gezdirirken içten içe bu kelimelerin eline batmasını beklemişti. Sanki kalem kararsız bir şekilde kalkıp sonra tekrar yazmaya devam etmiş gibi sayfada mürekkep lekesi vardı.

Tanışmadım ama gördüm, çok yakındı. Dört gölgesi ve düzinelerce yansıması vardı, her biri evin yıkık temellerinin ardında sessizce duruyordu. Şimdi yazınca delilik gibi geliyor. Şahit olduğumda da delilik gibiydi. Delirmiş bir dünya, çılgın bir rüya gibi.

Sonrasında Arthur beni bahçede yakaladı, sertçe omuzlarımdan sarsıp beni gören olup olmadığını sordu, hayır dedim.

Abime, en uzun gölgenin, uzun bir yaz günü efendisinden ayrılıp koridorda beni bulduğunu söylemedim. Abime gölgenin neredeyse kapkara gözleriyle direkt bana bakıp bahçeye, duvara açılan en yakın kapıyı işaret ettiğini, başıyla bana o yönü gösterdiğini söylemedim. Abime gölgenin gitmeme izin verdiğini söylemedim.

Yazdıkları burada son buluyordu. Olivia'nın parmakları sayfayı çoktan çevirmişti bile. Diğer sayfa şöyle başlıyordu:

Dün gece ona yazdım.

Geri döndüğümde kaybolduğunu, duvarın çatlakları arasındaki diğer her şey gibi çalındığını görmeyi bekledim ama hâlâ oradaydı. Demir ve taşın arasına sıkıştırılmıştı ve açısına bakınca yerinden oynatıldığını söylemek mümkündü. Zarfın içine baktım ve onun da cevap yazdığını fark ettim.

Diğer sayfada başka bir gün yazılıydı.

Tüm hayatım boyunca Gallant'ta yaşadım. Ancak yuvanın bir tercih olması gerekir. Bu yuvayı ben seçmedim. Buraya bağlı kalmaktan yoruldum.

Olivia sayfayı çevirdiğinde devamını bulmayı umuyordu ama sayfa yırtılmıştı, sonraki ve bir sonraki de öyle. Devam eden tüm sayfalar yırtılmıştı. Sadece günlüğün dikiş yerine yakın kısmında, kıvrımlı harflerle yazılmış ve yarısı yırtılmış kelimeler kalmıştı. Belli belirsiz kelimelerin ardında kalan ekmek kırıntıları gibiydi.

Gelmiy...
mahkû...
birlikt...
bulab...
bu akşa...

Olivia hayal kırıklığıyla derin bir nefes alıp başa döndü.

Annesi duvarın ötesine geçmişti. Ölümü, dört gölgeyi ve düzinelerce yansımasını görmüştü. En uzun gölge ona yardım etmişti. Bunlar peri masalı gibiydi. Karanlık bir versiyonuydu tabii. Bir kızın aklını kaçırması? Yine de yazarken bunların kulağa nasıl geldiğini fark edecek kadar kendindeydi. Olivia da gölgeler görmüyor muydu hem? Merilance'te yarısı belirgin olan kızlar. Gallant'ın koridorlarında dolaşan kendi annesi ve dayısı. Grace Prior da hortlakları mı görüyordu?

Gölgeyle yansıma arasındaki fark neydi?

Bu bir bilmece mi yoksa şifre miydi?

Olivia gözlerini kapatıp parçaları birleştirmeye çalışsa da bunu yapamayacak kadar yorgundu ve parçalar birbirine uymuyor gibiydi. Sonunda yorgun bir nefesle mumu söndürdü ve kendini yatağa bıraktı.

Ardından karanlıkta rüyalara daldı.

Belki de bana musallat oldun.

Ne huzurlu bir düşünce.

Karanlıktaki sen olabilirsin.

Onun hareket ettiğine yemin edebilirim.

Bahçede bir adam vardı.

Adam sanki hastaymış ya da sarhoşmuş gibi sendeledi ve düştü. Yerinden kalkıp hâlsiz bedenini çiçeklerin yanından sürüklercesine uzaklaştı. Soluk ay ışığının altında gül kafeslerinin ve çitlerin yanından, alçak taş bankta oturup hareket edemeden onu izleyen Olivia'nın yanından geçti. Son birkaç gülün yanından geçerken bacakları onu ayakta tutamıyor gibiydi, bahçe duvarına inen çimenlik bayıra doğru yönelmişti.

"Bana sahip olamazsın!" diye bağırdı adam. Kelimeleri sessiz gecede yankılandı. Sesi boğuk ve yorgundu. "Kazanamayacaksın."

Adam omzunun üzerinden eve, Olivia'ya bakarken ay ışığı korkunç bakışlarına, çukurlaşan yanaklarına döküldü. Yüzünün yarısı gölgede kalsa da Olivia karşısındaki adamın çenesinden,

derin bakan gözlerinden ve Matthew'dan daha yaşlı olsa da birbirlerine olan benzerliklerinden onun kim olduğunu anladı. Dayısıydı. Arthur.

Adam tekrar sendelerken Olivia çaresizce onu izliyordu ama bu sefer dayısı yerden kalkamadı. Çimenlik alanda dizlerinin üzerine çökmüş bekliyordu. Elinde parlayan bir nesne vardı, Olivia başta bunun küçük bir kürek olduğunu düşündü ama ay ışığı vurunca elindekinin ne olduğu açıkça ortaya çıktı. Bir silahtı.

"Kâbusları durdurabileceğini söylemiştin." Adam karanlıkta parlayan gözlerini duvara çevirdi. "Ben de durdurabilirim."

Silahı şakağına dayadı.

Olivia patlama sesiyle uyandı.

Ses odasında yankılanırken çoktan yataktan kalkmış yalın ayak kapıya koşmaya başlamıştı. *Sadece bir rüyaydı,* dedi kendi kendine ama çok gerçekçiydi. Sadece bir rüyaydı ama rüyaları bir şekilde uyanık evrene sızabiliyordu. Koridorda koşarken silahın sesi hâlâ kulaklarında yankılanıyordu. Matthew'un kapısı açıktı, ahşap zemine içeriden ışık dökülüyordu ama içeriden ne bağırış sesleri geliyor ne de Hannah'yla Edgar onu yatakta tutmaya çalışıyordu.

Yatak boştu, örtüler kenara atılmıştı, deri kemerler yere sarkıyordu.

Olivia'nın içini bir korku sardı. Sadece bir rüyaydı ama Matthew burada değildi ve Olivia bahçeye baksa çimenlerin üzerinde uzanan bir beden göreceğine emindi. Kendi odasındaki pencere ön tarafa, süz havuzuna bakıyordu. Matthew'un odası koridorun karşı tarafındaydı, penceresi bahçeye ve duvara bakıyor olmalıydı. Ancak pencereye yaklaştığında panjurların sadece kapalı değil aynı zamanda kilitli de olduğunu fark etti.

Olivia aceleyle koridora döndü, merdivenlerin yarısını inmişken bir ses duydu. Bu çığlık ya da silah sesi değildi, belli bir düzlemde yükselip alçalan notaların sesiydi.

Birisi piyano çalıyordu.

Melodi duman misali ince, zayıf bir şekilde etrafı sararken Olivia'nın kalp atışları yavaşlamakta zorluk çekiyor gibiydi. Sesi takip ederek merdivenlerden indi ve müzik odasına açılan labirent koridorlara adım attı. Açık kapıdan dışarı ışık süzülüyordu. Piyanonun parlak siyah hattı ve başını tuşlara eğen Matthew karşısındaydı.

İlk bakışta Olivia onun bir hortlak olduğunu düşündü, o kadar eğik duruyordu ki kafası görünmüyordu. Ancak bir hortlak olsa böyle güzel bir müziği çalmak bir yana, tuşlara dokunamazdı. Matthew kıpırdadığında ışık dar omuzlarına ve saçlarının uçlarına döküldü. Gayet gerçekti.

İşte, o zaman Olivia'nın bakışları onun ardındaki çekmeli pencereye, ay ışığının aydınlattığı çimenlik bahçeye çevrildi. Karanlık çimlerin üzerine baksa da bir ceset yoktu. Elbette kimse yoktu. Sadece bir rüyaydı.

Olivia kapı eşiğinde kıpırdanınca bu hareketi Matthew'un dikkatini çekti.

Matthew bakışlarını kaldırdı ve Olivia'nın pencereden dışarı bakan bakışlarıyla buluştu. Bir anlığına Matthew'un eli hareket etmeyi bıraktı, melodi duraksadı. Olivia onun ifadesine bir huzursuzluk yayılmasını bekledi ancak Matthew'un omuzlarında ya da çenesinde öfkeye dair bir iz yoktu. Sadece yorgundu. Bakışlarını tekrar indirip piyanoyu çalmaya devam etti.

"Uyuyamadım," dedi Matthew. Olivia'nın bakışları delikanlının bileklerindeki morluklara kaydı. Onun gördüğü rüyaların da kendi rüyaları kadar canlı olduğunu, görüntülerin gerçekmiş

gibi hissettirdiğini biliyordu. Bu evde üç gece geçirmişti ve şimdiden gerilmişti. Matthew'un ten rengine, gözlerinin altındaki çukurlara bakılırsa o tüm bunlarla daha uzun zamandır başa çıkıyordu ve rüyaları çok daha kötüleşmiş olmalıydı.

Uykuda huzur yok. Bu rüyalar benim ölümüm olacak.

"Orada dikilme," dedi Matthew ama kelimelerinde ya içeri girmesini ya da gitmesini söyleyen bir davet gizli gibiydi. Olivia içeri girdi.

Odada oturabileceği iki yer vardı, biri pencerenin diğeri piyanonun dibindeydi. Olivia sırtını bahçeye verip pencerenin önüne oturamayacağı için piyanonun bankının ucuna oturdu ve Matthew'un tuşlarda gezinen parmaklarını izlemeye başladı. Elleri ne yaptığını bilerek hareket ediyordu. Şarkı yumuşak ve yalnız bir melodiyle odayı sarıyordu. Bu şekilde ifade etmesinin doğru olmadığını Olivia da biliyordu ama duruma uyan tanım buydu. Notalar çok güzel olsa da kendisini tekrar bahçe kulübesindeymiş gibi hissetmesine sebep oluyordu.

"Sen çalıyor musun?"

Olivia başını *hayır* dercesine salladı. Matthew, Olivia'nın yüzündeki hüznü ya da tuşlara bakarken ifadesinde oluşan hevesi görüyor muydu acaba. Ancak ona bakmıyordu bile. Aşağı da bakmıyordu. Aksine, bakışlarını pencereye, geceye, ay ışığında parlayan bahçeye ve kenarları gümüş rengi bir ışıkla parlayan uzaktaki duvara çevirmişti.

Matthew derin, yavaş bir nefes aldı. "Ben küçükken babam göstermişti."

Kuzeninin ifadesi yumuşadı, yüzüne belirsiz bir gülümseme yayıldı. Olivia bu Matthew'u tanıyamadı.

Eskiden tatlı bir çocuktu.

Tuşların üzerindeki elleri çok nazikti. "Annem, babamı piyano çalarken dinlemeye bayılırdı. Ben de öğrenmek istedim ama babam nasıl öğreteceğini bilmiyordu, nasıl öğrendiğini hatırlamıyordu. Bu yüzden bir gün beni buraya oturtup tuşları işaret etti, *İzle, dinle ve öğren*, dedi."

Matthew'un sol eli hiç durmuyordu, sağ eliyse Olivia'nın önündeki tuşlara uzanmış üç notaya dönüşümlü olarak tekrar tekrar basıyordu.

"Böyle," dedi Matthew. Sağ elini çektiğinde Olivia elini tuşlara uzattı.

Arkalarında bir şey hareket etmişti ama Matthew fark etmemiş gibi görünüyordu. Olivia pencereye baktığında yansımadan yaşlı bir kadının hortlağını gördü. Kapının gölgesine doğru yaslanmış, başını eğmiş, piyanoyu dinliyordu.

Matthew "Hadi," dedi ve Olivia çalmaya başladı. Aynı sesleri tekrar etmenin pek de *çalmak* sayılmadığını biliyordu ama en azından bir başlangıçtı ve melodiye kapıldığı an gülümsediğini fark etti.

"Kardeşim Thomas bir türlü beceremezmişti," dedi Matthew. Olivia bu ismi duyunca irkildi. "Öğrenecek kadar bile yerinde sabit oturamıyordu. Ama bence bu *sabit* durmakla ilgili değil. Bu... Seni sessizleştirip müziğe yer açılması gibi bir şey. Son günlerde dinlenebilmeye yaklaştığımı hissettiren tek şey bu."

Olivia nefesini tuttu, anlatmaya devam etmesini, Thomas'a ne olduğunu anlatmasını, bu büyük evde neden yalnız olduğunu, Grace gidebilmişken onun neden gidemediğini, gecelerini neden yatağında bağlanarak ve yardım çığlıkları atarak geçirdiğini anlatmasını bekledi.

Fakat Matthew başka bir şey söylemedi. Vakit geç olmuştu.

Yarın bu soruları sormanın bir yolunu bulacaktı, yarın Matthew'un cevap vermesini sağlayacaktı ama bu gece onun huzur içinde piyano çalmasına müsaade etti. Bu gece hortlak odadan çıktı, Olivia gözlerini kapattı ve melodi etrafını sardı, zihni sessizleşip müziğe yer açtı. Gecenin en karanlık vakti geçti ve güneşin ilk ışıklarının yaklaşmasıyla birlikte hava açılmaya başladı. Birlikte şafak vaktine kadar piyano çalmaya devam ettiler.

Olivia yıllardır ilk kez geç uyanmıştı.

Odasına döndüğünü, yatağına yattığını, örtüleri örttüğünü doğru düzgün hatırlamıyordu bile. Sadece yatağa dönerken çoktan sabah olduğunu biliyordu, sisli bahçeden soluk bir gün ışığı müzik odasına girip, piyano çalan Matthew'un üstüne dökülmüştü. Ancak Olivia odasına geldiğinde panjurlar hâlâ kapalıydı, oda hâlâ karanlıktı. Üstüne uyku çökünce rüyalara değil tatlı, tanıdık bir hisse dalıp gitmişti.

Tekrar kendine geldiğinde sağanak yağmurun sesi odayı doldurmuştu.

Hannah odasına gelmiş olmalıydı, divanın üzerinde bir çay demliği vardı ama buharı tütmüyordu, muhtemelen çoktan soğumuştu. Panjurlar açılmış olsa da dışarıdaki yağmurlu hava

griydi. Başka bir dünyaya, başka bir hayata aitmişçesine griydi. Bu görüntü karşısında Olivia'nın midesi kasıldı. Ayakkabılarının altında hissettiği çakıl taşlarını, bomboş çiçek tarhlarını, yıkılmak üzere olan kulübeyi ve dişlere benzeyen donuk binaları düşündü.

Olivia yutkunup fırtınayı dinledi. İçten içe Gallant'ın bir rüya olmasından, uyanıp kendini yağmur taneleri kalay çatıya vururken beklediği bahçe kulübesinde, Merilance'te bulmaktan korkuyordu.

Ancak merdivenlerden Edgar'ın sesini duydu, Hannah'ya sesleniyordu. İçindeki korku dağıldı. Hâlâ buradaydı. Hâlâ gerçekti.

Yine de Olivia, emin olmak için annesinin gardırobunu karıştırıp bulabildiği en açık renk elbiseyi seçti. Canlı mavi elbise bir meydan okuma gibiydi, Merilance'te asla giyilemeyecek bir renkti. Pencerenin ötesinden bir ses duyduğunda elbisesini iliklemeyi yeni bitirmişti.

Yağmur yağdığı için bu ses alçak ve belli belirsizdi ama çakıl taşlarını ezen tekerlerin, gürleyen motorun sesini duydu.

Bir araba geliyordu.

İçine bir telaş yayıldı, çok kısa korku dolu bir an için arabanın onu almaya geldiğini düşündü. Pencereden bakınca onu Merilance'ten getiren aynı siyah arabanın, onu geri götürmek için bir cenaze arabası misali beklediğini göreceğini düşündü. Ancak buğulanan pencereden aşağıdaki yola ve süs havuzunun yanına baktığında, Edgar'ın bir kasap kamyonunu karşılamak için dışarı çıktığını gördü. Birkaç sandık alıp el salladı ve direksiyonun başındaki adam arabayı uzaklaştırmaya başladı.

Olivia'nın hızlanan nabzı yavaşladı. Masayı sıkıca tutan parmakları gevşedi. Geri çekilip yatağa döndü ve annesinin

günlüklerini topladı. Karmakarışık çarşafların arasında eskiz defterini de bulup hepsini kolunun altına sıkıştırdı ve aşağı indi.

Dışarısı berbat hâldeydi ama içerisi hâlâ güzeldi. Her şeyin üzerine bir sakinlik çökmüştü. Evde hafif bir rüzgâr esiyor, açık panjurları titretiyordu. Güneş bulutların arkasına gizlendiği için saatin kaç olduğunu söylemek zordu. Sabah on da olabilirdi akşam altı da veya başka bir saat de. Edgar mutfakta mırıldanırken, oturma odasından odun çıtırtıları duyuluyordu. Olivia odaya yöneldi. Hannah tekli koltuğa oturmuş, ayaklarını şömineye uzatmıştı ve kucağında bir roman vardı.

Bugünü okuma günü ilan etmiş, diye düşündü Olivia. Hava böyleyken yapacak başka bir şey olamazdı. "Kemiklerim yaşlanıyor," dedi Hannah, "ve artık yağmurlu havaları sevmiyorlar."

Diğer tekli koltukta her şeyden habersiz bir hortlak oturuyordu. Genç bir erkekti. Dirseğini dizine, çenesini de eline dayamış Hannah'nın duruşunu taklit ediyordu. Olivia onu koridordaki portrelerden tanımaya çalıştı ama yüzü yeteri kadarı belirgin değildi ve Olivia'nın baktığını fark edince kadife kumaşa karışıp kayboldu. Olivia kollarındaki günlüklere sarılıp odadan çıktı. Gallant'ta kaç hortlak olduğunu merak ediyordu. Her mezar taşı için bir hayalet mi vardı? Ölenler hep eve geri mi dönüyordu?

Ayakları onu müzik odasına götürdü.

Yağmur damlaları sabit bir ritimle çekmeli pencereye vurmaya devam ediyor, güllerin başını eğiyordu. Uzaktaki duvar, yağmur ve sis yüzünden bulanık, tamamlanmamış bir çizim gibi görünüyordu. Olivia yağmura rağmen çiçeklerin yanında diz çökmüş, başını eğmiş bir şekilde çalışan Matthew'u görmeyi bekliyordu.

Ancak onun nerede olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Belki de hâlâ yataktaydı. Matthew'un dün geceki hâlini, yorgunluktan

eğilmiş omuzlarını, gözlerinin altındaki gölgeleri düşününce uyuyabildiğini umut etti.

Piyano onu bekliyordu ama Olivia tekrar banka oturup Matthew'un melodisini çalmaya çalışmamak için kendini tuttu. kuzeni dinleniyor olabilirdi. Bunun yerine pencerenin önündeki koltuğa geçip günlükleri ve eskiz defterini önüne serdi.

Çözülmeyi bekleyen üç parçalık bir yapboz gibi duruyorlardı.

Duvarın ötesine geçtim, diye yazmıştı annesi. *Ve Ölüm'le tanıştım.*

Abime gölgenin gitmeme izin verdiğini söylemedim.

Ve sonra, *Dün gece ona yazdım.*

Bu sözler, içinde bir şeyler uyandırdı. Ezberine kazınmış olmasına rağmen eski, yeşil günlüğün ilk sayfasını açtı.

Eğer bunu okuyorsan, ben güvendeyim.

Bu, Olivia'ya hep garip bir başlangıç gibi gelmişti. Şimdiyse bunun bir giriş olduğunu fark ediyordu. Günlükte "sen" diye hitap ettiği kişinin, babası olduğunu, annesinin ona yazım şeklinden ve kaybına karşı hüznünden anlıyordu.

Gitme. Lütfen, biraz daha dayan. Onunla tanışmadan gidemezsin.

Eğer bu doğruysa, o zaman Olivia'nın babası, Grace'in duvarın ötesinde tanıştığını söylediği *en uzun gölge*ydi. Ancak Olivia'nın gördüğü kadarıyla duvarın ötesinde hiçbir şey yoktu

ve babası da annesinin uydurduğu, bir peri masalındaki hayaletvari figür olamazdı. Babasının gerçek olduğunun kanıtı Olivia'ydı. Babası yaşayan ve nefes alan biriydi...

Ve yazan.

Olivia aradığı cümleyi bulmaya çalışırken kırmızı günlüğü karıştırdı.

> *Zarfın içine baktım ve onun da cevap yazdığını fark ettim.*

Kaşlarını çatıp iki günlüğe de baktı. Yeşil olanı binlerce kez okumuştu ve yalnızca annesinin eğimli yazısı ve değişken düşünceleriyle karşılaşmıştı. Sayfaları çevirerek tekrar babasına dair bir işaret aramaya çalıştı. Karşısında yalnızca aklına kazıdığı aynı yazılar ve çizimler vardı.

İçine bir hayal kırıklığı yayılırken yastıklardan birini odanın diğer tarafına fırlattı.

Ne yaptın sen? diye düşündü ama bu sözler kendisine değil, annesineydi. *Ne demek istedin? Anlamama yardım et.*

Gözünün ucuyla bir gölgenin hareket ettiğini fark etti. Rüzgârda uçuşan saçlar. Sessizce parkelere basan yalın ayaklar. Annesi. Olivia başını kaldırmadı, eğer kaldırırsa hortlak kaybolur diye korkuyordu. Hortlağın yaklaştığını fark ettiğinde bile başını kaldırmaya direndi, hatta pencerenin önündeki koltuğa, yanına oturduğunu hissettiğinde bile.

Olivia'nın kalbi göğsünde sertçe çarpıyordu. Hortlakları görmezden gelebileceğini ya da bakarak onlardan kurtulabileceğini biliyordu ama onları çağırabileceği hiç aklının ucundan geçmezdi. Geleceklerini düşünmesi mümkün bile değildi.

Ancak annesinin hortlağı sanki çağrılmış gibi yanında oturuyordu, çenesini dizlerine yaslamıştı. Çok gençti. Olivia acaba öldüğünde ya da kaybolduğunda Grace böyle mi görünüyordu diye merak etmekten kendini alamadı. Yoksa bu, özgürlüğü hayal eden daha genç hâli miydi? Hangi versiyonu Gallant'a gelmişti?

Gözünün ucuyla hortlağın sanki günlükleri inceler gibi eğildiğini fark etti. Şeffaf eli neredeyse sevgi dolu bir tavırla çizimlerden birinin üzerinde gezindi. Yarısı belirgin bakışları Olivia'ya çevrildi, yüzünün yarısı gölgelere karışmıştı. Sanki konuşmak ister gibi ağzını açmaya çalıştı, daha doğrusu ağzının olduğu yerde sağlam kalan kısımları. Ancak hiç ses çıkmadı. Yine de eli çizimin üzerinde ileri geri hareket ediyordu.

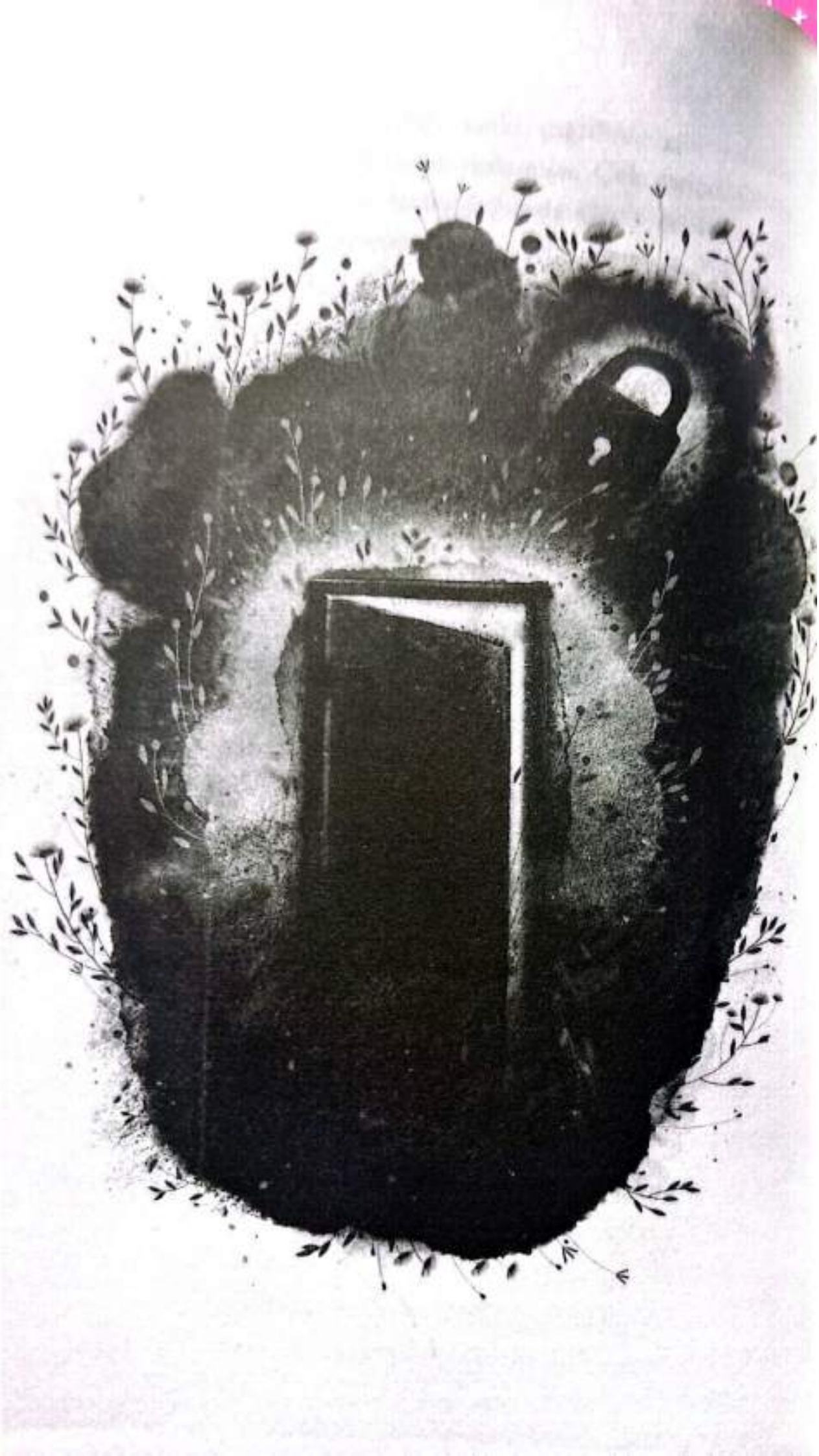
Olivia annesinin teninin altındaki sayfayı inceledi. Sonra aklında bir şimşek çaktı. Kırmızı günlüğü alıp sayfaları sondan başa doğru karıştırırken annesinin kenarlara çizdiği resimlere bakıyordu. Çok narin, hassas çizimlerdi ve diğer günlükteki mürekkep lekelerine hiç benzemiyorlardı. Sanki aynı kişi tarafından çizilmemiş gibiydiler. İki farklı tarzdaydı. İki farklı sanatçı tarafından yapılmıştı.

Olivia hayatı boyunca sahip olduğu günlüğe baktı ve sonunda anladı.

Kelimeler annesinin sesiydi.

Çizimlerse babasının.

Eğer bunu okuyorsan, ben güvendeyim.

Yatakta uzanırken nedenini merak ediyorum. Bana neden yardım ettin? Neden orada kalıyorsun? Gitmekten korkuyor musun? Yoksa sen de oraya benim bağlı olduğum gibi bağlı mısın, ikimiz de evimizin mahkûmları mıyız? Fakat böyle bir ev asla yuva olamaz.

Dün gece rüyamda seni gördüm. Garip, değil mi? Seni bahçede dikilirken, yukarı bakarken gördüm. Rüyamda güneşin doğmasını bekliyordun.

Hiç doğmuyordu.

Sen rüyanda neler görüyorsun, merak ediyorum. Ya da hiç rüya görüyor musun?

Bir zamanlar bir kuşum vardı. Onu kafeste tutardım. Ama bir gün birisi onu serbest bıraktı. O zamanlar çok öfkeliydim ama şimdi onu serbest bırakan ben miydim, merak ediyorum. Acaba gece, yarı uykulu bir hâlde kalkıp kilidi açmış ve onu özgür mü bırakmıştım?

Özgürlük... Böylesi büyüleyici bir şey için ne küçük bir kelime.

Nasıl bir his olduğunu bilmesem de öğrenmek istiyorum.

Sana elimi uzatsam, tutar mısın?

Kaçsam, benimle kaçar mısın?

Yarın gece benimle burada buluş.

Yaptık. Yaptık.

Başardık. Özgürüz. Buna rağmen...

Gerçek gibi gelmiyor. Yanımda oturduğuna, uzanıp eline dokunabileceğime, seninle konuşabileceğime ve beni duyabileceğine inanamıyorum. Sanırım sana artık bu şekilde yazmama gerek yok. Belki de kendim için yazıyorumdur. Bu kurtulmamın zor olacağı bir alışkanlık.

Çok mutluyum.

Çok korkuyorum.

Görünen o ki, iki kişi birlikte el ele yürüyebilirmiş.

İnanamıyorum. Sonuçta dünya garip şeylerle dolu ve bunların farkına vardıkça başım dönüyor.

Onun kalbini benimkiyle eş zamanlı hissetmek ne mucizevi şeymiş. Onun orada olduğunu bilmek ne harikaymış. Ona ne isim koyacağız?

Olivia.

Yuva tercihtir.

Bir sorun var.

Ben genişliyorum ama sen günbegün inceliyorsun. Solup gittiğini görüyorum. Yarın ardını görünür kılacak kadar yok olmandan korkuyorum. Sonraki gün gitmiş olmandan korkuyorum.

Sana nasıl daha iyi hissettirebileceğimi bilmiyorum.
Kalmanı nasıl sağlayabileceğimi bilmiyorum.
Benimle kal. Benimle kal. Benimle kal.
Seni burada tutabilecek kadar güçlü olacağını bilsem, bu kelimeleri binlerce defa yazabilirim.

Gitme. Gitme. Lütfen, biraz daha dayan.
Onunla tanışmadan gidemezsin. Dayan.
Dayan. Dayan.

Dün gece küllerinle uyudum.
Sen gitmeden önce gölgen yanıma uzanmış gibiydi. Şömine dumanı ve kış havası gibi kokuyordu. Boş alana bir battaniye serdim. Yanağımı, senin yanağının olması gereken yere yasladım.

Sen parçalara ayrıldığında, o lanetli kemiği buldum. Bir azı dişiymiş, onca şeye rağmen onun ağzı seninkinde saklanıyormuş. Ama endişe etme, dişi tuzla buz edip kalıntılarını ateşe attım. Sana ait olan o parçaya asla sahip olamayacak. Umarım o çukurda endişe içinde çürüyüp gider.

Sen buradayken hiç bu kadar sessiz olmazdı.
Komik, değil mi? Bir bedenin ne kadar ses
yapabileceği. Sessizlikten, ses yapan tek kişi
olmaktan nefret ediyorum. Sanki sen burada,
hemen yanımdaymışsın gibi kendimi kandırmak
için çok ses yapıyorum.
Belki de bana musallat oldun.
Ne huzurlu bir düşünce.
Karanlıktaki sen olabilirsin.
Onun hareket ettiğine yemin edebilirim.

Küller tamamen yok oldu. Keşke dişi saklasaydım.
Sırf elimde bir şey olsun diye. En azından Olivia var. Çok sessiz. Galiba gözlerini senden almış ama ona bakınca, bakışlarıma karşılık veren sen misin yoksa öteki mi, merak ediyorum. O olmadığını umut ediyorum ama gözleri bir çocuğun yüzü için fazla dikkatli, fazla olgun bakıyor. Olivia'ya bunları biliyor mu, görüyor mu, diğer yere mi ait diye sormak istiyorum ama konuşamayacak kadar küçük.

Seni rüyalarımda duyuyorum. Her gece uyumaya çalışırken kendimi tekrar duvarda buluyorum ve sen de orada, diğer tarafta bekliyor oluyorsun. Başını bana doğru eğip fısıldıyorsun. İşte, o zaman tüm bunların yalan olduğunu anlıyorum. Dudaklarında onun sesi var; geri dönmemi, geri dönmemi, geri dönmemi söylüyor bana.

Uykuda huzur yok.

Bu rüyalar benim ölümüm olacak.

Kendimi çatlakları olan ve her gece rüzgâr yüzünden zorlanan bir pencere camı gibi hissediyorum. Ağırlığın altında ahşap çerçeve esniyor, cam inildiyor. Kırılacak. Kırılacağım. Artık an meselesi ve ben çok çok çok yoruldum bilmek çok zor. Bazen uyanık olduğumu düşünüyorum ve kendimi uyanırken buluyorum. Bazen de uyuduğuma emin oluyorum ve tekrar uykuya dalıyorum. Zaman geçiyor, zihnim merak içinde, bakmadığım anlarda ayaklarım beni bir yerlere sürüklüyor. Gözlerimi kırpıyorum, hareket ediyorum, güneş yükselip ay geliyor ve Olivia oturup izliyor, ne kadar vakit geçtiğini bilmiyorum. Dinlenmek istiyorum ki yalnız olmayayım, seni görebileyim seni görebiliyorum ve bu sadece tekrar uyumak istememe sebep oluyor ama o beni orada hep buluyor

Uykuya daldığımı hatırlamıyorum ama
uyandığımda Olivia'nın başında dikiliyordum
ve adını fısıldıyordum. Korkarım ki
onun yanağındaki benim elim değildi,
dudaklarımdan dökülen ses benim sesim
değildi, uyurken onu izleyen benim gözlerim
değildi ve...

Çok yorgunum, ne yapacağımı bilmiyorum. Güvenli değil ama artık hiçbir yer güvenli değil ve burada olmuyorum. Uyanıkken başka bir yerde oluyorum uyurken de gözlerimi kapatmam lazım ama gölgelerin ben bakmazken hareket ettiklerini görebiliyorum, hiçbirinden korkmuyorum ama beni korkutan karanlıktaki ses, senin yokluğun. Yapmazsam ne olacağından korkuyorum fark etmez, biliyorum. Böyle devam edemez, devam edemem ve... Özgür olmak istediğim için üzgünüm, kapıyı açtığım için üzgünüm, burada olmadığım için üzgünüm. İzliyorlar, o izliyor ve geri dönmeni istiyor ama sen gittin. Beni istiyor ama gitmeyeceğim, kızı istiyor senin ve benim sahip olduğumuz tek şey o, tek şey o, tek şey o. Eve gitmek istiyorum.

Olivia, Olivia, Olivia...

İsmi saçlarına doğru fısıldıyorum.
Böylece ~~hatırlayabilirsin~~, hatırlayacak mısın?
Bilmiyorum, ~~yapamam~~. Diyorlar ki severken de
vazgeçilir ama ben yalnızca kaybı tadıyorum.
Kalbim küle döndü ve
~~sen dokunana kadar küllerin şekli bozulmaz,~~
~~biliyor muydun?~~
Seni bırakmak istemiyorum ama artık kendime
güvenmiyorum
~~vakit yok, vakit yok, vakit yok artık.~~
Çok üzgünüm, başka ne yapabilirim bilmiyorum
Olivia, Olivia, Olivia, şunu unutma...
Gölgeler sana dokunamaz, gerçek değil,
rüyalar ~~sadece rüya~~, seni asla incitemez.
Gallant'tan uzak durduğun müddetçe
güvende olacaksın

Evin efendisi unutmamıştı.

Kuru dilini parlak dişlerinde gezdirip o boşluğa her denk geldiğinde toprağa bir kürek vuruluyor, yer altüst oluyor, hatıralar tazeleniyordu.

Bir parçası kayıptı. Onu geri çağıramıyordu.

Yanlış, yanlış. Bir şeyler düzelip dağılırdı ama o öyle değildi. O bunları yapan kişiydi. O bunların kaynağıydı. O ödünç verir, diğerleri ödünç alırdı ama her şey geri gelirdi.

Her bir parçayı, her bir kemiği sayardı ve onunlayken de onunla değilken de hepsinin nerede olduğunu bilirdi, onları yuvalarına geri çağırabilirdi.

Parmaklarını şıklatırdı ve yerden kayarak ona doğru gelip boşlukları doldururken dördü hariç tüm yaraların üstündeki ten örtülürdü.

İşte kaburganın durduğu yer burasıydı.

İşte köprücük kemiği, işte bileği.

Ve işte azı dişi. Kapanmayacak tek yara. Efendi dişlerini sıktı.

Bir parçası ondan çalınmıştı.

Ve yakında onu geri alacaktı.

Dördüncü Kısım

Duvarın Ötesi

Olivia günlüğü incelemeye devam ettikçe her şey daha bariz bir hâl alıyordu.

Çizimlerin yeri. Babası kaybolduğunda çizimlerin de kaybolması.

Annesinin hortlağı yanında durmuş onu izliyor, tek kelime etmiyordu. O sırada Olivia tekrar yeşil günlüğü açtı ve mürekkep izlerini bu kez sanki birer harfmiş gibi izlemeye başladı. İki form, bir çizgi ve şekil arasında bir benzeşme var gibiydi. Olivia onları birer kelime misali okumaya çalıştı ama çizimler çok soyuttu.

Neden yazmamış ki? diye düşündü başparmaklarını gözlerinin üstündeki yumuşak çukura yerleştirirken. Belki de babası, Matthew gibiydi. Yine de cevap verebilmesi için annesinin yazdıklarını

okuyabiliyor olması gerekiyordu. Grace Prior'ı çizimleri incelerken hayal etti. Onları deşifre *edebildiği* açıktı.

Olivia da çözecekti.

Elini bir sulu boya çizimi gibi ince ama dağınık olan mürekkep lekesinde, babasının çiziminde gezdirdi.

Bu, bulutları izleyip geçip giden şekilleri anlamaya çalışmak gibiydi, her biri hem anlam ifade ediyor hem etmiyordu, hem bir şeyler vadediyor hem de bir şeyler yansıtıyordu. Olivia incelemeye devam ederken görüşü gittikçe daha da bulanıklaştı ve sonunda çözmeye başladı. Çizgilere birer şekil gibi bakmaktan vazgeçince işaretler ortaya çıktı. Çizimler düşüncelere dönüştü. Konuşulan bir dil ve işaret edilen dilin arasındaki farktı bu. Dudaklar kelimelerle şekil alırken eller daha fazla şekil, kelime, düşünce, his çizerdi.

Babasının işaretlerinde rahatlık ve hüzün, umut ve özlem görüyordu.

Anlamadığı kısımlar vardı, parçalar ellerinden kayıp gidiyor gibiydi ama bu bir başlangıçtı. Hiç tanımadığı bir babayla ilk karşılaşmasıydı, hayaleti kâğıtta izler bırakmıştı.

Olivia durup esnedi, kaskatı kesilmişti. Ne zamandır böyle duruyordu? Yağmur artık sisi bastırmaya başlamıştı, gözleri ağrıyordu. Günlüğü kapatıp dalgınca elini defterin kapağındaki iki çizgide gezdirdi. Ardından onu şaşırtan bir şey oldu ve hayaletimsi bir el onun eline kapanıp tenine karıştı. Hortlağın bir dokunuşu yoktu, serin bir gölge gibiydi ama Olivia yine de irkildi. İçgüdüsel olarak geri çekilince hortlağın ona uzanmadığını fark etti. Aksine, ince parmaklar havaya karışıp defterin kapağına kazınan çizgilerde gezinip geri çekildi. Olivia hortlağın elini, işaret ettiği pencereye kadar takip etti.

Kendine hâkim olamadı. Direkt annesinin hortlağına baktı ve bir an, çok kısa bir an için bulanık gri ışığın ardındaki Grace Prior'ı gördü. Yüzünde bir hüzün maskesi vardı, gözlerini pencerenin ardındaki dünyaya odaklamıştı. Bahçeye. Duvara.

Bir an, çok kısa bir andı bu. Olivia ona bakmayı sürdürünce hortlak titredi ve kayboldu.

Olivia eğilip o parmakların az önce günlükten pencerenin üzerine uzanan yolunu takip etti. Sanki bir şeye uzanmış, bahçeyi ve duvarı işaret ediyormuş gibiydi.

Bakışları tekrar işlemeli yeşil kapağa inince o iki çizgi aklında bir şeyleri canlandırır gibi oldu. Eskiz defterini aldı ve duvardaki koyu renk demirden, sarmaşıkların şekillendirdiği bir tokmağı olan, metal ve taşın arasındaki boşlukla birlikte kapıyı çizdiği o çizimi bulmaya çalıştı. Boşluktan dışarı uzanan iki çivi vardı, günlüğün önündeki çizgilerle neredeyse aynı kalınlıktaydı.

Sonra Olivia yerinden kalkıp evde gezinmeye başladı.

Hannah'nın sönmek üzere olan şöminenin yanında horladığı oturma odasını geçip merdivenleri çıktı. Koridoru adımlayıp annesinin odasına girdi, Matthew'un kapısı hâlâ kapalıydı. Gardırobun arkasında iki sarı yağmur çizmesi bulmuştu, onları bir şekilde ayaklarına uydurdu. Eskiz defterini yatağında bıraktı ve kırmızı günlüğü de yastığın altına sakladı. Yeşil günlüğü yanına aldı.

Etrafta hâlâ bir durgunluk vardı ama Olivia bunun ne kadar süreceğinden emin değildi, bu yüzden evde hızla hareket ederek bahçeye açılan kapıdan çıktı.

Yağmur durmuş olsa da rüzgâr esiyordu ve hava nemliydi, bir fırtına daha vadedercesine kararan bulutlar hâlâ ağırdı ve neredeyse sis gibi alçaktaydı.

Olivia günlüğü göğsüne bastırarak güllerin yanından geçti ve duvara inen bayır yolu adımladı. Kapıyı görünce yavaşladı.

Geçen gece duvarın ötesine geçtim. Ve Ölüm'le tanıştım.

Ama annesi babasıyla da tanışmıştı.

Nasıl olduysa hava durumuna rağmen kapı ıslak bile değildi. Taş duvarlar metali kuru tutacak kadar öne eğik duruyordu. Olivia aklındaki göreve kendini bu kadar kaptırmış olmasa bunun tuhaf olduğunu düşünebilir, görünürde güneş olmasa da gölgelerin eğildiğini ve soğuk havanın sis misali taşı sardığını fark edebilirdi.

Meyve bahçesinin köşesinde bir hortlak belirdi. Bu yaşlı adam değildi, dayısıydı. En azından ondan geriye kalanlardı. Kalan parçaları zihninde birleşiyordu, onu hayalet gibi değil de kenardaki ağaca yaslanmış ve kollarını göğsünde kavuşturmuş bir adam gibi hayal ediyordu. Hortlak ona bakıyordu, o da hortlağa. Ama hortlak onun bakışlarının altında titreşerek kaybolmamıştı. Olivia'ya doğru bir adım attığında Olivia kendini, *Dur*, diye düşünürken buldu. *Orada dur.* Hortlak, Olivia'yı şaşırtarak söyleneni yaptı.

Hortlağın yüzü seğirdi, tekrar ağaçların gölgesine çekilerek Olivia'yı duvarın karşısında yalnız bıraktı.

Olivia parmaklarını kapının köşesinde gezdirerek demir ve taş arasındaki boşluğu yokladı. Dar boşluktan uzanan iki çivi vardı, başparmağı kadar bir genişlikti bu. Ya da günlüğün sırtı kadar. Dudağını ısırıp annesinin günlüğünü kapı ve duvar arasından uzattı.

Günlük yıllar önce olduğu gibi değildi.

Sırtı biraz daha genişlemişti, Anabelle'in bir zamanlar yırttığı sayfalar pek de kusursuz olmayacak bir şekilde yerleştirilmişti, zamanla kenarları ve kapağı aşınmıştı.

Yine de günlük, boşluğa sığıyordu. Yeşil günlük, bir anahtarın kilide oturduğu gibi rahatça boşluktan geçti ve o iki eski çivi, tanıdık oymalara sürtündü.

Burası annesiyle babasının tanıştığı yerdi.

Bu şekilde konuşmuşlardı. Mektuplar ve çizimler, hiçbir yere açılmayan bir duvarın kapısından verilip alınmıştı.

Olivia'nın parmakları günlüğe uzanıp orada bekledi. Bir nefes süresi boyunca rahatlayıp boşluğa doğru yaslandı. Ardından dünya bir nefes verdi. Rüzgâr güçlendi. Ani bir esinti elbisesini hışırdatarak saçlarını uçuşturdu ve günlüğün, koyduğu yerden düşmesine sebep oldu.

Rüzgâr diğer taraftan esmiş olsaydı günlük ona doğru, ayaklarının dibine düşerdi. Ancak arkasından esince günlük boşluktan geçip duvarın ötesinde kaybolmuştu.

Olivia dişlerinin arasından tıslarcasına bir ses çıkardı.

Eski kapıyı çekti ancak elbette kilitliydi, bu yüzden aceleyle duvarın kenarına, taşın hiçliğe karıştığı ve iki taraftaki çimenlerin birlikte büyüdüğü, iki tarafın birbiriyle karıştığı o noktaya ilerledi.

Sadece bir adım, dedi kendi kendine.

Yine de tereddüt ediyordu. Omzunun üzerinden bahçeye ve kocaman eve baktı, Matthew'un uyarısı hâlâ aklındaydı.

Ama hikâyelerden korkmuyordu.

Tabii ki dünyada tuhaf şeyler vardı. Gölgelerde gezen ölü şeyler. Hayalet dolu evler. Ancak bu sadece bir duvardı ve burada, kenarda dururken ötesindeki araziyi *görebiliyordu.* Kırık taşın kenarından bakınca günlüğün ıslak çimenlerde, yerden alınmayı beklediğini fark etti.

Olivia derin bir nefes alıp duvarı geçti.

Ödünç aldığı sarı çizmeli ayağını diğer tarafa uzatırken olabilecek en tuhaf şey oldu ve bir anlığına süs havuzundaki heykeli düşündü. Kadının eli hoş karşılayan bir şekilde değil de uyarırcasına kalkmıştı ve sanki şöyle diyordu: *Arkanı dön, uzakla*. Ancak kadın dışarıya doğru dönüktü, duvara değil. Olivia'nın çizmesi gürültülü bir şekilde yerle temas etti.

Bu bir adımdı.

Bir ayağı orada biri burada olacak şekilde tek adım. Biri Gallant'taydı diğeri ötedeki arazide. Attığı ilk adımda bir tür sihrin meydana gelmesini, avare bir rüzgârın onu ileri geri sallamasını beklemişti ama hiçbir şey hissetmiyordu. Hiçbir uyarı yoktu, ani bir rüzgâr esmiyordu, dünyanın tersine işlediğine dair tüyler ürperten bir his yoktu. Sadece size yapmamanız gerektiği söylenen bir şeyi yaparken oluşan tanıdık heyecan vardı.

Olivia emin olmak için bir adım gerileyerek bahçe tarafına geçti.

Hiçbir şey yoktu. Sanki kaldırımların bir tarafı lavmış misali oradan oraya zıplayan çocuklar gibi hissediyordu.

Duvarın diğer tarafına tekrar geçip omzunun üzerinden Gallant'a baktı, hâlâ oradaydı ve değişmemişti. Sonra dikkatini tekrar öteki tarafa verdi. Aynı görünüyordu. Boş bir arazi ve arkasındaki çimenlik bayırın bakımsız bir versiyonu. Annesinin yeşil günlüğü duvarın dibinde, düştüğü yerde bekliyordu. Ancak yarı yola geldiğinde güçlü bir şekilde esmeye başlayan bir başka rüzgâr, günlüğün kapağını açtı ve bir zamanlar yırtılan sayfaları uçuşturup hâlâ nemli olan çimenlerin üzerine yayılmasına sebep oldu.

Olivia sessiz bir çığlık atarak sayfalara koşmaya başladı.

Bir tanesi kenardaki deve dikenine takılmıştı.

Biri güçlü sazlıklara yapışmıştı.

Bir diğeri ise çamurda ıslanmıştı.

Sonuncusu daha uzağa, araziye doğru uçmuştu. Sayfayı aldığında mavi elbisesinin eteği çamur olmuş, çıplak bacakları üşümüş, sarı çizmelerine çamur ve yapraklar yapışmıştı.

Günlüğün açık bir hâlde sayfaları rüzgârla karışarak beklediği yere, duvara döndü. Nemli, buruşuk sayfaları günlüğün içine yerleştirdikten sonra, eve döndüğünde onları düzeltmek için bir bant ya da yapışkan bulmayı aklına yazdı.

Geç oluyordu. Daha doğrusu Olivia, gün ve alaca karanlığı ayıran çizgiyi görünmez kılan alçak bulutlar varken öyle düşünüyordu. Günlüğü kolunun altına sıkıştırıp aceleyle duvarın kenarına döndü, yokluğunu kimsenin fark etmediğini umuyordu. Hannah'nın hâlâ şöminenin karşısında uyukladığını, Edgar'ın hâlâ mutfakta mırıldandığını, Matthew'un hâlâ yatağında uyuduğunu ve piyanonun başına geçip gözlerini bahçeyle kapıya dikmediğini umuyordu. Olivia'nın duvarın kenarından geçtiğini görürse Matthew'un tadı kaçardı.

Olivia başını kaldırdı, aklı karışmıştı.

Duvarın kenarından kapıya kadar kabaca on iki adım attığını saymıştı ama o kadar yürümüş olmasına rağmen duvarın kırık kenarı hâlâ uzaktaydı, önünde on iki adım daha vardı. Kenara doğru yürüdü ama her bir adımda duvar daha da uzuyor, ulaşamayacağı bir hâl alıyordu.

Sakarca koşmaya başladı, taşların önüne geçmeye çalıştı ama duvar hep bir adım öndeydi. Devam ediyordu. Olivia nefessiz kalarak yavaşladı, içine bir telaş çöktü.

Demir kapıya dönmeye niyetlenerek arkasını döndü.

Ve bir anda durdu.

Arazi gitmişti. Uzun çimenler. Deve dikenleri. Yabani dünya artık yoktu.

Bunların yerinde bir bahçe vardı.

Ya da en azından bir bahçeden geriye kalanlar. Solmuş bitkiler ve eğilmiş çiçekler, rengi bozulmuş yapraklar. Bir tarafında dalları çırılçıplak olan bir meyve bahçesi, diğer tarafında içindeki her şey çoktan çürümüş bir bir bostan.

Ve karşısında, mahvolmuş bahçenin en üst noktasında bir başka Gallant vardı.

Merilance'teyken bir zamanlar, Sarah Öğretmen bir çizim dersi vermişti.

Olivia, çok erken başlayan bir alışkanlık olarak çoktan kendi kendine öğrenmeye başlamıştı. Etrafındaki dünyayı çizmek, o dünyayı çizgiler ve kıvrımlarla döşemek, herkesin anlayabileceği bir dil şeklinde sunmak ona güçlü hissettiriyordu.

Ancak bu derste kızlara kendilerini çizmeleri söylenmişti.

Öğretmen her birine bir kâğıt, bir kalem vermiş ve kendi yüzlerini nasıl çizeceklerini, gözlerinin arasındaki mesafeyi; burunlarının, yanaklarının gülümsemelerinin açılarını nasıl ölçeceklerini öğretmişti. Sonra onları serbest bırakmıştı.

Masanın ortasında bazıları yeni, bazıları yaldızlı, bazıları kırık ve bazıları bütün hâlde olan küçük aynalar vardı. Ancak herkese

yetecek kadar yoktu bu yüzden kızlar aynaları paylaşmak zorundaydı. Ne zaman ellerine fırsat geçse, kendilerine bakıyorlardı. Bu da açıların ve ışığın sürekli değiştiği anlamına geliyordu. Süre dolunca portreler duvara asıldı. Oda, her biri *yanlış* olan yüzlerle doldu.

Çarpık, tuhaf, sinir bozucu yansımalardı.

Olivia duvarın ötesindeki eve bakarken de bunu görüyordu.

Doğru olan her şey vardı ama yanlış şekilde yerleştirilmişti. Çoğunlukla akıldan çizilen bir çizim, dış hatları kalemi kaldırmadan tasarlanmış ve tüm çizgilerin soyut bir şekilde birbirine bağlanıp karışarak oluşturduğu bir izlenim.

Nasıl olduysa gökyüzüne alaca karanlık çökmüştü, gök mürekkep karası bir renk almıştı. Ay yoktu. Yıldızlar yoktu. Yine de gökyüzü boş değildi. Geniş, karanlık suların uzandığı bir göl gibiydi. Karanlığın oyunlar oynadığı türden. Olmayan şeyleri görmenize sebep olanlardan. Ya da olanları kaçırmanıza sebep olan. Bakmamanız gereken yerlerde yaşam bulan, baktığınız takdirde size bakan başka gözlerle karşılaşabileceğiniz türden bir karanlık.

Olivia geri çekilip sırtını duvara yasladı. Taşla temas etmeyi beklese de demirin öpücüğünü hissedince titredi. Kapıydı.

İtti ama kapı yerinden oynamadı. Bir anahtar deliği aradı ama tokmağı bile yoktu. Metalin üzerinde hiçbir parça yoktu. Ölü sarmaşıklar ve yapraklar pas misali dökülüyordu.

Gözünü dar boşluğa dayadı ve Gallant'ı, *gerçek Gallant'ı* görünce rahat bir nefes verdi. Diğer tarafta duruyordu, bahçenin üzerine bir alaca karanlık çökmüştü. Aklı çalışma odasındaki garip, metal mekanizmaya gitti. Dönen kürelerin arasında birbirine bakan iki ev vardı.

Pencerelerden birinde bir gölge hareket etti, Hannah'ydı. Olivia kapıya vurarak ses çıkarmayı, sesin yankılanmasını bekledi

ama hiçbir şey olmadı. Demir, sesi bir ipek ya da yosun misali içine çekti. Evi izlediği sırada Hannah panjuru kapatmak için bir elini kaldırdı. Karanlığı dışarı kilitledi. Olivia'yı da.

Olivia geriye doğru bir adım atınca çizmesinin altında küçük bir çıtırtı duydu.

Aşağı bakınca ayaklarının etrafına yayılan bir avuç küçük beyaz tohumla karşılaştı. Eğilip bir tanesini aldı, işaret parmağı ve başparmağı arasında tuttuğu bu şeyin tohum değil, küçük bir *diş* olduğunu fark etti. Etrafına bakınca ince, kırılgan bir sürü kemikle karşılaştı. Gaga, pati ve kanat parçalarıydı bunlar. İlk düşüncesi, Gallant'ta olması gereken tüm hayvanların burada olduğuydu.

Elindeki küçük diş *sıçrayana* kadar, onu avucunun içinde sıktığını fark etmemişti. Diş, avucunda bir arı misali titriyordu. Olivia'nın aniden nefesi kesilirken koluna bir ürperti yayıldı. Elini açtı ve açar açmaz avucunda tuttuğu şey yere atladı. Bu bir diş parçası değildi, *fareydi.*

Küçük, gri tüylü ve mahvolmuş bahçede koşuşturan bir fareydi.

Olivia artık boş olan avucuna bakıp ne haltlar döndüğünü merak etmekten kendini alamadı. Acaba arazide düşüp başını mı çarpmıştı? Ya da bu gördüğü başka bir rüya mıydı?

Gallant olmayan o eve baktı.

Panjurlar açıktı, pencerelerden soluk bir ışık yansıyordu. İçeride bir yerlerde yanan bir ışık.

Bir an bekledi. Ne yapacağı konusunda emin değildi, elinde bir *günlük*ten fazlası olmasını diliyordu ama burada ürkütücü göğün altındaki yalnız bir ağaç gibi ortada dikilemeyeceğini biliyordu. Belli ki geri de dönemiyordu. Sonunda ayakları onu ileri doğru taşımaya başladı.

Çizmelerinin altındaki zemin, kuru bir kâğıt gibi hışırdıyordu. Bu, sessiz olan bahçe için fazla gürültülüydü. Olivia yürürken rüzgâr bile nefesini tutmuş gibiydi. Sarı çizmeleri, bu kömür karası dünyada resmen parlıyordu. Bu dünyayı renksiz bırakan gece miydi yoksa burada hiç mi renk yoktu, Olivia bilemiyordu.

Etrafında solmuş kuru çiçekler, tek bir nefesle yaprakları dökülecekmiş gibi duran güller ve sanki oldukları yerde ölmüş gibi duran yapraksız çıplak dallar vardı. Her şey mahvolmuştu.

Yoluna boynu bükülmüş bir gül çıkınca Olivia parmak uçlarını çiçeğin yapraklarında gezdirdi. Dağılıp dökülmesini beklemişti ama elinde ansızın keskin bir acı hissetti. Bir bıçak kesiği ve tenin kanamaya başlamadan önceki acısıydı bu. Geri çekilip parmaklarına baktı ama yara yoktu, sadece teninde gezinen tuhaf bir his vardı. Titreyerek başını iki yana salladı.

Sonra dokunduğu çiçeği fark etti. Artık ölü değildi, açmıştı. Yeni yaprakları, mevsimlerce sürecek bir değişimi saniyeler içinde yaşayarak büyüyordu. Olivia şaşkınlıkla izliyordu. Kaçıp gitmek ve elini diğer tüm çiçeklerin üzerinde gezdirip büyümelerini izlemek arasında kalmıştı. Onu durduran iki şey vardı: tenine sarılan soğuk ve gülün sanki acıkmış gibi öne doğru uzanması.

Geri çekilip dikkatini ilerideki eve verdi. Bayırın hemen tepesinde duran küçük bir kapısı vardı. Ya da bahçeyle evin etrafından dolanarak geniş ön kapıya erişebilir ve kimin açacağını görmek için kapıyı tıklatabilirdi.

Bu düşünce titremesine sebep oldu, parmakları yıpranmış yeşil günlüğe daha da sıkı sarılmıştı.

Evin bahçe tarafındaki kapısına doğru yürürken sarı çizmelerini çıkarmak için durdu. Lastik oluşu ve canlı rengi bu sessiz yere fazla geliyor gibiydi. Elbisesinin mavisi de fazla parlaktı ama onun için yapabileceği bir şey yoktu. Sol tarafında, bahçede bir

hareket fark ettiğinde kapının yanına çizmelerini bırakıyordu. Hareketi duymaktan ziyade hissetti. Arkasını dönüp karanlık araziye baktı.

Soluk çiçeklerin arasında bir hortlak dikiliyordu.

Bir kadındı, Hannah'nın yaşlarında görünüyordu.

Olivia kendini izleyen hortlağın ardını yırtık bir perde misali yer yer görebiliyordu. Ancak kadında bir dirsek ve yanaktan fazlası vardı. Tüm uzuvları, hatta bacakları bile tamdı, bir elindeyse *hançer* vardı. Olivia direkt hortlağa baksa da kadın kaybolmuyordu. Titreşmiyordu bile. Sadece bakışlarına karşılık veriyordu. Çenesinde, kaşlarındaki ifadede tanıdık bir şey vardı. Ancak Olivia'yı ürperten asıl şey yüzündeki ifadeydi: *Korku.*

Bir kez daha hortlağın ardına, bahçe duvarına ve oradaki kapalı kapıya, kenarında gezinen sise baktı, ardından evin bahçe kapısına uzandı. Eli kapının tokmağına uzanırken tokmağın yumuşayıp parçalanmasını, küle ya da dumana dönmesini bekliyordu. Bunun hayalet bir evin hayalet kapısı olmasını bekliyordu. Ancak parmaklarını sardığı tokmak sertti. Hafifçe çevirince kapı açıldı.

Eve adım attı.

Ve ne yapacağını bilmediğini fark etti.

Eşiği geçince yapması gereken şeyin, yükselen tozlar misali bir anda aklında belireceğini sanmıştı. Ancak kapı normal bir kapıydı, karşısındaki koridor da normal bir koridordu. Etrafına baktığında bildiği Gallant'ın daha kederli ve renksiz bir versiyonunu gördü ancak burada hiçbir şey yoktu. Kimse yoktu.

Yine de kendini yalnız *hissetmiyordu.*

Yeşil günlüğü göğsüne bastırırken diğer kırmızı günlüğü de yanında getirmiş olmayı diledi, o sırada annesinin sözlerini anımsadı:

En uzun gölge koridorda beni buldu.

O gölge babasıydı. Yardım etmek istemişti, annesine çıkış yolunu göstermişti. Belki birisi de gelip ona yardım ederdi.

Belki. Ama orada durup bekleyecek değildi.

Çıplak ayakları zeminde yolunu buldu.

Olivia Prior hiç tam anlamıyla sessiz bir kız olmamıştı. Bir noktada, gittiği her yerde ses yapardı. Bir yandan insanlara konuşamıyor diye sessiz olması gerekmediğini gösterir, bir yandan da sesin ağırlığını, boşluğu doldurmasını severdi.

Ancak şimdi, çıplak ayakları Gallant olmayan evin zemininde gezinirken, kendini olabildiğince sessizleştirip küçültmeye çalıştı. Ön antreye çıkan koridorda ilerlerken kendini sıkıp nefesini tuttu. Zeminde iç içe geçmiş daire desenleri vardı.

Başını kaldırıp merdivene baktı. Bahçeden gördüğü ışığın kaynağını arıyordu ama yoktu. Aksine o soluk ışık her yerden geliyormuş gibiydi. Bir kandil parlaklığından ziyade ay ışığı gibiydi. Sanki birisi çatıyı söküp yerine beyaz bir gökyüzü asmıştı.

Etrafı görünür kılacak kadar ışık vardı ama yeterli bir görüş alanı sunmuyordu. Yine de karanlıkta bile belli olan bir şey vardı.

Bu ev çöküyordu. Gallant gibi sessizce solmuyor, ihmal edildiği için kayıp gitmiyordu. Hayır, bu ev Olivia'nın etrafında *parçalanıyordu.*

Diğer tarafta gördüğü soyulan duvar kâğıtları veya rutubetli olan tavan burada berbat hâldeydi. Parkeler kırılmıştı. Duvar boyunca uzanan bir çatlak vardı, şömineyi saran taş, parçalara ayrılmıştı. Yerde alçı ve kireç parçaları vardı. Tüm ev sanki ağır çekimde yıkılıyor gibiydi. Sanki bir yanlış adımla ya da bir çarpmayla her şey yerle bir olacakmış gibiydi.

Bu görüntü korkutucu değil, *üzücüydü.*

Daha önce burada bulunduğu hissini üstünden atamıyordu, ki aslında bulunmuştu da. Ancak onu bu kadar rahatsız eden şey, buranın diğer evin yıpranmış bir versiyonu olması değildi. Tadı, belki kokusu ya da açıklayamadığı başka bir şey, bir hatırlama hissi ona içinden *evet*, diyordu. *Burası yuva.*

Ne korkunç bir düşünceydi.

Bu düşünce örümcek ağı gibi onu sararken, Olivia titredi ve aklındakileri bastırmaya çalıştı. Önündeki koridora döndüğünde tanıdık bir yere geçmişti, portrelerin olduğu koridora. Ancak duvarlarda ne portre vardı ne de çerçeve. Yerleri boştu, duvar kâğıtları soyuluyormuş gibi değil de tırnaklarla sökülmüş gibiydi. Koridorun sonundaki kapı açıktı ve orada kırılmış büyük piyanoyu gördü. Piyanonun bacakları sanki daha fazla dayanamayıp çökmüş gibi bükülmüştü. Sanki kapağı düşüp de tuşlar birer diş misali dökülmeden önce yüzlerce yıldır oradaymış gibiydi.

İleri doğru yürürken elini kırık enstrümana uzattı. Aklına tuhaf bir düşünce geldi. Fareyle çiçeği düşündü ve avucunu piyanonun yan tarafına bastırdı, dokunuşuyla düzelir mi diye merak ediyordu.

Bekledi. Ama ne için bekliyordu? Tuhaf kıpırtıyı, ürpertiyi hissetmeyi ve piyanonun doğrulup tekrar sağlam bir hâle gelmesini bekliyordu ancak öyle olmadı. Kendini aptal gibi hissederek elini çekti. Bir gölgenin kıpırdandığını fark edince başını kaldırdı.

Çekmeli pencerenin yanında bahçeye, duvara bakan bir hortlak duruyordu. Bir parçası kopmuştu, bir omzu ve göğsünün bir kısmı silinmişti ama geriye kalan kısımlarında gümüş bir parıltı vardı. Hortlak başını çevirdiğinde Olivia'nın kalbi sıkıştı. Bu yüzü tanıyordu. Gallant'taki portrelerin olduğu koridorda görmüştü, en baştaki portredeydi. Alexander Prior.

Hortlak ona bakarken gözlerinde öylesine bir öfke vardı ki Olivia geri çekilip odadan koridora çıktı.

Ardından bir ses duydu.

Öylesine bir ses ya da müzik değildi bu, bir *hareketti.* Hortlaklar hareket ederken ses çıkarmazlardı, insanlar çıkarırdı. Sadece var olarak bir sürü ses çıkarırlardı. Nefes alırlar, yürürler, dokunurlar ve tüm bunlarla ses çıkararak gürültü yaptıklarını, kahkahalarının ve konuşmalarının etrafta çınladığını çok zor fark ederlerdi.

Dikkat kesilerek dinleyince bir ritim duydu. *Tak* sesi ve hareket eden bedenlerin sesi, tıpkı ağaçların arasından esen rüzgârın sesine benziyordu.

Olivia koridorlarda bu sesi takip ederek balo salonuna açılan çift kanatlı kapıya ulaştı. Diğer evdeyken, kakma ahşap parkelerde yalın ayak dolandığı o salondu burası.

Kapılar açıktı ve koridorda gümüş rengi bir ışık dökülüyordu. Kenardan gizlice içeri bakınca gördüğü şey...

Dans eden birileriydi.

İki düzine kadarlardı, salonda dönüyorlardı. İlk fark ettiği şey karşısındaki kişilerin hortlak olmadığıydı. Hırpalanmış ya da hasar görmüş gibi değillerdi, kayıp parçaları yoktu, gölge ve aydınlık arasında sıkışmamışlardı.

Bunlar *insandı.* Gerçi loş ışıkta grinin tonlarıyla çizilmiş gibi görünüyorlardı. Kıyafetleri. Tenleri. Saçları. Her şey aynı renksiz paletle boyanmıştı ama yine de çok güzeldi. Olivia onları izlerken ayrılıp arkalarını döndüler ve birbirlerinden uzaklaşıp sonra tekrar bir araya geldiler. Ritme göre hareket ediyorlardı ve oldukça sessizlerdi.

Erkeklerin ayakkabıları ve kadınların elbiselerinin etekleri ahşap zemine sürtünüyor, hareket eden bedenlerin hışırtısı

duyuluyordu ancak koridora taşan bir müzik veya dans edenlerin arasındaki hafif sohbete dair bir ses yoktu. Sadece dansın ürkütücü fısıltısı vardı.

Duyduğu ilk gerçek ses ahşaba vuran bir parmağın sesiydi. Bir el tempo tutuyordu. Olivia, *tak tak tak* sesini salonun ön tarafına doğru gözleriyle takip ederken bakışlarını dansçılardan ayırmıştı. İşte, yüksek arkalıklı sandalyede oturan bir adam vardı.

Bir adamdı ama tam olarak bir adam değildi.

Hortlak değildi ama dans edenlere de benzemiyordu. Dans edenler kara kalem çizimlere benzerken, bu adam mürekkeple çizilmişti. Yüksek yakalı bir ceket giyiyordu, saçları çamur gibi kapkaraydı, teni soğuk bir kül rengiydi ve gözleri...

Gözleri.

Gözleri donuktu ve Ölüm'ün süt beyaz rengindeydi.

Tak. Tak. Tak. Tak.

Duvarın ötesine geçtim.

Tak. Tak. Tak. Tak.

Ve Ölüm'le tanıştım.

Tak. Tak. Tak. Tak.

Dans edenler eğilip dönerek, diğer evdeki çalışma odasında olan ve tek bir hareketle dönen mekanizma misali baş döndürücü daireler çizerken bu adam parmağını ahşaba vuruyordu.

Tam olarak insana benzemeyen bu adam, her nasılsa kadim birisi gibiydi ama *yaşlı* değildi. Teni kırışmamıştı ama ara ara soyulan yerler vardı, taşı saran ince sarmaşıklar gibi teninin ardından parlak kemikleri görünüyordu. Olivia onun eksik parçaları

olduğunu bu şekilde anlayabildi. Hortlaklar gibi gölgesini kaybetmemişti, içi oyulmuş gibiydi.

Bir parmağının eklemi. Bir yanağının köşesi. Gömleğinin kenarından görünen bir köprücük kemiği. Her bir yaralanmada teninin de bir parçası kopmuştu ama buna rağmen acı çekiyormuş gibi görünmüyordu.

Sadece... Sıkılmış gibiydi.

Platformda bir hareketlilik fark eden Olivia, bakışlarını yüksek arkalıklı sandalyede oturan adamdan ayırdı ve yalnız olmadığını fark etti.

Çevresinde dansçılar kadar gri ama çizen kişi bu sayfada elini bastırmış gibi görünen daha karanlık üç figür vardı. Eğlence düşkünleri gibi değil, şövalye gibi giyinmişlerdi. Bir zırhın parçalarına benziyorlardı.

İlki kaya gibi sert, güçlü ve iri görünüyordu, omzunda çelik bir omuz zırhı vardı.

İkincisi bir fısıltı gibi zayıftı, göğsünde metal bir zırh vardı.

Üçüncüsü kurt gibi kısa ama çevikti, elinde bir zırh eldiveni parlıyordu.

Yüksek arkalıklı sandalyenin etrafını sarmışlardı. İri görünen, asık suratıyla tahtın arkasındaydı; zayıf olan, yanındaydı; kısa olan ise duvara yaslanmıştı. Tamamen orada olmalarına, kıyafetleri ve yüzleri olmasına rağmen Olivia'ya günün farklı saatleri dökülen gölgeleri anımsatmışlardı.

İzlemeden, dans edenlere bakıyorlardı. Bitkin, yorgun ve umursamaz bakışları uzaklara dalmıştı. Efendileriyse parmağını kenara vurup sadece kendi duyduğu bir müziğin ritmini tutuyordu.

Ardından adam ansızın yerinden kalktı.

Sandalyesinden kalkıp dansçıların arasına karıştı. Dansçılar ona yol açıp dönerken adam aralarından geçmeye başladı ve her biri tek tek yere yığıldı. Bu insani bir ölüm değildi, kan da çığlık da yoktu. Uzun zamandır ölü olan çiçeklerin yaprakları misali un ufak oluyorlar, yere düştükleri an küle dönüyorlardı.

Evin efendisi bunun farkında bile değildi.

Umursamıyor gibiydi.

Ölüm beyazı gözleri sadece iki yanında sessizce, korkunç bir dalga hâlinde düşen insanları izliyordu. Ta ki geriye tek bir dansçı kalana kadar. Kadının partneri az önce küle dönmüştü ve elbisesini saran toza bakarken gözlerini kırpıştırıyordu, sanki bir büyüden uyanıyor gibiydi. Balo salonundaki kalıntıları ve kendine yaklaşan yaratığı gördü, şimdiye kadar sükûnetle dolu olan yüzüne bir karmaşa, korku yayılmaya başladı. Sessiz bir çığlıkla, yakarışla ağzını açtı. Adam onun eline uzandığında kadın geri çekildi ama bu yeterli değildi. Adam onu bileğinden yakalayıp kendine çekti.

"Cık cık," derken sesi yüksek değildi ve yankılanmasına sebep olacak hiçbir şey yoktu fakat buna rağmen sesi odada bir gök gürültüsü misali yayıldı. "*Sana* asla zarar vermem."

Kadın başta ona inanmadı. Ancak efendi dans hareketleriyle onu döndürmeye başlayıp da ikisi yere saçılan küllerin arasında ikizi zarifçe dans ederken kadın her bir adımda rolüne biraz daha alışarak rahatladı, adamın kendini yönetmesine izin verdi. Yüzündeki korku zayıfladı ve sükûneti geri döndü.

Ardından adam dans etmeyi bırakıp kadının çenesini kaldırdı. "Gördün mü?"

Kadın gülümsemeye başladığı an adam tekrar araya girdi: "Yeter." Bu kelime, mumu söndürmek için üflenen bir nefes gibi ani ve şiddetliydi.

Önündeki kadın un ufak oldu ve vücudu küle döndü. Adam iç çekti.

"Ciddi olamazsın," dedi kıyafetine bulaşan tozu silkelerken. Sanki tozlar kıyafetinde leke bırakacakmış gibi sinirlenmişti. Dans eden kadının az önce durduğu ahşap zeminde beyaz bir ışık parlıyordu. Olivia başta bunun kâğıt ya da tohum olduğunu düşündü. Ancak o şey yerden yükseldi ve Olivia bu şeyin bir *kemik* parçası olduğunu fark etti.

Odaya yağmur sesine benzeyen bir tıkırtı yayıldı, yerdeki kemiklerin kaymasının sesiydi bu. Düşen vücutların küllerinden sıyrılanların bir kemik, tırnak, diş boyutlarında oldukları ortaya çıktı. Efendi hepsinin ortasında duruyor, parçaların titreyerek kendine doğru gelmesini ve teninde koptukları yerlere tekrar yerleşmelerini bekliyordu.

Kırılan bir bardağın tekrar birleşmesi gibiydi. Yüz tane küçük parça, porselen yüzeye dönüp aynı deseni tekrar oluşturuyor, çatlakları onarıyordu. Olivia biraz korku biraz hayranlıkla adamın kâğıt gibi beyaz teninin kemiklerin üzerine kapanmasını izledi. Tam olarak insan olmayan bu adam, boynunu esnetmek istercesine başını sallerken Olivia onu izledi. Adam platformda duran ve onlardan başka kimsenin olmadığı salonda dikilen zırhlı askerlerine doğru topuklarının üzerinde dönerken, Olivia da onu izlemeye devam ediyordu.

"Dans etmek isteyen var mı?" diye sordu adam gösterişli bir tavırla.

Biri asık suratlı, biri üzgün, biri sıkılmış olan askerleri ona baktı. Ancak hiçbir şey söylemediler.

Adamın yüzünde bir ifade titreşti, öfke ve keyif arasında hızlı bir değişimdi bu. "Son günlerde hiçbiriniz eğlenceli değilsiniz,"

dedi adam, balo salonundaki balkon kapılarına yönelirken. Kapıları açıp karanlığa adım attı.

Olivia, salona geldiğinden beri nefesini tutuyordu.

En azından şimdi tuttuğu nefesini bırakabilirdi. Neredeyse hiç ses çıkarmamıştı, küçük bir nefes verişti, çok hafif bir üfleme gibiydi. Ancak tüm sesler dansçılarla birlikte gittiği için bu sessizlikte bir nefes bile gürültülüydü.

Aralık kapıya doğru birisi kafasını çevirdi.

Askerlerden biriydi. Platformun kenarında duvara yaslanan kısa kadındı. Başını çevirdi ve Olivia koridorun güvenli kollarına geri çekilirken, asker balo salonunun kapısına doğru baktı. Olivia kendini salonun kapılarından birinin karanlığına bastırıp gözlerini sıkıca kapattı. Yeterince hızlı davrandığını, gölgenin ona doğru bakmasına rağmen hiçbir şey görmediğini umuyordu. Bu süre zarfında kadın Olivia'nın çoktan kaybolduğu açık kapılara bakıyordu. Olivia annesinin günlüğünü sıkıca tutup evin duvarları arasında kaybolmaya çalıştı.

Hiçbir zaman dua eden biri olmamıştı.

Merilance'teyken ondan diz çökmesi, parmaklarını kavuşturup göremediği, duyamadığı, dokunamadığı bir Tanrı'yla konuşması istenirdi. Parmaklarına vurulmasını istemediği için diz çöker, parmaklarını kavuşturur ve dua eder gibi yapardı.

İlahi güçlere hiç inanmamıştı çünkü ilahi güçler varsa bile anne babasını ve sesini elinden almış, onu elinde bir günlük dışında hiçbir şey olmadan Merilance'e terk etmişlerdi. Ancak alçakça güçler vardı. Gariplerdi ve karanlıkta, kapıların ardında olurlardı. Olivia onlara dua ederdi.

Yardım için dua etti. Ta ki balo salonunda çalabilecek çanlar gibi yüksek sesle yere vuran botların sesini duyana kadar. Zırhın içindeki bir elin esnediğinde çıkardığı tıngırtı, kınından çıkan

bir kılıcın sürtme sesi. Loş ay ışığıyla aydınlatılan zemine bir gölgenin düştüğünü görene dek dua etti.

Ve sonra koşmaya başladı.

Yanlış yöne gidiyordu. Bu onun hatası değildi, tabii ki ön kapıya doğru koşması gerektiğinin farkındaydı ama o zaman tam askerin önüne çıkacaktı ve bunun yerine koridorda koşmaya, o kapıdan uzaklaşmaya başladı. Evin tam merkezine ilerliyordu.

Adımları çok gürültülüydü, nefesi çok gürültülüydü, her şey çok gürültülüydü. Ve arkasında bir kurt vardı.

Koridorun sonundaki odaya ulaşınca, hızla çalışma odasına girip, kulakları sağır edici bir *çat* sesiyle kapıyı örttü. Kapının açılmaması için önüne bir sandalye yasladı. Sonra arkasını dönüp çalışma odasında saklanacak bir yer aradı. Ancak hiçbir yer bulamayacağını, kapana kısıldığını biliyordu. Pencereleri de çıkışı da olmayan bir oda seçmişti.

Sadece kırık raflar ve eski ahşap bir masa vardı.

Mekanizma sanki birisi fırlatmış gibi duvarın önünde duruyordu. Daireler bükülmüş, evler eğik metalin altında sıkışmıştı. Olivia mekanizmaya yönelirken kullanabileceği bir parça çelik bulabilmeyi umuyordu. Günlüğü kolunun altına sıkıştırıp eğildi ve mahvolan mekanizmayı kaldırdı. Yaralı eli, mekanizmayı tuttuğu sırada acımıştı. Yaklaşan askere karşı kullanabileceği herhangi bir şey koparmaya çalışıyordu.

Ancak mekanizmanın hiçbir tarafı sökülmüyor gibiydi.

Nabzı kulaklarında atıyordu ve bunu duydukça daha da geriliyordu. Metal yığınının yanından kalkıp kapıya doğru döndü ve kulağını ahşaba dayayıp dinledi. Hiçbir şey yoktu. Olivia eğilirken gölgenin gittiğini, hiç var olmadığını, kapıda onu görmediğini ve koridorda takip etmediğini umuyordu. Ama...

Bir bot kapıya çarpıp ahşabı titretti.

Olivia, geriye sendeleyip arkasını dönerken, parçalanmış olan halının kenarına ayağı takıldı.

Tökezleyip yere yapıştı, ciğerlerindeki tüm hava boşalırken dizlerini zemine çok sert çarpmıştı. Düşüşünü hafifletmek için ellerini kaldırdı ve o sırada annesinin günlüğü kayıp masanın altına düştü. Kapı sallanıp titriyordu. Olivia masanın altına doğru uzandı. Parmakları annesinin günlüğüne sarıldığı an, arkasındaki kapı çatladı.

Bir kapı gıcırdayarak açıldı.

Çalışma odasının kapısı değildi bu, duvarda gizli küçük bir kapıydı. Kıvrılan duvar kâğıdının arasında, kitaplıkların yanındaydı. Gizli odadan çıkan bir hortlak çürüyen kollarını ona sarıp onu günlükten, masadan, çalışma odasından ve kırılmak üzere olan kapıdan uzaklaştırana kadar Olivia ne kapıyı ne de hortlağı fark etmişti.

Olivia özgür kalmak için tekmeler atıp kurtulmaya çalıştı. İşe yaramıyordu.

Hortlak onu sıkıca tutup çalışma odasından dışarı sürükledi.

Karanlığa doğru.

Olivia Prior bir zamanlar hortlaklardan korkardı.

Onları ilk fark ettiğinde henüz beş yaşındaydı. Bir gün gölgeler boşken, ertesi gün o kadar da boş olmadıklarını fark etmişti. Hortlaklar bir anda belirmemişti gerçi. Karanlık bir odadan güneşe çıkmak gibiydi, gözlerinin alışması gerekiyordu. Bir gün düşürdüğü tebeşir yatağının altına kaçmıştı, yere eğildiğindeyse yatağın altında açık bir ağızla karşılaşmıştı. Bir sonraki seferde yarısı görünen bir el merdivenlerde yanından geçmişti. Birkaç gün sonra kapının arkasında uçuşan tek bir göz vardı.

Zaman geçtikçe birer şekil alıyorlardı. Kendilerini kemik ve tenle çevreleyerek kabaca Olivia'nın hortlak olarak bildiği bu şeylere dönüşüyorlardı. Kâbuslarının birer ürünü gibiydiler.

Olivia haftalarca uyuyamamıştı, sırtını duvara verip bakışlarını karanlıkta gezdiriyordu.

Gidin, diye aklından geçirirdi Olivia ve onlar da giderdi ama hep geri dönerlerdi. Onu neden takip ettiklerini, başkalarının onları neden görmediğini anlamıyordu. Hem gerçek olmalarından hem olmamalarından korkuyordu. Eğer öğretmenler onun lanetli ya da deli olduğunu fark ederse, ne yapacaklarından korkuyordu. Ama çoğunlukla hortlaklardan korkuyordu.

Karanlıktan uzanıp onu yakalayabileceklerinden, mahvolmuş parmakların, tenine sarılabileceğinden korkuyordu. Sonra bir gün öfkeyle elini salladı ve parmaklarının bir cesetle ya da en azından ürpertici bir örümcek ağıyla, yarı oluşmuş bir varlığın sisiyle temas etmesini bekledi. Ancak hiçbir şey hissetmedi.

Korkutucu olsalar da orada *değillerdi*.

Tabii ki hâlâ onları gözünün ucuyla görebiliyordu. Güneşe baktıktan sonra görüşü bozan o karaltılı noktayı yarım saat gözünden atamamak gibi hoş olmayan bir yankıları vardı. Ancak onları görmezden gelmeyi öğrenebilmişti çünkü Olivia'ya dokunamıyorlardı.

Ona *hiç* dokunmamışlardı.

Ancak şimdi, Gallant olmayan evin gizli geçidinde, çürüyen duvarlarının ardında bir hortlak tarafından ağzına kapattığı *elini* hissedebiliyordu. Bu öylesine bir his değildi, örümcek ağı ya da sis gibi değildi. Uzun zaman önce çürüyen bir meyve veya kurumuş dallar misali kupkuru bir avuç sıkıca dudaklarına kapanmıştı.

Çığlık atabilse atardı.

Ama atamıyordu, bu yüzden karşı çıkmaya, hortlağı üzerinden atmaya çalıştı. Parmakları, yırtık kıyafete ve içi boş kaburgalara çarpıyordu ama hortlak onu çevirip kendine yaklaştırdı. Yüzü, Olivia'nın yüzünden birkaç santim uzaktaydı. Gümüşi

karanlıkta Olivia, o puslu gözlerde düşmancıl hiçbir şey olmadığını fark etti, sadece sabit durması için sessiz bir yakarış vardı.

Olivia hızla çarpan kalbini görmezden gelerek duvarın ardındaki odayı dinlemeye çalıştı. Kapının kırılışını, askerin botunun çalışma odasında gezinip halıdan parke zemine geçişini dinledi. Askerin ince, kurda benzer duruşuyla masanın etrafında gezindiğini hayal etti. Bir dizini eğmiş olmalıydı çünkü metal zırh eldiveni yere sürtünüyordu ve sonra... *Hayır.* Yumuşak bir şeyin sürtünme sesini duydu, ardından kâğıtların hışırtısı geldi. Annesinin günlüğü. Olivia'nın elleri acıyor, ciğerleri yanıyordu. Günlük için geri dönmeliydi ama yapamazdı, olmazdı. Bu yüzden hortlağın çürümüş olan elinin ardından, ölü yaprakların ve külün tadını aldığı bir nefesi ciğerlerine çekti.

Sonunda adım sesleri uzaklaştı.

Uzun ve tatsız bir sessizlik vardı.

Hortlağın eli geri çekildi.

Hortlak bir adım gerilerken Olivia, evin bu ürkütücü hafif aydınlığı altında karşısındakinin, dayısının yaşlarında bir adam olduğunu fark etti. Priorlardan bildiği aynı sert çene hattı ve çukur gözler vardı.

Eli teslim olurcasına -ya da özür dilercesine- havalandı. Olivia, hortlağın parmakları havada hareket edip kendi öğrendiğine benzemeyen bir tür işaret dilini gösterircesine hareket edene kadar hiçbir şey anlamadı. Ancak hareketler yavaş ve anlaşılırdı.

"Sen... yardım... istedin."

Olivia hortlağa baktı. Koridorda saklanırken yardım istemişti. Ancak dile getirilmeyen ya da işaret diliyle anlatmadığı bir düşünce, dua, sessiz bir yakarıştan ibaretti.

"Beni nasıl duydun?" diye sordu Olivia ama hortlağın dikkati arkalarındaki gizli kapıya çevrilmişti. Yüzü çarpıldı, sonra karanlık geçidi işaret etti.

"Gitmen lazım," dedi hortlak işaret dilinde. *"Gölge geri geliyor."*

"Gölge mi?" diye sordu Olivia ama hortlak onun yuvarlak yüzünü dar geçide doğru çevirmişti. Soluk gümüş rengi ışığın altında birkaç metre ötesini göremiyordu. Ötedeki karanlık bir duvardı.

Hortlak çürümüş elini uzatıp ileriyi işaret etti.

"O tarafa."

Ancak Olivia'nın gözleri hortlağın çürümüş elindeydi. Ona döndü. Fare. Çiçekler. Ölü şeylere dokununca onları hayata döndürüyordu. Bu yüzden hortlağın mahvolmuş göğsüne uzandı ama hortlak onun bileğini yakalayıp başını iki yana salladı.

Neden olmuyor? diye düşündü Olivia.

Karşısındaki el işaret diliyle cevap verdi: *"Seninki olmaz."*

Olivia anlamamıştı ama hortlak ona bir soru daha sormak için vakit vermedi. Onu gizli kapıdan uzaklaştırırken odada gezinen kurdun sesi geliyordu. Olivia hortlağı göremese de dokunuşundaki uyarıyı sezmişti. *Git.*

Olivia, *Teşekkür ederim,* diye düşündü ve hortlak onun omzundaki elini sıktı. Çok hafif bir şekilde sıkmıştı, ardından Olivia'yı öne doğru itti. Koridora doğru.

Karşısındaki karanlık, bir çeşit boya kadar yoğundu ve Olivia uzansa bu karanlığı hissedebileceğini düşündü. Ancak bir adım attığında karşısındaki duvar geri çekildi. Gümüş rengi ışık Olivia'nın etrafındaydı ve birkaç santim ötesine yayılıyordu. Ellerini duvarlara dayadı. Olivia'nın dirseklerini büken geçit, iki tarafa da aynı anda dokunabileceği kadar dardı.

Arkasına baktı, hortlak gitmişti.

Olivia adım adım ilerlerken elleri eski taş duvardaydı, karanlıktan başka bir şeyin çıkmamasını umuyordu.

Sonunda başka bir kapı buldu.

Kapının nereye çıktığını bilmediği için tereddüt etti, balo salonuna ya da antreye de çıkabilirdi. Kulağını ahşap kapıya dayayıp bir şey duymayı bekledi. Herhangi bir şey. Ancak diğer taraftan hiçbir şey duyulmuyordu. Hafifçe ittiği kapı, mutfağın hemen dışındaki dar kilere açıldı.

Bu evdeki diğer her şey gibi burası da hem aynıydı hem de hiç öyle değildi.

Duvarda sert bir çatırtı sesi yayıldı. Sanki altlarından kökler geçiyormuşçasına döşeme tahtaları yükselip alçaldı. Ocakta tencere yoktu, masada ekmek yoktu, yahninin ya da tereyağlı ekmeğin kokusu yerine kül kokusu vardı. Sanki her şeyin üzerini ağır bir kül katmanı kaplamış gibiydi. Parçalanmış tezgâhın üzerinde tek bir elma vardı, çürümüştü ve kuruydu. Dışındaki toz katmanında ince parmakların bıraktığı izin hayaleti vardı.

Olivia'nın bedenine bir korku yayıldı.

Aynı parmakların bir sandalyenin kenarında ritim tuttuğunu, o bembeyaz tenin altında kemiklerinin belli olduğunu anımsıyordu. O parmaklar dans eden kadını bileğinden yakalayıp kendine çekmişti. O parmaklar kadının ölümünü toz misali üstünden silkelemişti.

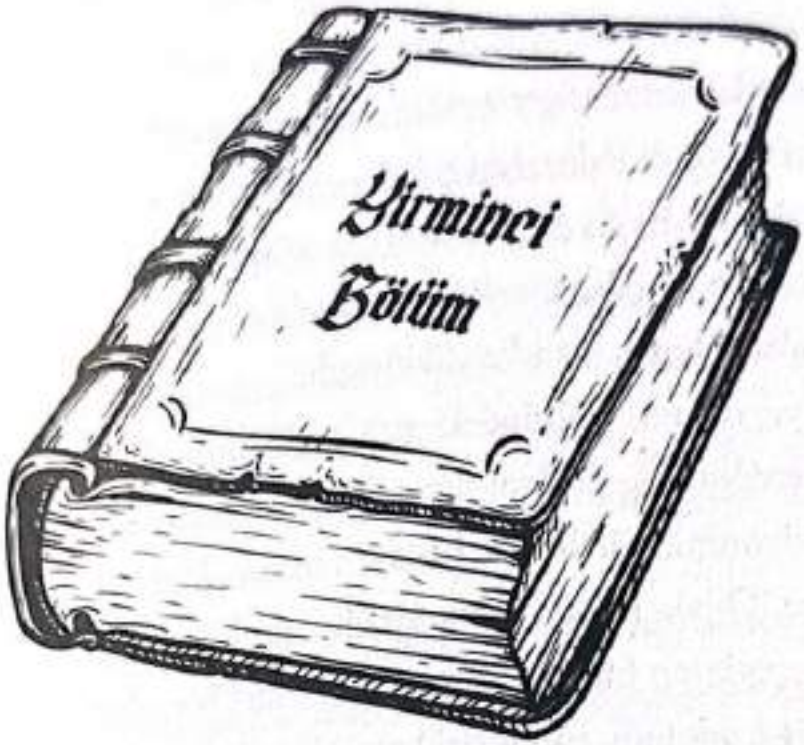
Olivia bakışlarını kilerin karşısında kalan küçük arka kapıya çevirdi. Kapıdaki cam dışarıdaki geceyi gösteriyordu. Evin arkasında uzanan bahçe değil, ön taraftaki araba yolu, süs havuzu ve ötesindeki yol görünüyordu.

Dar kapıya doğru aceleyle hareket ederek beş adımda kapıya ulaştı. Nefes almak için suyun yüzeyine çıkarcasına evi terk edip geceye karıştı. Nereye gideceğini bilmiyordu. Ya o imkânsız

duvara dönecek ya da boş yoldan gidecekti ama bunlardan biri çoktan onu reddettiği için boş yoldan gitmeyi denemeye karar verdi. Araba yolunda ilerlemeye başladığında çakıl taşları çıplak ayağına batıyordu. *Hışır, hışır, hışır* diye düşündü, *çok gürültülü.* Süs havuzunun yanından geçerken taştan kadın heykelinin uzattığı elin kırıldığını, dalgalanan elbisesinin çatladığını fark etti. Taşlar boş havuza düşmüştü ve...

Hayır, havuz boş değildi.

Orada, havuzun dibinde bir çocuk yatıyordu.

Bir çocuk.

Bir çocuğun *hortlağı* değil, gerçek bir çocuktu. Kanlı canlı. Olivia'nın yaşlarında, belki ondan bir iki yaş küçüktü. Kumral saçları yüzüne dökülmüştü. Sanki süs havuzuna tırmanmış ve soğuk taşa kıvrılıp uyuyakalmış gibiydi. Vücudunun parladığını, bileklerinin koyu renk bir sarmaşıkla bağlandığını ve sarmaşığın köklerinin heykelin ayaklarına sarıldığını görmese öyle düşünebilirdi.

Çocuk hareket etmiyor olsaydı, öyle düşünebilirdi.

Olivia daha önce bir ceset görmüştü. İki kış önce yolda, ayazdaki bir yaprak misali ikiye katlanan bir kadının bir daha kalkmadığını görmüştü. Kadın da uyuyor gibiydi ama uzuvları kaskatıydı, kemiklerini saran et sarkmıştı, hayat ışığı belirgin bir şekilde sönmüştü.

Hayır, havuzdaki çocuk ölü değildi.

Öne doğru eğilirken kendi kendine bunu söyledi. Parmakları, çocuğun yabani otların sıkıca sardığı ayak bileğine uzanırken böyle düşünüyordu. Ancak çocuğa uzanamamıştı. Tam da bir bacağını havuzun diğer tarafına atmak üzereyken bir hareket hissetti. Ayağının altındaki çakıllara benzer bir ses duyunca başını kaldırdı. Başka bir hortlakla karşılaşmayı umuyordu ama hortlakların ses çıkaramadığını hatırladı.

Araba yolunda bir asker dikiliyordu.

Zayıf olandı, göğsündeki zırh parlıyordu. Gözleri karanlık, neredeyse kederliydi ama Olivia o gözlerde merhamet göremiyordu. Dökülmeye başlayan basamaklarda bir ışık titreşince, Olivia ikinci askerin orada oturduğunu gördü, omzunda parlayan bir zırh olan kaya gibi sert bir adamdı. Adam eğilmişti, sıkılmış gibi dirseklerini dizlerine yaslamış, büyük ellerini sarkıtmıştı.

Olivia geriye doğru bir adım atıp havuzdan ve heykelin ayaklarının dibinde yatan çocuktan uzaklaştı. Sağda bir hareketlilik fark edince, taş heykelin ardından çıkan üçüncü askerin zırh eldivenini gördü. Kurt gibi gülümsüyordu.

İri olan ayağa kalktı.

Diğer ikisi de harekete geçti.

Kalçalarına asılı olan metal parlıyordu ama silahlarına davranmamışlardı.

Nedense bu, işleri daha da kötü kılıyordu. Çıplak elleri kasıldı. Kara gözleri parladı.

Yardım istedin, demişti çalışma odasındaki hortlak. Ancak Olivia yalnızca o kelimeleri düşünmüştü. Şimdiyse tekrar düşünüyordu: *Yardım edin.*

Kelimeler çok küçük, söylenmemiş, işaret edilmemiş ve fısıltıdan farksız birer soluk gibiydi.

Yardım edin, diye düşündü gölgeler ona doğru gelirken. *Yardım edin, yardım edin, yardım edin...*

Ve sonra geldiler.

Üç hortlak belirdi. Ancak evden, bahçeden ya da karanlıktan gelmemişlerdi. Doğrudan topraktan, mezarlıkta biten otlar gibi bitmişlerdi. Genç bir adam, parçalanmış bir kadın ve Priorların ilki olan, müzik odasında gördüğü o adam. Vücutları çürümüş ve parçalanmış olsa da karanlıkla birleşmişlerdi ve kıyafetlerinde parlayan bir metal olmamasına rağmen Olivia onların savaşa hazır olduklarından emindi.

Çağrılmış gibi gelip vücutlarını Olivia'nın önüne siper etmişlerdi.

Askerler kaşlarını çattı; iri olan şaşırmış, zayıf olan öfkelenmiş, kısa olan da genç adamın hortlağı boş elleriyle onlara doğru ilerlerken sinsice sırıtıyordu. Hortlaklar hiçbir şey söylemese bile Olivia onların sessiz emrini kemiklerinde hissediyordu.

Kaç.

Olivia havuzdaki çocuğa döndü ama parçalanmış olan kadın hortlak onu kolundan yakalayıp başını iki yana salladı ve Olivia'yı itti.

Ardından bir kılıç hortlağın sırtını delince hortlak sendeledi. Olivia hortlakların ölemeyeceğini, zaten ölü olduklarını biliyordu ama kadının göğsünden çıkan metali ve titreyen dizlerinin toprakla buluşmasını görmek, vücudunun korku dolu bir hisle sarsılmasına sebep oldu.

Hortlaklar askerlerle baş edemezdi. Sadece ona vakit kazandırıyorlardı.

Bu yüzden Olivia koşmaya başladı. Koşabileceği tek yöne, boş yola değil de bahçeye doğru koştu. Çaresizce, uzaklaşma umuduyla koştu. Evden uzaklaşma umudu. Parlayan zırh giyen

askerlerden uzaklaşma umudu. Mavi elbisesi dikenlere takılıp yırtılırken, çıplak ayakları, ölen çimleri, mahvolan toprağı ve kurumuş meyve bahçesinin zeminini döverken koştu.

Sonu olmayan duvara, açılmayacak kapıya doğru koştu. Sivri bir kök ayak parmaklarına takılıp onu sendelettiğinde, yere düşüp de elleriyle dizlerine derin bir acı yayıldığında neredeyse varmak üzereydi. Düşerken ciğerlerindeki hava boşalsa da nabzının hızı kafasında yankılanıyordu. *Kalk, kalk, kalk.* Ellerini soğuk ve nemli toprağa bastırarak kendini itti, avuçlarının altındaki küçük dalları hissedebiliyordu. Bunların dal değil, duvarın kenarında duran kemikler olduğunu çok geç fark etti. Artık çok geçti. Karıncalanan acıyı ve teninin altındaki hareketlenmeyi hissetti. Çok geçti. Altındaki toprak pençelerle, kürkler ve kanatlarla harekete geçerken hepsi canlandı.

Olivia geriye doğru süründü, kollarına soğuk bir ürperti yayılmıştı.

Çekilin, diye düşündü, *çekilin.* Kargalar uçmaya, fareler koşturmaya, tavşanlar zıplamaya başladı. Olivia zar zor ayağa kalkıp bahçe kapısına doğru sendelerken uzuvları buz kesmişti. Kendini kapıya doğru attı.

Demir kapı titredi ama açılmadı.

Kapıyı yumrukladı ama bu ses hiçbir yere ulaşmıyor, yumruklarının metalle temas ettiği yerde son buluyordu. Çığlığı bastıran yumuşak bir yastık gibiydi.

Olivia nefessiz kalarak tekrar kapıyı yumrukladı. Sonra sırtını soğuk metale yaslayıp bakışlarını karanlıkta gezdirdi. Belki de bu kaderiyle yüzleşmek için hissettiği ilkel bir dürtüydü. Küçük bir kız çocuğunu yatağının altına bakmaya iten ve göremediği şeyin görebildiklerinden daha kötü olabileceğini düşündürten aynı dürtü.

Başını çevirip Gallant olmayan eve baktı.

Ve *onun*, kendisine baktığını gördü.

Evin efendisi balkonda durmuş, dirseklerini tırabzanlara yaslamıştı. Siyah ceketi soğuk gece havasında dalgalanıyordu ve bu mesafeden bile Olivia onun süt beyazı gözleriyle kendisini izlediğini görebiliyordu. Bu mesafeden bile onun kül gibi yüzüne yayılan gülümsemeyi, duymasa da anlaşılır bir şekilde yaptığı o hareketi görebiliyordu. İncecik parmağını eğmiş, sallıyordu.

Buraya gel.

Ay yoktu ama bahçedeki gümüş ışık bir omuza, bir göğse ve bir ele yansıyordu. Askerler geliyordu. Ona yönelmişlerdi, sessiz ama vahşiydiler, karanlıkta onu takip ediyorlardı. Olivia kaderiyle yüzleşmeye hazır olmadığına karar verdi. Duvardaki kapıya dönüp yumruğunu tekrar, tekrar ve tekrar indirdi. Yüzeydeki molozlar dökülüp de altındaki demir açığa çıkana kadar vurmaya devam etti.

Açıl, açıl, açıl, diye düşündü. Elindeki yaranın açıldığına dair şiddetli acıyı hissedene, teninden kan akana kadar vurmaya devam etti. Avucu demirle her buluştuğunda acı katlanıyordu. Sonra metalin derinlerinde bir ses duydu. Bir notanın sonu, sesten ziyade bir mırıltı gibiydi. Serbest kalan bir kilidin sesi.

Duvardaki kapı açıldı ve Olivia sendeleyerek bir geceden diğerine adım attı. Ölü bahçeden nemli yeşil çimlere, diğer taraftaki zemine düştüğünde dizleri ıslandı. Zar zor bir nefes aldı. Aldığı nefeste kül değil, yaz yağmurunun tadı vardı. Aldığı nefeste çiçeklerin, yaşamın ve ay ışığının tadı vardı.

Bahçeye koşan adım seslerini duyunca, Olivia başını tam zamanında kaldırıp Matthew'un elinde bıçakla ona doğru koştuğunu gördü. Bir an, onu öldürmeye niyetlendiğini düşündü. Gözlerinde *öyle* bir bakış vardı, bıçağın kabzasını tutan

parmakları bembeyaz kesilmişti fakat Olivia bıçağın ucunun ıslak olduğunu fark etti. Matthew'un parmaklarından kan damlıyordu. Olivia'yı geçip açık kapıya koştu.

Olivia arkasını döndüğünde gölgelerin geldiğini, karanlığın bahçeye bulaşan çamur misali açık kapıdan yayıldığını gördü. Matthew tam zamanında kapıyı kapattı ve metal kapı çarparken bağırdı: "Kanımla bu kapıyı mühürlüyorum."

Kapı uğuldadı ve kilit yuvasına oturdu.

Olivia sızlayan avucuna baktı. Taze ve öfkeli bir kızıllık akıyordu.

Kanımla.

Matthew elini demire bastırmış, başını kapıya doğru eğmişti. Derin nefesler alıyor, omuzları hızla inip kalkıyordu. Olivia yerinden kalktı, tam ona uzanacakken Matthew dönüp kızı omuzlarından yakaladı. Parmakları, morartacak kadar sertçe tenine batıyordu.

"Ne yaptın sen?" diye sordu Matthew emredercesine. Sesi titriyordu.

Olivia bakışlarını kuzeninden duvara çevirdi ve ardından tekrar ona baktı, keşke cevap verebilseydi.

Keşke bilseydi.

Evin içi çok gürültülüydü.

Duvarın ötesinde her şey fısıltıdan ibaretti, her bir nefes ve adım ürkütücü bir sessizlik içindeydi. Ancak burada Hannah mutfağı kırıp döküyor gibiydi, su kaynatıp gazlı bez hazırlıyordu, Matthew bayılmak üzereymiş gibi görünse de bağırıp duruyordu, Edgar da onu tabureye sürüklerken oturmasını

emrediyordu. Sesler dalga gibiydi ve Olivia bu seslerin onu sarmasına izin verdi. Onca sessizlikten sonra, kimse ne gördüğüyle ve duvarın ötesinde başka bir dünya olduğu gerçeğiyle ilgili konuşmasa da Olivia bu gürültü için minnettardı.

"Nasıl *cüret* edersin," dedi Matthew. Bu sefer sözleri Olivia'ya değil, Hannah'ya yöneltilmişti.

"Yardım etmeye çalışıyordum," diye cevap verdi Hannah.

"Otur," dedi Edgar.

"Beni *uyuşturdun.*"

Olivia irkildi. Yatak odasının kapısının bu yüzden kapalı olduğunu, onu bu yüzden göremediğini fark etti.

"Ölmendense uyuşman daha iyidir!" diye bağırdı Hannah. Olivia kadını suçlayamıyordu. Önceki gece Matthew'un yüzünü, omuzlarındaki bitap çöküklüğü, gözlerinin altındaki çukurları o da fark etmişti. "Dinlenmen gerekiyordu."

"Dinlenmek yok!" diye bağırdı Matthew. "Bu evde yok."

"Otur," diye emretti Edgar volta atan Matthew'a. Eline bir mutfak bezi sarmıştı, pamuk kumaş çoktan kızıla boyanmaya başlamıştı bile. Çok hızlı ve derin kestiği için avucundaki yara beze rağmen durmamış, birkaç kızıl damla mutfağın zeminine bulaşmıştı.

Kanımla, demişti.

Olivia'nın avucu da kötü durumdaydı ama Edgar yüzüne bile bakmadan yarayı temiz bir sargı beziyle sarmıştı. Ancak Olivia'yı asıl rahatsız eden avucundaki donuk acıdan ziyade, çakıl taşlarında ve kuru toprakta koşarken yaralanan ayak tabanları ve teninin derinlerine işleyen ürpertiydi. Aklı bu mutfakta değildi, metrelerce ötedeki bahçenin köşesindeydi. Gözlerini kapatınca dokunuşuyla yükselen küçük yaratıkların cesetlerini görüyor, kendini ölü eller tarafından karanlığa çekiliyormuş gibi

hissediyor, iki düzine dansçının küle dönmesini izliyor ve efendilerine doğru uçuşan kemik parçalarının zeminde çıkardığı sesi duyuyordu.

Edgar sonunda Matthew'u oturtmayı başardı.

"Buna hakkın yok," dedi Matthew, Hannah'ya. Ancak gözleri öfke doluydu, teni solgundu ve kızarmıştı. Olivia, ne kadar büyük görünürse görünsün onun bir rüzgârla devrilebileceğini hissediyordu.

Hannah'ysa buna izin verecek gibi değildi.

"Senin doğumunu gördüm, Matthew Prior," dedi Hannah. "Kendini öldürmeni izlemeyeceğim."

"Babamın bunu yapmasını izledin," dedi Matthew. Sesi öyle zehir doluydu ki Hannah irkildi. "Kardeşime olanlara..."

"Yeter!" diye bağırdı iyi, yumuşak sesli Edgar. Bu kelime Matthew'un yüzüne bir tokat gibi inmişti.

"Bazı günler," dedi Hannah, kırılgan bir ses tonuyla, "hâlâ çocuk gibisin."

Matthew'un gözleri zifirî karanlık bir hâl aldı. "Ben bir Prior'ım," dedi asi bir ifadeyle. "Bu evde ölmek için doğdum. Ama bu ölümün boşuna olmasına izin vermeyeceğim." Sonra tüm öfkesini Olivia'ya yöneltti: "Eşyalarını topla. Yüzünü bir daha asla görmek istemiyorum."

Olivia tokat yemiş gibi geri çekildi. Öfke teninin altında kaynıyordu.

Ben de bir Prior'ım, demek istedi. *Ben de buraya senin kadar aitim. Senin göremediğin şeyler görüp yapamadığın şeyler yaptım ve bana kendi evimde bir yabancı gibi davranmak yerine doğruları anlatsaydın belki duvarın ötesine geçmezdim. Belki yardım edebilirdim.*

İşaret diliyle konuşmak için ellerini kaldırsa da Matthew ona bu şansı vermedi.

Ona, Hannah'ya ve Edgar'a arkasının dönüp mutfaktan hızla çıktı. Ardında sadece kan ve sessizlik bırakmıştı. Olivia kollarını masaya savurarak sargı bezini ve bandı yere devirdi. Matthew dönüp bakmadı.

Akmakla onu tehdit eden yaşlar gözlerinde birikmişti.

Fakat Olivia kendini tuttu. İnsanlar gözyaşlarınızı gördüklerinde sizin ellerinizi, sözlerinizi ya da söylediğiniz herhangi bir şeyi takip etmeyi bırakırlardı. Yaşların öfkeden, üzüntüden, korkudan veya hayal kırıklığından olmasının önemi yoktu. Gördükleri tek şey ağlayan bir kız olurdu.

Bu yüzden Olivia gözyaşlarını bastırdı. Evin derinliklerinde bir yerlerden kapının çarpma sesi duyuldu.

Hannah onu rahatlatmadı.

Edgar bunun geçeceğini söylemedi.

Ona kuzenini boş vermesini, biraz dinlenmesini, sabah her şeyin daha iyi olacağını söylemediler. Olivia'nın bir sürü sorusu vardı ama havanın ağırlığına ve nefesler tutulmuş gibi oluşan korkunç durgunluğa bakılırsa kimse o soruları yanıtlamayı planlamıyordu.

Hannah sandalyeye oturdu, başını eğmiş, ellerini vahşi buklelerine daldırmıştı.

Edgar teselli için onun yanına giderken, Olivia eşyalarını toplamak için üst kata yöneldi.

Olivia evin içinde, sersem, ağrılı ve kararsız bir şekilde yarısı orada yarısı değilmiş gibi görünen bir hortlak misali geziyordu.

Basamaklarda durunca diğer evi saran ürkütücü gümüş rengi ışığı anımsadı. Koridora adım atınca Matthew'un sertçe kapattığı kapıyla karşılaştı. Alttan sızan ışıkta kapının arkasındaki gölgelerin hareketini görebiliyordu. Dayısının hortlağı dışarıda durmuş orayı korurken Olivia'nın bakışlarından kaçıyordu. Annesinin odasına girip altın anahtarı kilide soktu ve kapıyı kilitledi. Ellerinin altındaki demirin uğultusunu, kapının kanla açılmasını hatırladı. Onun ve Matthew'un kanıyla. Prior kanıyla.

Kapıda hep bir Prior olmalı.

Kanımla bu kapıyı mühürlüyorum.

Babam buranın bir hapishane olduğunu söylüyor.

Biz de buranın bekçileriyiz.

Bu evde ölmek için doğdum.

Ne yaptın sen?

Olivia'nın başı dönüyordu.

Toz toprak içindeki çıplak ayaklarına baktı. Baldırlarını saran sarmaşıklardan geriye kızıl izler kalmıştı. Çok yorgundu, sarsılmıştı, hiçbir şey hissedemiyordu. Bavulun ve yatağın yanından geçip direkt banyoya yöneldi, küveti mümkün olan en yüksek sıcaklıkta suyla doldurmaya başladı.

Su dolarken Olivia kalkıp aynaya yaklaştı. Yüzünü, gözlerini, elbisesini inceledi. Tamamen kül, kan ve göremese de hissettiği birçok şeyle kaplıydı: hortlağın ağzına bastırdığı eli, avucunda kıvranan fare, karanlıkta onu izleyen ölüm beyazı gözler. Bir anda tüm kıyafetlerinden, tüm benliğinden kurtulmak istedi.

Lekelenen mavi elbiseyi çıkarıp fazla sıcak olan suya girdi, bulanan suyu izledi. Bir eliyle tenindeki kiri temizlerken; tenindeki o ürkütücü hissi, dans eden vücutlara ait külü, havuzda ulaşamadığı çocuğu, açılmayan kapıyı, askerler onu yakalasa olacakların korkusunu da teninden söküp atmaya çalıştı. Duvarın öteki tarafını, her adımında hissettiği o korkuya rağmen aynı zamanda kendini eve gelmiş gibi hissettiren o ürpertici düşünceyi kazımaya çalıştı. Sanki bir yanı o ölü, çürüyen eve aitti.

Tabii ki aitti.

Babasının kızıydı ne de olsa.

En uzun gölge.

Babasını kukla misali balo salonunda dönüp duran dansçılardan biri gibi hayal etmeye çalıştı. Ancak derinlerinde babasının onlardan biri olmadığını biliyordu.

Ölüm, dört gölgesi ve düzinelerce yansıması vardı.

Dört gölge ama Olivia o tahtın etrafında üç gölge saymıştı.

Su bulanırken dalgalanan yüzeyinde Olivia başka bir asker hayal etti, ne çok sert ne çok zayıf ne çok kısa. Platformun üzerinde kara gözleri ve zırhıyla dikilen uzun bir asker. Mahvolmuş o evde annesinin peşine düştüğünü gördü. Onu yakaladığını. Ve sonra onu özgür bıraktığını.

Olivia suyun altındaki ellerine, tenine pembe bir rengin yayılmasına sebep olan yaraya baktı. Üzerinden akan gri tabaka hâlâ suyun üzerindeydi, birer parmak misali uçlarını uzatmış ona dokunmaya çalışıyordu. Etten kemikten bir anne. Külden kemikten bir baba.

Bu, Olivia'yı *ne* yapardı?

Üzerinden attığı tüm kirlerden sonra su soğumuş ve iyice bulanıklaşmıştı. Olivia yerinden kalkıp tıkacı çekti ve suyun akıp gitmesini izledi. Annesinin mavi elbisesi mahvolmuş bir hâlde yerde duruyordu, elbiseyi orada bırakıp hiç boşaltmadığı bavulunu açtı ve getirdiği ikinci gri elbiseyi giydi. Kumaşı sertti, kaşındırıyordu ve elbise bol geliyordu. Giymeyeli sadece birkaç gün olmuştu ama Olivia bu kumaşın teninde bıraktığı hisse katlanamıyordu. Elbiseyi çıkarıp onun yerine üzerine soluk, yeşil bir elbise geçirdi.

Sonra toparlandı.

Bunu Matthew söylediği için değil, istendiği bir yerde olmayı arzuladığı için yapıyordu. Ve burada istenmiyordu. Bavulunun soluk renk kumaşına bakıp gardırobu açtı ve annesinin kıyafetlerini çıkardı.

Bavul çok küçüktü, hepsi sığmayacaktı ama Olivia'nın umurunda değildi. Yeterince şey kaybetmişti ve bunları yanına alacaktı. Tek tek askılarından çıkardığı elbiseler kesilen çiçekler misali yere döküldü. Gardırop boşalıp da zemin kumaşlarla kaplanınca Olivia kendini yere bıraktı. Annesinin elbiselerinden oluşan bahçenin arasında göğsü hızla inip kalkıyordu. Parlak sarılar, cesur kırmızılar, dumanlı maviler yazın açan çiçekler gibiydi.

İçinde bir şeyler çatladı, küçük ve pürüzlü bir nefes aldı.

Ardından gözlerinden acı acı sıcak yaşlar akmaya başladı.

Dökülürken bile Olivia onlardan nefret ediyordu.

Sadece iki kez ağlamıştı. Birinde kitap okuyabilecek kadar büyüdüğü zaman, kendi kendine oynadığı oyunların ve söylediği yalanların farkına varıp ailesinin asla dönmeyeceğini fark ettiğinde. Diğerindeyse Anabelle günlüğü yırttıktan sonra. Şimdi bile o korkunç yırtılma sesini duyabiliyordu ama sonra kalkıp bir kavanozu böcekle doldurmuş ve hepsini Anabelle'in yatağına döküp kendi yatağına dönmüştü. Karanlıkta kıvrılıp hıçkırarak ağlarken günlüğün yırtılan sayfalarını göğsüne bastırmıştı.

Annesinin günlüğü. Günlüğün o alışık olduğu ağırlığını hissetmek için parmaklarını oynattı. Ama gitmişti. Duvarın ötesinde kaybolmuştu, keder bir dalga misali onu sardı.

Yasını tuttuğu şey *kelimeler* değildi, hepsi zaten ezberindeydi. Babasının çizimlerine üzülüyordu, onları daha yeni anlamaya başlamıştı. Üzüldüğü şey günlüğün kendisi, kalemin kâğıtta bıraktığı izler, kapağındaki çentikler, arkasındaki mektup, isminin annesinin eliyle tekrar tekrar yazılmış olmasıydı. *Olivia, Olivia, Olivia.*

Buradan kaçan annesi.

Onu asla geri dönmemesi için uyaran annesi.

Hiç tanımamış olmasına rağmen özlediği annesi.

Pencerenin panjurları ve kapı kapalı olmasına rağmen odada hafif bir rüzgâr esti.

Sonra bir hortlak belirdi. Duvarın ötesindekilere kıyasla daha fazla parçası eksikti. Omzunun yarısı, kalçasının bir kısmı ve bir kolu yoktu ama buradaydı. Ayaklarını üst üste atmış, dirseğini tek dizine yerleştirip çenesini de avucuna dayamıştı.

Olivia'nın görüşü yaşlarla bulanıklaşmıştı, yataktaki kadını neredeyse gerçekmiş gibi hayal edebiliyordu. Belki de öyleydi. Öğrendiği bu gerçeklik belirsiz bir şeydi. Keskin, siyah bir çizgiden ziyade, yumuşak kenarları olan büyük bir grilikten ibaretti.

Hortlağın kaybolmasından korktuğu için başını kaldırmadı. Öylece oturmuş, başını annesinin elbiselerine doğru eğmişti. Bir hareketlilik hissettiğinde ve hortlak yataktan kalkıp pamuk, yün, ipek kumaşların arasında ilerleyerek önünde diz çöktüğünde bile Olivia hareket etmedi. Başını kaldırsa göz göze geleceklerdi.

Olivia kendine engel olamadı. Aklından geçeni yaptı.

Olivia başını kaldırdığında hortlağın görüntüsü rüzgârdaki bir mum misali çok hafifçe titredi ama sonra tekrar güçlendi. Belki de hortlakları kovan, hiçbir zaman bakışları olmamıştı. Belki de onlara ters ters bakarken aklından hep geçirdiği *git buradan* düşüncesiydi onları kovan.

Olivia şimdi annesinden geriye kalanlara bakıyordu.

Ne oldu sana? diye düşündü.

Yüzünün yarısı olmayan Arthur dayısı gibi değildi. Silah veya bıçak yarası gibi ölüm nedeni olabilecek hiçbir şey yoktu. Ancak hortlak can yakacak kadar zayıftı ve gözlerinin altı

çukurlaşmıştı. Olivia günlükteki yazıları, annesinin bir türlü dalamadığı uykuyu, rüyalara dalmaktan korkmasını hatırladı.

Yorgunluk çok uzun sürerse, demişti Edgar, *bir çeşit hastalık olabilir.*

Annesini alan ne tür bir hastalıksa, Matthew'u da alıyordu. Üstelik Olivia bunu nasıl durduracağını, sonrasında kendisinin peşine düşmesine nasıl engel olacağını bilmiyordu.

Gallant'ı neden terk ettin? diye sormak istiyordu.

Beni neden bıraktın?

Hortlak elini kaldırdığında Olivia nefesini tuttu. Bunun, konuşacağı, işaret diliyle bir şeyler anlatacağı anlamına gelmesini umuyordu. Fakat annesinin parmakları, Olivia'nın yüzünün yanında sanki yanağını okşar ya da bir parça saçı kulağının arkasına iter gibi havada oyalandı. Olivia kendine engel olamadı ve çaresizce hissettiği kucaklanma arzusuyla kollarını annesinin boynuna doladı.

Ancak buradaki hortlaklar dokunabileceği kadar gerçek değildi. Burada sadece ölülerin kırılgan birer gölgesi gibiydiler, bu yüzden elleri direkt onun içinden geçti. Öne doğru yalpalayıp annesinin elbiselerinin arasına düştü. Yaralı avucuna bir acı yayıldı. Doğrulduğunda yalnızdı.

Olivia iki büklüm olmuş hâlde dururken çok kısa bir anlığına duvarın ötesinde olmayı diledi.

Gallant sessizleşmişti.

Diğer evin ürkütücü sessizliği ya da uyuyan insanların yaşadığı bir evin huzurlu sessizliği gibi değildi. Daha ziyade kendi köşelerine çekilen vücutların gergin sessizliğiydi. Bir yerlerde Hannah, Edgar'a yaslanmıştı. Bir yerlerde Matthew uyanık bir şekilde uzanırken şafağı bekliyordu.

Pencereler sıkıca kapatılmıştı ve Olivia günün doğumuna en az bir saat daha olduğunu biliyordu. Jessamine Öğretmen, gecenin bu saatinin, yani ay kaybolduktan hemen sonra ve güneş doğmadan hemen önceki saatin en karanlık zaman olduğunu söylerdi.

Olivia küçük bavulunu merdivenlerden aşağı indirip kenarda bırakmıştı.

Buraya ilk geldiği gece yaptığı gibi yalın ayak koridorlarda gezindi. Büyük evin mimarisini çoktan öğrenmişti, elinde bir mum olmasına gerek kalmadan portrelerin yanından geçip müzik odasına girdi, annesinin kırmızı günlüğü kolunun altındaydı.

Piyano karanlıkta terk edilmiş bir şekilde duruyordu.

Matthew yoktu. Ay ışığı yoktu. Bahçe, dokulu karanlık bir duvardan farksız görünüyordu.

Olivia kırmızı günlükle birlikte çekmeli pencereye yöneldi. Bir şeyler okumak için çok karanlıktı ama zaten okumak gibi bir planı da yoktu. Bunun yerine defterin kapağını açtı ve yazılan en son sayfayı buldu. Ardından bir sayfa daha çevirdi, önünde boş sayfalar uzanıyordu.

Ve yazmaya başladı.

Eğer bunu okuyorsan, ben güvendeyim.

Babasının çizimleri gitmişti ama annesinin kelimeleri, binlerce kez okuduğu ve sayfaları hafızasına kazıdığı için güvendeydi. Ve karanlıkta, kalemi kâğıdın üzerinde gezinirken, her bir cümle hayata dönüyordu.

Dün gece rüyamda seni gördüm.
Sana elimi uzatsam, tutar mısın?
Ona ne isim koyacağız?

Yeniden yazdığı her cümleyle, Grace Prior'ın deli olmadığını anlıyordu. Yalnız ve kaybolmuştu, vahşi ve özgürdü, çaresiz ve lanetliydi.

Ve elinden gelen her şeyi yapmıştı.

Bu kızını terk etmesi anlamına gelse bile.

Ondan vazgeçmesi anlamına gelse bile.

Olivia'nın hâlâ anlamadığı bir sürü şey vardı ama en azından bunu biliyordu.

Olivia ezberindeki günlüğü son sayfasına kadar yazıp kırmızı defterin arkasına kendisi için yazılan mektubu karaladı.

Olivia, Olivia, Olivia.
Şunu unutma...
gölgeler gerçek değil,
rüyalar seni asla incitemez
Gallant'tan uzak durduğun müddetçe güvende olacaksın.

Çok uzun bir süre boyunca, kendi elinden çıkan annesinin kelimelerine baktı ve sonra günlüğü kapatıp göğsüne bastırdı.

Yorgunluk bir duman misali etrafını sarsa da Olivia uyumadı.

Gözlerini pencereden, bahçeden, yükselen hafif gün ışığından ayırmamayı tercih etti.

Merilance'e dönmeyecekti. Evet, araba onu oraya götürmek için gelecekti ama bu uzun bir yolculuktu ve en az bir

kez durmaları gerekecekti. Durduklarında ise Olivia gidecekti. Annesinin yaptığı gibi, hep kendisinin de yapması gerektiği gibi kaçacaktı. Belki bir şehre kaçar ve bir serseri veya hırsız olurdu.

Belki de okyanusa yaklaşıp gizlice bir gemiye girer ve sulara açılırdı.

Belki de küçük sessiz bir kasabaya kaçar ve bir hamur dükkânında çalışırdı. Gelip giden herkes için bir gizem olur, büyüyüp yaşlanınca da kimse onun hortlakları gören, bir evin duvarının ötesindeki Ölüm'le tanışmış bir yetim olduğunu bilmezdi.

Evin efendisi öfkeliydi.

Bahçe duvarına vardığında, elinde az önce toplanmış birer meyve gibi duran bir çift sarı çizme vardı.

Gölgeler orada durmuş, onu bekliyorlardı.

"Kaçmasına izin verdiniz," dedi buz gibi bir sesle.

Gölgeler aynı anda başlarını eğip bakışlarını çorak araziye çevirdiler. Efendi, eğer konuşabilseler gölgelerin nasıl bahaneler sunacaklarını merak etti. Uzun zamandır ölü olan yaprakları koparıp, altındaki demiri açığa çıkaran iki küçük avuç izinin tekrar ve tekrar çarptığı kapıyı inceledi.

Düşünceli bir şekilde elini lekenin üzerinde gezdirdikten sonra tekrar bahçe yoluna döndü. Ölü güller yerde uzanıyordu ama yolunun üzerinde canlı olan tek bir gül vardı, yaprakları dolgun ve gürdü.

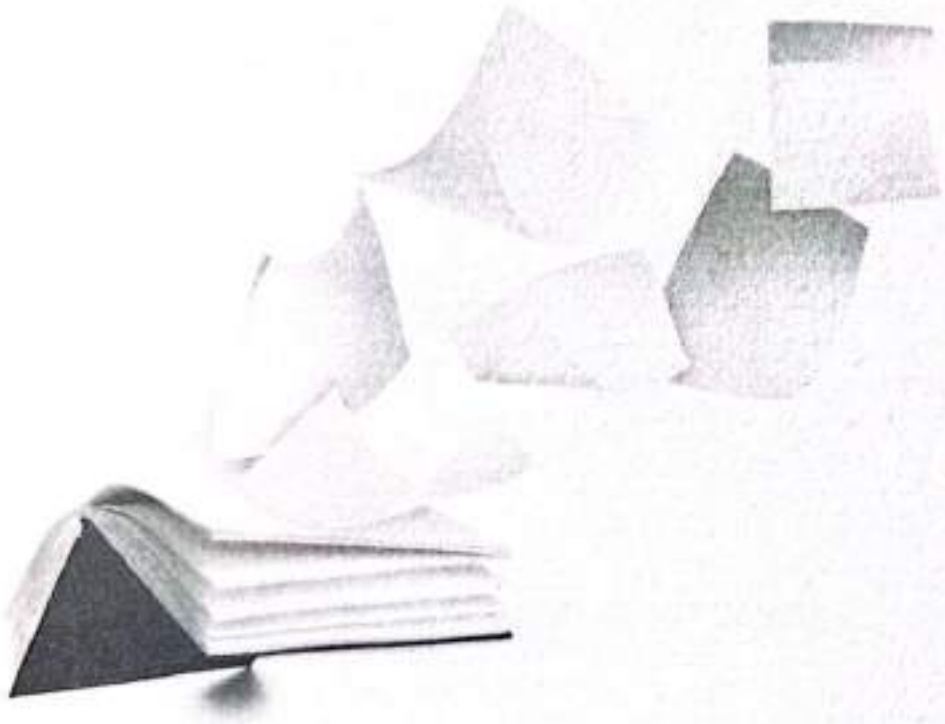
Efendi, hayat bulan yapraklara, sapa, köklere baktı.

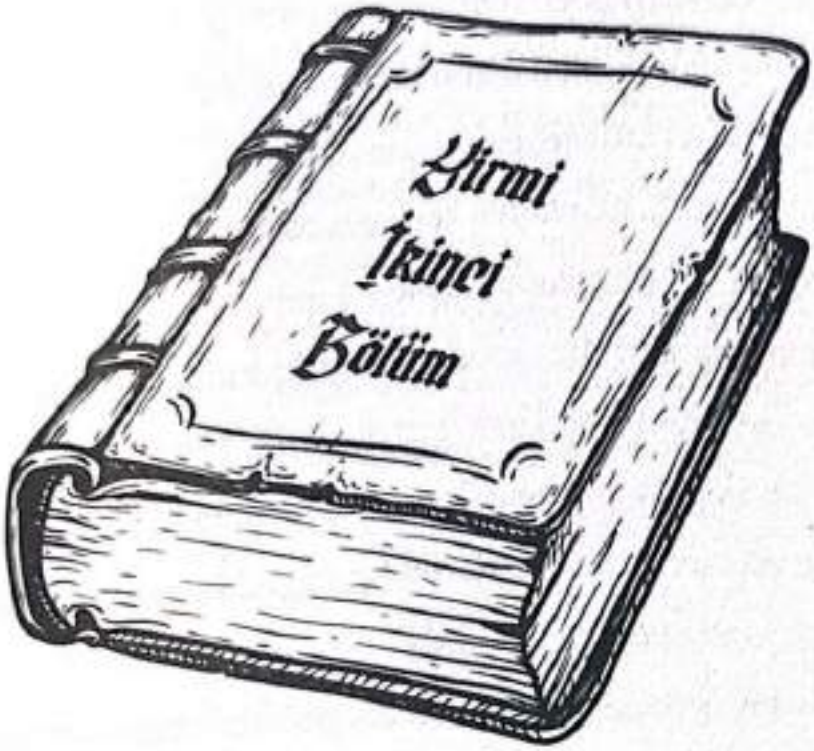
"Çok güzel," dedi çiçeği koparırken.

Ardından gülümsedi. Küçük, şeytani bir gülümsemeydi. Ay ışığının vurmadığı bir gülümsemeydi, sadece bahçeyle onun arasında olan bir gülümsemeydi.

Beşinci Kısım

KAN DEMİR

Yağmur damlaları bahçedeki kulübeye dökülüyordu. Hortlak köşeden onu izliyordu.

Olivia ağırlığını diğer ayağına verirken, ayakkabısının altında bir şeyin kırıldığını duydu. Aşağı baktığında yerde kilden çanak parçaları görmeyi bekledi ama bu bir porselen parçasıydı. Beyaz zeminin üzerinde güller ve dikenler uzanıyordu, Olivia nasıl olduğunu bilmese de bunun bir vazonun parçası olduğunu biliyordu. Hortlak, dudaklarının olması gereken boş yere yarısı belirgin olan bir parmağını yaslamıştı. Yağmur durmuştu ve Olivia geri dönmesi gerektiğini biliyordu. Gidecek gibi oldu ancak dışarı adım atınca durdu. Gri çakıl taşından hendek, sıkıcı taş bina veya Merilance yoktu.

Bunun yerine Gallant'ın bahçesindeydi. Her yanında renkler cümbüşü vardı, tabii ki buradaydı, nasıl unutabilmişti ki?

Bahçe duvarına doğru dönünce annesini gördü; üzerinde sarı yazlık elbisesi vardı, elini demir demir kapıya uzatmış, orada duruyordu. Olivia seslenebilmeyi umarak ağzını açtı ama tabii ki bunu yapamazdı, bu yüzden koşmaya başladı.

Kendini bahçe yoluna atarken kapıyı açamadan annesine ulaşabilmeyi diliyordu. Ancak duvardaki kadın omzunun üzerinden bakınca Olivia sendeleyerek düştü. Çimenli olmasa da yumuşak ama ölü toprağın üzerine yayılan, kuru sarmaşıkların olduğu yere sertçe düşmüştü. Tekrar doğruldu ama etraf karanlıktı, duvarın yanlış tarafındaydı.

Gallant olmayan ev kırık bir diş gibi karşısında duruyordu. Kapıya doğru dönünce açık kapının önünde dikilen annesini gördü, yanında uzun bir gölge vardı. Olivia anne ve babasına doğru yaklaşırken o gölgenin aslında babası olmadığını fark etti. Tam olarak insan sayılmayan o adamdı, diğer evin efendisiydi. Efendi gülümserken parçalanmış yanağının ardındaki çene kemiği parladı ve kapıyı kapattı. Olivia uyandı.

Nefesi kesilirken kırmızı günlük yere düştü. Gözlerini kırpıştırdığı sırada bir elini çekmeli pencereden dökülen gün ışığına doğru kaldırmıştı, hava açık ve parlaktı. Şafağı geçeli çok olmuştu ama hâlâ sabah sayılmazdı. Başında bir ağrı, can sıkıcı bir zonklama vardı. Birisi üstüne bir battaniye örtmüştü, başını kaldırdığında yalnız olmadığını fark etti.

Matthew piyano bankında oturmuş, başını eğmiş avucundaki sargı beziyle oynuyordu. Garip birer yansıma gibiydiler. İkisinin de bir eli sarılıydı, onunki temiz Olivia'nınki lekeliydi.

Olivia doğrulunca o da doğruldu. Bakışları buluştu ve Olivia kendini hakaret duymaya hazırladı. Ancak Matthew ona sadece yorgun, lanetli gözleriyle bakıp, "Uyanmışsın," dedi.

Bu bir soru değildi. Hiç soru sormazdı. Matthew'un cümleleri hep konuşmayı bitirir gibiydi. Olivia kısaca başını salladı, kapıda onu bir arabanın bekliyor olduğunu tahmin edebiliyordu. Matthew onu uyandırıp göndermek için gelmişti. Hannah'nın ve Edgar'ın antrede olduklarını, bavulunu çoktan arabaya yüklediklerini düşündü. Ancak Matthew yerinden kalkmıyordu. Uzun bir nefes verdi ve "Kızgındım," dedi.

Olivia bunun bir özür olup olmadığını merak ederek bekledi. Matthew zorlukla yutkundu.

"Seni burada istemiyorum," diye mırıldandı Matthew. Olivia, sanki *hadi canım* dercesine tek kaşını kaldırdı. Ancak Matthew artık ona bakmıyordu, bakışları pencereyi aşıp bahçeye, duvara uzanmıştı. "Ama nedenini bilmek hakkın."

Ardından Matthew yerinden kalkıp kapıya yöneldi. "Beni takip et."

Olivia söyleneni yaptı. Düşen günlüğü aldı ve müzik odasından çıkarak kuzeninin peşinden gitti.

"Sana duvardan bahsetmem gerekirdi," dedi Matthew. "Ama bahsedersem aramaya gideceğinden korkuyordum. Erkenden buradan gidersen senin burada olduğunu bilmez sandım. Seni bulamaz sandım." Omzunun üzerinden Olivia'ya baktı. "Ama sen yine de gidip onu buldun."

Portrelerin olduğu koridorda yürüdükleri sırada, Matthew'un bakışları çok kısa bir süreliğine kaldırılan çerçevenin olduğu çıplak duvara çevrildi. Adımları yavaştı, nefes alışları duyulabiliyordu. Sanki bedeni kendini taşımak için bile çok çaba sarf ediyordu. Olivia, Hannah ve Edgar'ın mutfakta konuştuklarını

duyabiliyordu. Veda bile etmeden gitmesine izin vermezlerdi, değil mi?

Matthew onu balo salonunun önünden geçirirken Olivia nereye gittiklerini anladı.

Çalışma odasının kapısını açtı ve Olivia kendini içeride buldu. Kısacık bir an için tekrar duvarın ötesinde, diğer çalışma odasındaydı. Kurda benzeyen asker ona saldırmaya hazırlanırken, Olivia sandalyeyi kapıya doğru iter gibi oldu.

Ancak gözlerini kırpınca sandalyenin yerinde olduğunu, rafların kitaplarla dolu olduğunu, duvar kâğıdının pürüzsüzlüğünü ve eski ahşap masada bekleyen mekanizmayı fark etti. Bakışları köşedeki duvara çevrilirken acaba orada da gizli bir kapı var mı diye merak etti. Bu sırada Matthew, sanki evin içindeki bu kısacık yürüyüşle bile yorulmuş gibi masanın arkasındaki sandalyeye çökmüştü.

"Prior olmak senin suçun değil. Ve Hannah haklı, seni gitmeye zorlayamam." Olivia'nın kalbi hızlandı, neşelenmeye başladı. Ta ki Matthew'un sonraki sözünü duyana kadar: "Ama gerçeği duyunca neden gitmen gerektiğini anlayacaksın."

Matthew elini gür, kumral saçlarında gezdirdi. Ardından çenesini, kavuşturduğu kollarına doğru yasladı. Masadaki metal mekanizmaya bakıyordu, yanakları çukurlaşmış ve gözleri alev gibi parlaktı.

"Hikâyeyi bana anlatılan şekilde sana anlatacağım."

Uzanıp bir parmağını mekanizmaya yerleştirdi ve hafifçe itti. Tüm mekanizma harekete geçti.

"Her şeyin bir gölgesi vardır," diye anlatmaya başladı Matthew. "İçinde yaşadığımız dünyanın bile. Her gölgenin de düşmesi gereken bir yer var. Gölgenin kaynağıyla buluştuğu bir dikiş."

Olivia'nın kalp atışları hızlandı.

Duvar.

"Duvar," diye tekrarladı Matthew. "Duvarın ötesinde gördüğün dünya, bu dünyanın gölgesi. Ancak çoğu gölgenin aksine o taraftaki boş değil."

Matthew bakışlarını kaldırdı.

"Orayı gördün mü?"

Olivia biliyordu. Sormasına gerek bile olmadan diğer evdeki korkunç figürlerden, çürüklerden ve yıkımdan oluşan efendiden bahsettiğini biliyordu. Süt beyazı gözlerden, kömür karası ceketten, parçalanmış yanağının altındaki çene kemiğinden bahsettiğini biliyordu.

Olivia başını sallayıp onayladı ve Matthew da yutkunup anlatmaya devam etti:

"Belki de başlangıçta bir şey yoktu. Kuru topraktan yeşeren yabani bir ot. Ya da belki her zaman yıkıcı bir gücü vardı, önemi yok. Bir noktada karanlıktaki o şey acıktı. Dünyanın gölgesinde yaşadığını fark etti. Ve çıkmak istedi."

Matthew konuşurken bakışlarını mekanizmadan ayırmıyordu. Olivia da kendini, belli bir ritimle dönüp tekrar bir araya gelen evlere çekiliyormuş gibi hissediyordu.

"Bazı insanlar karanlıktan uzak durur. Bazılarıysa karanlığa, bir yerde bulunan gücün çatırtısına doğru çekilir. Sihrin uğultusuna ya da ölülerin varlığına. Bu güçlerin, suya karışan mürekkep gibi dünyayı lekelediğini görebilirler. Ailemiz de öyleydi. Sana Gallant'ın Priorlar tarafından inşa edilmediğini söylemiştim. Ev zaten buradaydı. Boştu ve bekliyordu. Ve Priorlar geldi. Evin onları çağırdığını hissettiler ve geldiklerinde duvarı bir eşik olarak gördüler. Aradaki bir çizgi olarak."

Matthew'un sesi alçak ve kararlıydı. Olivia, annesinin kelimelerini nasıl biliyorsa o da bu kelimeleri ezbere biliyordu.

"Gündüzleri duvar sadece duvardı. Ancak gece oldu mu gölge ve kaynağı arasındaki çizgi yeterince incelir ve duvar bir kapıya dönüşürdü. Bir dünyadan diğerine giden yol. Zamanla karanlıktaki şey taşlara *baskı* yapmaya başladı. Duvarın merkezi ayrılıp kırılmaya başladı. Priorlar çok kısa süre içinde karanlıktaki şeyin zorla dışarı çıkacağını anladılar.

"Demir bir kapı yapıp taştaki çatlağa yerleştirdiler ve karanlığı geride tuttular. Bir süreliğine bu yeterli geldi. Sonraysa yetmedi.

"Bir gece, o şey kaçtı. Taşlar kırıldı ve demir kapı düştü, o şey öylece bu dünyaya adım attı. Yürüdüğü her yeri kuruttu, değdiği her canlıyı öldürdü. Yaşayan her şeyden; her bir çimden, her bir çiçekten, ağaçtan, kuştan beslenip geriye yalnızca toz ve kemik bıraktı. Her şeyi yiyip bitirebilirdi."

Matthew bir parmağını uzatarak mekanizmayı yavaşlattı, yavaşlattı ve durdurdu.

"Priorların hepsi savaştı ama onlar hâlâ kanlı canlıyken karşılarındaki bir şeytandı, dokunduğu her şeyin yaşamını çalıyordu. Kazanamazlardı. Ama kaybetmemeyi de başardılar. Yaratığı duvarın ötesine gitmeye zorladılar. Priorların yarısı onu orada tutarken, kalanı kapıyı tekrar yerleştirdi. Bu kez kapının her bir santimi onların kanına bulanmıştı ve kendileri onay vermedikçe o kapıdan hiçbir şeyin geçemeyeceğine dair ant içtiler."

Olivia, sarılı eline bakarken kendini ilk yaraladığında kuzeninin ne kadar öfkelendiğini hatırladı. Kapıya vururken yarasının nasıl özgür kalmak istercesine tekrar açıldığını. Matthew'un kanayan avucunu demire bastırıp kapıyı nasıl tekrar mühürlediğini düşündü.

Matthew evler tekrar birbirine bakacak şekilde mekanizmayı döndürdü. Durduklarında, metal daireler aralarında hizalanmıştı.

"O, duvarın ötesindeki şey hâlâ orada, hâlâ çıkmaya çalışıyor. Şu an öncekinden de sert bir şekilde savaşıyor ama güçlü olduğundan değil, aksine zayıf olduğundan. Vakti azalıyor. *Biz* azalıyoruz. Kapıda hep bir Prior olmalı. Babam böyle söylemişti. Ve onun babası da. Onunki de. Hepsi böyle söyledi. Ama *yanılıyorlardı.*"

Matthew başını kaldırınca karanlık bakışlarında asi bir parıltı belirdi.

"Geride hiç Prior kalmayana kadar sürecek. Anlamıyor musun? Duvarı *herkes* koruyabilir. Çatlakları onarabilir. Ayakta tutabilir. Ama *biz,* o hapishanenin anahtarıyız. Sadece *bizim* kanımız kapıyı açabilir ve karanlıktaki o *şey* buna sahip olmak için her şeyi yapar. Bize işkence eder, rüyalarımızı kâbusa çevirir, zihnimizi parçalanana kadar eğip büker ya da..."

Matthew dişlerini sıkınca, Olivia'nın gözlerinin önüne çimenlerin üzerine diz çökmüş ve şakağına silah dayamış dayısı geldi.

"Bu evde bir Prior olduğu müddetçe şansı var. İşte bu yüzden gelmemen lazımdı. En güçlü olduğu yer burası, duvarın dibi. Eğer yeterince uzaklaşırsan belki seni bulamaz."

Olivia yutkundu. Bu doğru olabilir miydi? Hayır, bir ihtimal vardı belki ama kesin değildi. Annesi gitmiş olmasına rağmen karanlık onu bulmuştu. Üstelik o da bir Prior'dı. Matthew sonuncu olmak istiyor olabilirdi ama yalnız değildi.

Olivia başını iki yana salladı.

Matthew yumruğunu masaya indirince bu sert hareketi metal dairelerin tekrar dönmesine sebep oldu.

"*Gitmek zorundasın!*" diye bağırdı Matthew ama Olivia gitmedi. Gidemezdi.

Matthew öne eğilirken ince bukleleri yüzünü gölgeledi ve o an Olivia, masaya bir şeyin damladığını fark etti. Gözyaşı. "Boşuna olamaz," dedi Matthew, boğazı düğümlenmişti. "Çok yoruldum. Yapamam..." Sesi çatladı.

Olivia kuzenine yaklaşıp tedirgin bir şekilde elini uzattı, onun geri çekilmesini bekliyordu. Ancak Matthew geri çekilmedi. İçinde bir şey kırılmış gibi kelimeler kuzeninin dudaklarından dökülmeye başladı:

"Önce kardeşimi aldı."

Olivia sanki alev almış gibi elini geri çekti.

"İki yıl önceydi," dedi Matthew. "Karanlık, çocuklar için hiç gelmezdi. Hep yaşlı Priorlar için gelmişti. Onların kafalarına girmesi daha kolaydı. Ama babam için gelmedi. Benim için gelmedi. Thomas için geldi. Bir gece onu yalın ayak yatağından çıkardı."

Demek Matthew'u bu yüzden bağlıyorlar, diye düşündü Olivia. Bileklerinin morarmasının ve göz altlarının kararmasının sebebi buydu demek ki.

"Onu evden çıkarıp bahçeye yönlendirdiği ve duvarın öteki tarafına geçirdiği sırada Thomas hâlâ uyuyordu. Henüz on iki yaşındaydı."

Diğer taraftaki süs havuzunun dibine kıvrılan çocuğu düşünürken Olivia'nın zihnindeki çarklar dönüyordu. Çocuk kaç yaşlarındaydı? Saçları ve teni solgun, gri görünüyordu ama belki de bu ışığın bir oyunuydu, belki de...

"Tabii ki onun peşinden gittim," dedi Matthew. "Gitmek zorundaydım. Karanlıktan hep çok korkardı." Sesi titredi, neredeyse konuşamayacak hâldeydi. Ancak devam etti: "Babam

gitmek istedi ama benim gitmem gerektiğini söyledim. Daha güçlü olduğumu söyledim ama asıl gerçek, ikisini de kaybetme düşüncesini kaldıramıyor olmamdı." Nefesi kesildi. "Bu yüzden ben gittim. Duvarın ötesindeki evi gördüm. Ama içine hiç girmedim. Gerek yoktu. Diğer taraftaki kapı kan revan içindeydi. Çok kan vardı. Çok fazla. Birisi kapıyı kardeşimin kanıyla boyamıştı. Demirin her bir santimine sürmüştü." Avucundaki sargı bezini çekiştirdi.

"Ama o *şey* kardeşimi boşuna katletmişti. Kapıyı sadece bir Prior'ın kanı açabilirdi, evet ama kanın kendi isteğiyle sunulması gerekirdi. Artık bunu biliyor ve her gece rüyamda Thomas'ın hâlâ hayatta olduğunu, hâlâ kahrolası duvarın diğer tarafında olduğunu, seslendiğini, kurtulmak için yalvardığını görüyorum ve... Ne yapıyorsun sen?"

Olivia masanın diğer tarafına geçti. Matthew'u kenara itip çekmeceyi açtı, kalem arıyordu. Burada, bulmak istediği an ulaşabileceği yerlere koyduğu siyah deftere benzer bir defter de yoktu. Masadan uzaklaşıp hızla Matthew'un yanından geçti, çalışma odasından koridora çıktı. Aceleyle antreye, bavuluna koştu. Çünkü biliyordu, biliyordu, onu görmüştü.

Eğilip bavulu açtı ve eskiz defteriyle kalemini çıkardı. Yerinden kalkmakla uğraşmayıp, antrenin desenli zemininde çöktüğü yerden çizmeye başladı.

Matthew'un adımları yakından duyuluyordu. Olivia'nın kalemi tıslayarak kâğıdın üzerinde gezinip bir resim çizerken Matthew tırabzana yaslanmıştı.

Boş bir havuzun dibinde yatan, ayakları kırık heykele bağlı bir çocuk. Uyuyormuş gibi iki büklümdü ve yüzü buklelerinin ardında gizlenmişti.

Olivia eskiz defterini Matthew'un ellerine tutuşturup kalemin tersiyle sayfaya vurdu.

"Anlamıyorum," dedi Matthew önce kâğıda sonra ona bakarken. "Bu ne? Sen bunu nerede..."

Olivia öfkeli bir nefes verip insanların bazen durup *düşünmelerini*, onun anlatmasına gerek kalmadan aklındakileri kelimelere dökmelerini diledi. Eskiz defterini ondan alıp duvarı çizdiği sayfayı açtı. Matthew'un renginin daha da atması mümkün değildi ama olmuştu işte.

Sonra Matthew onu bileğinden yakalayıp merdivenlerden çıkardı ve koridoru arşınlayıp Olivia'nın yalnızca gecenin köründe, odasına gelen çığlıklar yüzünden bir kez girdiği odaya sürükledi. Matthew'un yatağı yapılmış, örtüler örtülmüştü. Kâbuslar en azından çarşaflardan silinmişti. Ancak yatağın altındaki kelepçeler görünüyordu. Matthew bilinçsizce bileğini ovuşturduğunda solgun tenindeki parlak morluk ortaya çıktı.

Matthew karşı duvara ilerledi, üstü beyaz örtüyle kapatılmış bir şey vardı. Örtüyü çekti ve bir çerçeve ortaya çıktı. Bir aile portresi.

Aşağıdaki koridorda eksik olan portre. Resimde Olivia'nın dayısı bahçede duruyordu, ifadesi haşindi ama insandı ve bütün hâldeydi. Bir kolunu karısı Isabelle'e dolamış onu sıkıca tutuyordu. Ve önlerinde taş bankta oturan iki çocuk vardı. Matthew muhtemelen on üç yaşlarındaydı, o zaman da uzun ve inceydi, kumral saçları yüzünün yarısına dökülmüştü. Bir de hayranlıkla ona bakan daha küçük bir çocuk vardı.

"Gördüğün çocuk o muydu?" diye sordu Matthew. Kelimeleri gergin ve kısaydı. Sanki sözler göğsünde sıkışmış gibiydi.

Olivia portrenin karşısında diz üstü çöküp Thomas Prior'ı inceledi, bu resmi zihnindeki görüntüyle karşılaştırdı. Havuzda

gördüğü çocuktan küçüktü ama çok da değil. Burada çocuğun gözleri daha parlak ve iriydi, oradaysa kapalıydı; burada parlak kahverengi olan bukleleri orada griydi. Ancak duvarın ötesindeki her şey griydi. Yine de yanağının şeklini göz ardı edemezdi. Burnunun çizgisini. Çene hattını.

"O muydu?" diye ısrar etti Matthew.

Olivia yutkunup başını salladığında kuzeni kenardaki sandalyeye çöktü, sarılı eliyle ağzını kapattı.

"İki yıl oldu," dedi Matthew. Olivia, havuzdaki çocuğun gerçekten kardeşi olup olmadığını mı düşünüyor, yoksa onu ne kadar uzun süredir orada bıraktığını mı, bilemedi. Ne kadar uzun süredir onu ölü sandığını.

Koridorda yaptıkları gürültü Hannah'nın dikkatini çekmişti. Kadın tedirgin bir şekilde kapı eşiğinde duruyordu.

"Ne oluyor burada?" diye sordu Hannah.

Matthew başını kaldırdı. "Thomas," dedi. Gözleri korku ve umutla parlıyordu. "Hâlâ yaşıyor."

"Kardeşimi bulmam lazım," dedi Matthew. "Onu eve geri getirmeliyim."

Fazla büyük evdeki dört kişi olarak mutfakta duruyorlardı. Edgar elindeki toprağı siliyor, Hannah parmaklarının arasındaki mutfak havlusuyla oynuyor, Matthew yanaklarına yayılan yeni renkle volta atıyor ve Olivia da *Acaba korkunç bir hata mı yaptım,* diye düşünüyordu.

Merilance'teyken *hayatı* öğrenmişti. Nasıl başladığını ve nasıl bittiğini. Hep tek yönlü bir yol gibi anlatılırdı, önce yaşardınız sonra ölürdünüz. Olivia, önce hayatta olan sonra ölen ve şimdi de bir hortlağa dönüşen insanlar yüzünden işin aslında daha karmaşık olduğunu bilmesine rağmen havuzdaki çocuk konusunda emin değildi.

Çocuğun ölü olduğunu *sanmıyordu* ama aynı zamanda bedenin uyuduğuna dair bir belirti olarak, göğsünün inip kalkışını da görmemişti. Bu bir büyüyse de bozabileceği bir büyü olduğunu umuyordu. Eline dokunduğunda çocuğun uyanacağını umuyordu.

Bir de aradan geçen zaman vardı. İki yıl olmuştu. Kuzeni şu an on dört yaşında olmalıydı ama kırık taş zeminde yatan beden hâlâ bir çocuğa aitti. Aslında düşündüğünde duvarın ötesinde hiçbir şey büyümüyor gibiydi. Belki de bu durum insanlar için de geçerliydi.

"Bu mümkün mü?" diye sordu Hannah. Kimsenin yemeye niyetli olmadığı çorbayla kendini meşgul tutuyordu. Olivia hikâyesini, duvarın diğer tarafına geçişini, daha doğrusu çocuğu nasıl bulduğunu anlatmıştı ve Edgar da tercüme etmek için elinden geleni yaparken her bir kelimede kaşları daha da çatılmıştı.

Edgar boğazını temizledi. "Bunu söylemek istemiyorum ama tuzak olabilir."

Herkesin aklından geçen buydu. *Tabii ki* bu bir tuzaktı. Kayıp bir çocuk yem yapılmıştı. Ancak tuzaklar da kilitler gibiydi. Onlarla oynanabilirdi. Açılabilirlerdi. Yakalanırsanız tuzak yalnızca bir tuzaktan ibaret olurdu. Olivia şimdi daha iyi anlıyordu ve geri döndüğünde...

"Bu gece gideceğim," dedi Matthew.

"Hayır," dedi Hannah, Edgar ve Olivia aynı anda. İkisi sesli olarak, biri işaret diliyle söylemişti.

"O benim kardeşim," diye ısrar etti Matthew. "Onu bir kez orada bıraktım. Onu tekrar orada bırakmayacağım."

Olivia kısa bir nefes verdi. Sonra kuzenine yaklaşıp onu bir kez sertçe itti. Matthew tezgâha doğru sendeledi, canı acımış gibi değil de şaşırmış gibiydi. Ancak Olivia ne demek

istediğini çok güzel göstermişti. Matthew ayakta zor duruyordu. Yanaklarındaki renk sağlıktan değil, hastalıktandı. Çok zayıflamıştı, uykusuzluktan kendinde değildi ve Olivia zaten duvarın ötesine geçip dönmüştü. Gölgelerde gezenleri, karanlıkta neyin yaşadığını Olivia görmüştü.

Bakışlarını Matthew, Edgar ve Hannah'nın arasında gezdirdi.

Onlara hortlakları, çağırdığı an gelmelerini nasıl anlatacağını bilmiyordu. Parmaklarının arasında aniden ve vahşice beliren hayatlardan bahsedemedi. Babasının kim olduğundan da bahsetmedi çünkü bu kısım duvarın ötesine *aitti.* Ölümün dünyasına adım atıp tekrar yaşama dönebilecek birisi varsa o da Olivia'ydı.

Matthew'un tezgâhtaki eli yumruk oldu. "O benim kardeşim," dedi, sesinde bir yakarış vardı. Olivia başını salladı ve onun sarılı eline uzandı.

Biliyorum, dedi bakışlarıyla. Parmaklarını çok hafifçe sıktı. *Ve onu geri getireceğim.*

Alaca karanlığa kadar altı saatleri vardı.

Hem çok fazla hem yetersiz bir süreydi.

Hannah, Olivia'nın yemek yemesi gerektiğini; Edgar, dinlenmesi gerektiğini ve Matthew da bunu kendisinin yapması gerektiğini düşünüyordu. Olivia yemek yiyemez, dinlenemez ve bu yükü paylaşamazdı. Yapacağı tek şey hazırlanmaktı ve bu evi ne kadar yakından tanırsa o kadar iyiydi. Son birkaç gününü koridorların düzenini öğrenerek geçirmişti ama şimdi etrafındaki duvarlara ve zemine bakarken merak içindeydi.

Duvarın ötesinde gördüğün dünya, bu dünyanın gölgesi.

Matthew'un sözleri, metal çerçevenin ardındaki evler gibi Olivia'nın kafasında dönüp duruyordu. Evler, Gallant ve Gallant

olmayan şeklinde ayrılıyordu. Biri narin, diğeri yıpranmış ve bakımsızlık içinde ama bunların dışında, ikisi de aynı.

Olivia çalışma odasına dönerken kuzeni hemen peşindeydi.

Masanın arkasındaki duvara, duvar kâğıdının rafla buluştuğu yere yöneldi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Matthew. O sırada Olivia elini duvarda gezdirerek bir boşluk arıyordu. Diğer evde tam buradaydı, bu yüzden...

Parmakları duvarda bir boşluk buldu. Avucunu bastırdı ve gizli kapı hafifçe aralanarak dar bir koridora açıldı. Bu koridoru takip ederse kendini mutfakta bulacağını biliyordu.

Matthew, Olivia sanki sihir yapmış gibi onu izliyordu.

"Sen bunu nereden..." diye başladı ancak Olivia'nın anlatacak, bir hortlak ve ağzına bastırılan eli çizecek vakti yoktu. Eş merkezli metal dairelerin içindeki iki minyatür ev modelini işaret etti. Önce bir evi, sonra diğerini gösterdi ve aralarında görünmez bir çizgi çizdi.

Matthew'un kısmış olduğu gözleri parladı.

"Orada olan burada da var," dedi keyifle. Olivia başını sallayıp bahçede çizdiği çizime döndü. Gallant'ı çizmişti ve sanki, *Başka nerede var?* dercesine kalemi kâğıda vuruyordu. Matthew'un anladığı yüz ifadesinden belliydi.

"Beni takip et."

Her evin sırları vardı.

Merilance'te gizli tüneller ya da sahte duvarlar yoktu ama koridorda gevşeyen bir döşeme tahtası, kuzeydeki merdivenlerin üstünde gizlenecek kadar geniş bir boşluk, gölgelerin kullanabileceği düzinelerce çıkıntı vardı. Gallant'ın sırlarıysa çok daha büyüktü.

Olivia artık bu sırları öğreniyor ve eskiz defterinin aralarına bir kır çiçeği serpiştirircesine her birini aklına kazıyordu.

Çoktan bulduğu bir geçit vardı; karanlık tünel, çalışma odası ve mutfak arasında gidip geliyordu. Matthew ona başka bir tane daha gösterdi. Olivia'yı balo salonuna götürüp uçtaki çürüyen ahşap duvara yönlendirdi, duvar Olivia'nın beline kadar geliyordu. Matthew'un bir çentik bulana kadar elini ahşapta gezdirmesini izledi.

"İşte," dedi Matthew. Olivia'nın parmaklarına uzanıp çentiğe dokunmasına sağladı. Küçük bir çatlak gibiydi, kırıktı ama Olivia bastığında ahşap panel açıldı ve bir çocuğa ya da zayıf bir kıza göre olabilecek dar bir odacık açıldı. Olivia eğilip karanlıkta gözlerini kıstı. Matthew kandili kaldırdığında birkaç taş basamakla karşılaştı.

"Merdivenler mahzene çıkıyor," diye açıkladı Matthew.

Mahzen. Olivia orayı bir kez, buraya geldikten sonraki ilk sabah, Hannah kalçasına dayadığı bir sepetle oradan çıkarken görmüştü. Ancak evin alt kısmı dışında gitmek isteyebileceği yüzlerce farklı yer olabileceğini düşündü. Yine de kapıyı kapatırken ahşaptaki çentiğin nerede olduğunu ve köşeyle arasındaki mesafeyi aklına yazmak için çabaladı. Ta ki çentiği karanlıkta bulabileceğine emin olana kadar.

Bu görevde yalnız değillerdi. Matthew onu evde gezdirirken Olivia, onlar tarafından izlediklerini gördü. Köşede bir hortlak vardı. Bir tane de merdivende. Çalışma odasının dışındaki koridorda gördüğü portrelerden tanıdığı, yarısı var olan yüzler. Sahip olduğunu hiç bilmediği bir ailenin üyeleri. Priorlar, duvarın ötesindeki eve asla dönemeyenler gibi.

Matthew'u müzik odasına kadar takip etti. Parmakları kaşınıyor, piyanonun başına oturup çalmak istiyor, Matthew'un ona

bir şarkı daha öğretmesini istiyordu. Ancak Matthew piyanonun başında durmadı. Yanından geçip odanın sağ tarafına ilerledi ve duvar kâğıdıyla buluşan iki oymayı buldu.

"İşte burası," dedi Matthew elini duvara yerleştirirken. Bir anlığına Olivia, duvardaki kapıya yaptığı gibi onun bu duvara da açılıp kapanmasını emretmesini bekledi. Ancak Matthew'un avucunda kan yoktu ve emir vermiyordu. Sadece elini bastırmıştı ve panel açılmıştı.

"Hadi," dedi Olivia'ya takip etmesini işaret ederek.

Basamaklar çok dik ve dardı, neredeyse dimdik bir inşaat merdivenini andırıyordu. Matthew yukarı çıkan basamaklara adım attı ve sonuna ulaştıklarında kendilerini Matthew'un odasında buldular.

Matthew yatağının kenarına oturup soluklanmaya başladı.

"Kardeşim bir oyun uydurmuştu," dedi Matthew, "tüm gizli yerleri bulmaya çalıştığı bir oyun." Çok iyi saklasa da Olivia onun yüzüne yayılan yorgunluğu, ellerinin hafif titremesini görebiliyordu.

Yatağının karşısındaki duvarı ve oraya asılı olan duvar halısını işaret etti. Olivia halıyı çekince bir kapıyla karşılaştı. Gizli bir kapı değildi. Direkt pervazı olan, ahşaba gömülmüş sıradan bir kapıydı, duvar halısı belli ki onu gözlerden uzak tutmak için asılmıştı.

Kilitten altın rengi küçük bir anahtar sarkıyordu. Olivia izin almak için Matthew'a baktı. Matthew başını sallayınca da anahtarı çevirdi. Altın rengi anahtar kilide fısıldadığı sırada kapı açıldı. Ancak ardında bir tuvalet ya da koridor değil, Matthew'unkinden biraz daha küçük başka bir yatak odası vardı.

Pervazları da perdeleri de açıktı. Öğleden sonra güneşi masaya, sandığa ve yatağa vuruyordu. Yastığın üstüne yıpranmış bir

oyuncak ayı, komodinin yanınaysa bir çift ayakkabı yerleştirilmişti. Thomas'ın odasıydı.

Olivia, Hannah'nın her sabah buraya geldiğini gözünde canlandırabiliyordu. Edgar her gece pervazları kapatıyordu. Rutinlere devam ediyor olsalar da oda hâlâ terk edilmiş hâldeydi. Parke zemin çok soğuktu, her yer silinse bile yine de havada tozlar uçuşuyordu.

Olivia, Matthew'un odasına dönüp kapıyı kapattı ve altın rengi küçük anahtarı çevirdi. Matthew yataktan kalkarken iç çekmişti. Olivia onu odadan dışarı, merdivenlere doğru takip ederken Gallant'taki bütün koridorları, odaları, gizli kapıları düşünüyordu. Belki de çocuk hâlâ orada, boş süs havuzunun içindeydi ve Olivia'nın diğer eve ayak basması gerekmeyecekti. Belki de bu çok kolay olacaktı. Fakat içinde böyle olmayacağına dair şüpheleri vardı.

Alaca karanlığa üç saat vardı. Matthew dinleniyordu ama Olivia'nın sinirleri aşırı gergindi, biraz hava almak için bahçeye çıktı. Sıcak bir gündü. Çiçeklerin arasından yürürken bakışları pembe, altın rengi ve yeşiller arasında geziniyordu. Ta ki bakışları bahçenin kenarına çevrilene kadar.

Güllerden biri sanki ani bir don olmuş gibi gece ölmüştü. Dalı kurumuş, yaprakları solmuş, başı eğilmişti. Yaz bahçesinde ani bir kış dalgası esmiş gibiydi. Güle yaklaşırken, bir el misali gülün boğazını sıkan gri renkli yabani otu fark etti.

Olivia diğer bahçede olanları, ölü çiçeği dokunuşuyla hayata döndürdüğünü anımsayınca parmakları kasıldı. Sağlam eliyle çiçeğe uzanırken sanki gül camdan yapılmış ve keskinmişçesine dikkatliydi. Solmuş çiçeği yavaşça okşadı, tenine değen çiçek kâğıt gibi kuruydu. Çiçeğe hayat verirken hissetmesi gereken o hissi, irkilmeyi bekledi.

Ama hiçbir şey olmadı.

Olivia kaşlarını çatıp çiçeği daha da sıkı tuttu, güle hayat vermek için kendini zorluyordu. Ancak gülden bir çıtırtı sesi yükseldi ve kopan yapraklar parçalanıp çimenlere saçıldı. Olivia parmaklarına baktı, ölü gülün tozları gölge misali eline yapışmıştı.

Duvarın ötesinde sahip olduğu güce burada sahip olmadığı açıktı.

Alaca karanlığa iki saat vardı.

Bavulu antreden kaybolmuş, yatağının ucuna dönmüştü. Olivia, annesinin pembe elbisesini çıkarıp duvarın ötesindeki dünyaya daha iyi uyum sağlayacağını bildiği gri elbisesini giydi. Elbisenin düğmelerini iliklerken nefesini tuttu. Sanki kıyafetlerin bir çeşit büyüsü vardı, sanki giydiği an tekrar Merilance'teki o kıza dönüşecekti.

Ancak öyle olmadı. Olamazdı. Hiçbir zaman Merilance kızı olmamıştı.

Tuvalete gidip yansımasına, kömür karası saçlarına, arduvaz rengi gri gözlerine ve solgun tenine baktı. Duvarın ötesine ait gibiydi. Kendini diğer evin gümüş renkli parlaklığında, balo salonunda dönerken hayal etti. İnce parmaklar şıklatıldığında küle döndüğünü düşündü.

Ancak sonra annesinin tezgâhta duran yaz mavisi çiçeklerle süslü taraklı tokasını fark etti. Grace Prior'ı, omuzlarına dokunup ona her şeyin iyi gideceğini ve yuvanın bir tercih olduğunu, oraya olduğu kadar buraya da ait olduğunu söylediğini hayal etti.

Tokayı alıp saçlarına götürdü.

Pencerenin dışındaki parlaklık soluyordu. Olivia taştan yapılmış süs havuzuna ve elini uzatan kadın heykeline baktı,

bunun bir uyarı olduğunu biliyordu. *Uzak dur,* diyordu. Ancak bu yabancılar için bir uyarıydı. Olivia bir Prior'dı ve Gallant onun yuvasıydı.

Alaca karanlığa bir saat vardı ve her saniye daha da uzuyor gibiydi. Olivia beklemeye katlanamıyordu. Diğer dünyaya dalmak, kendini duvarın ötesine atmak istiyordu ama güneş şafakta olduğu müddetçe duvar göründüğünden fazlası değildi. Yapabileceği tek şey beklemekti.

Bekleyip Thomas'ı bulacağını umut etmek.

Bekleyip Ölüm tarafından bulunmamayı umut etmek.

Bekleyip bunun işe yarayacağını umut etmek.

Peki, sonra ne olacaktı?

Bu soru yabani bir ot misali içini kemiriyordu.

Matthew, duvarın ötesindeki *şeyin* aç olduğunu, durmayacağını söylemişti. Ancak aynı zamanda onun ölmek üzere olduğunu ve açlıktan gebereceğini de söylemişti. Onun sonunu, çaresiz sancılarını görebilecekler miydi yoksa onun sonu da kendileriyle birlikte mi olacaktı? Olivia burada kalsa bir tür aile olabilirler miydi? Yoksa kuzeninin solup gitmesini izleyip rüyaların kendisine bulaşmasını mı bekleyecekti?

Kapı eşiğinde bir gölge belirdi. Matthew orada durmuş bekliyordu. Pencerenin ötesinden, günün alaca karanlığa karıştığı göğe bakıyordu. Olivia'nın çoktan bildiği şeyi söyledi:

"Vakit geldi."

Alt katta, Hannah pervazları kapatıyordu.

Edgar kapıları kilitliyordu.

Matthew'sa hepsine nutuk çekiyordu. Belki umuttandı ama Matthew artık daha dik duruyordu ve gözleri karşısındakine odaklanabiliyordu. Olivia, duvarın ötesindeki şey ailesini çalmadan; karanlık, sinirlerine nüfuz etmeden ve kâbuslar onu zayıflatmadan önce Matthew'un bir zamanlar nasıl olduğunu, tüm bunlar yaşanmasaydı nasıl bir adam olabileceğini hayal etti.

Gayet basit bir plan yapmışlardı ama Matthew tekrar üzerinden geçti.

Olivia, Thomas'ı bulup duvara dönecekti. Matthew onları çıkarmak için Gallant tarafında bekliyor olacaktı. Olivia üç kez

kapıyı çalacak ve Matthew kapıyı açıp onlar girer girmez başka bir şey geçmeden önce kapıyı tekrar mühürleyecekti.

Olivia onu avuçlarını demire dayamış, kendisinin kapıya vurmasını beklerken hayal etti. Karanlığın Matthew'un kafasına girmeye çalışıp kapıyı açması, içeri adım atması için onu kandırmaya çalıştığını hayal etti. Matthew acaba kardeşinin sesini duyar mıydı? Olivia'nınkini duymayacağı kesindi.

"Kapıya dönmen lazım," dedi Matthew. Çenesinin o sert duruşu, eğer başarısız olur da yakalanırsa peşinden gitmeyeceğini gösteriyordu. Olivia'yı duvarın ötesinde bırakacaktı.

Edgar ve Hannah'ya gelince...

"Evden çıkmayacaksınız," diye uyardı Matthew onları.

"Ya bir şey seni atlatırsa," diye sordu Hannah. "O zaman ne olacak?"

"Mahzene inin."

Edgar alayla güldü, omzuna bir av tüfeği yaslamıştı. "Hiç sanmam."

"Saklanmanız lazım."

"Yaşlı olabiliriz ama hâlâ mücadele edecek kadar gücümüz var."

"Kime *yaşlı* diyorsun sen?" dedi Hannah, şöminenin yanındaki çubuğu öfkeyle alırken.

"Siz Prior değilsiniz," dedi Matthew acımasızca. "Sizde istediği hiçbir şey yok. Verebileceğiniz bir şey yok ama kaybedebileceğiniz çok şey var."

"Burası senin olduğu kadar bizim de evimiz, Matthew Prior," dedi Hannah. "Ve burayı koruyacağız."

"*Öleceksiniz.*"

Edgar doğruldu. "Her şey bir gün ölür."

Olivia onlara baktı, bu insanları, bu eğreti aileyi daha yeni tanımaya başlamıştı ama onlara bakarken görebildiği tek şey, balo salonundaki dansçılar ve küle dönmeleriydi.

Öyle olmayacak, dedi parmaklarını esnetirken kendi kendine. Avucunu saran sargı bezi sıkıydı. Elleri boştu, eskiz defterini ve kırmızı günlüğü yatağında bırakmıştı. Keşke tutacak bir şeyi olsaydı. Bir el. Ya da bir bıçak. İç çekerek parmaklarını gevşetti.

Ancak Hannah'nın kırlaşmaya başlayan buklelerine, Edgar'ın çöken omuzlarına ve çoktan soluk soluğa kalmış olan Matthew'a bakınca sessiz kahkahasını bastırmak zorunda kaldı. Bu keyifli olduğunuzda attığınız kahkahalardan değildi, başınız beladayken dudaklarınızdan firar edenlerdendi.

Hannah, Olivia'ya sıkıca, onu bir ceket misali sararcasına sarıldı. Olivia sonsuza kadar böyle kalabilmeyi diledi.

"Sadece bir çocuk," diye mırıldandı kadın kendi kendine. Olivia saçlarına bir gözyaşı damlasının döküldüğünü hissetti. Hannah'nın kendisi kadar Thomas'ı da hatta belki Olivia'nın annesini, dayısını, tanıdığı ve duvarın ötesinde kaybettiği bütün Priorları düşündüğünü biliyordu.

Hannah, Olivia'nın yanağını okşadı ve çenesini tutarak başını kaldırdı. "Geri gel," dedi. "Thomas'la ya da onsuz, geri gel."

Olivia başını salladı.

Ardından Matthew ona bahçede eşlik etti. Bir evden uzaklaşıp diğerine yaklaştılar. Olivia dönüp son bir kez Gallant'a, müzik odasından onları izleyen ve loş ışıkta sadece dış hatları seçilen Hannah ve Edgar'a baktı. Meyve bahçesinin kenarındaki yaşlı hortlağa, arka kapıdaki dayısına, gül kafesinin altındaki kadına, alçak taş bankta oturan annesine baktı. Matthew'la duvara doğru ilerledikleri sırada hiçbiri onları durdurmaya çalışmadı.

Ancak kapıya yaklaştıkları an Olivia yavaşladı.

Yerde yeni bir gölge vardı. Kandil ışığının açık bir kapıdan dökülmesi gibi yayılan bir gölgeydi ancak duvardaki kapı kapalıydı.

Olivia bu gölgeyi incelemek için diz çöktü.

Yaşayan her şeyden; her bir çimden, her bir çiçekten, ağaçtan, kuştan beslenip geriye yalnızca toz ve kemik bıraktı.

Böyle bir şeyle nasıl savaşabilirsin ki? diye düşündü Olivia. Savaşmasının gerekmeyeceğini umuyordu.

Parmaklarını çimlerde gezdirdi. Kuru, kırılgan ve siyahlardı.

Kapı yalnızca bir ya da iki saniye açık kalmıştı ve bu kadar kısa bir sürede bile diğer taraf bu tarafa bir şekilde taşmıştı. Bir saatte neler yapardı kim bilir? Ya da bir günde?

Her şeyi yiyip bitirirdi.

Olivia çorak toprağa sürdüğü eline baktı.

Duvarın ötesindeki *şey* bu dünyadaki yaşamı koparmış olabilirdi ama o dünyada da Olivia yaşamı geri verebiliyordu. Bu bir silah mıydı yoksa zayıflık mıydı? Bilmiyordu.

Olivia doğrulunca Matthew'u kapıya bakarken buldu.

"Emin misin?" diye sordu Matthew. Olivia onun kendisine bakınca aptal, dik kafalı bir kız, kendi garip dünyasında davetsiz bir misafir ya da daha kötüsü, kaybedecek birini gördüğünü biliyordu. Olivia'nın neler yapabileceğini bilmiyordu. Doğrusu düşününce, Olivia da neler yapabileceğini bilmiyordu.

Matthew ona bakıp tekrar sordu: "Emin misin?" Olivia, emin olduğu için değil, verebileceği tek cevap bu olduğu için başını salladı. Matthew'u hayatta tutacak ve kardeşini eve döndürecek tek cevap buydu.

Artık gece çöküyordu. Olivia duvarın kenarına doğru yönelirken Matthew, onu bileğinden yakalayıp geri çekti. İçgüdüsel olarak gerildi, bu hareket bir sorun anlamına mı geliyordu yoksa ona sarılmak için mi yapılmıştı, bilmiyordu.

Matthew ikisini de yapmadı. Sadece ellerini Olivia'nın omuzlarına koyup gözlerinin içine baktı.

"Sen döndüğünde," dedi, "tam burada olacağım." Olivia bir aileye sahip olmanın nasıl bir his olduğunu hep merak etmişti.

Ve artık biliyordu.

Böyle bir histi.

Başını sallayıp kuzeninin elini sıktı.

Sonra derin bir nefes alıp duvarın ötesine geçti.

Bir anlığına hiçbir şey olmadı.

Tekrar boş arazideydi. Uzun otlar rüzgârla hareket ediyor, birkaç yabani ot aralardan uzanmış çiçek dallarını sarıyordu. Karşıdaki sarp dağların zirveleri o kadar uzaktaydı ki göğe çizilmiş gibi duruyorlardı. Olivia, arkasındaki duvarı, ardındaki dünyayı ve geride bıraktığı bahçenin sıcaklığını hissedebiliyordu.

Dönmek için hâlâ vakti vardı.

Belki saniyeler, saliseler vardı ama hâlâ vakit vardı. Olivia gözlerini kapatıp direndi. İki nefes arasında içinde bulunduğu dünya yerine oturdu. Bunu, başının üzerinden geçen güneşi lekelemekle görevli olan buluttan anladı. Gözlerini açtığında arazi gitmiş, mahvolmuş o bahçeye dönmüştü. Harap hâldeki eski eve bakıyordu.

Balkonda kimse yoktu. Karanlıkta parlayan süt beyazı gözler yoktu. Yine de Olivia elini elbisesinin cebine, sakladığı avcı bıçağına uzattı. Deri kılıfı olan, kısa ama ağır bir bıçaktı. Çıkmadan önce bu bıçağı ona Edgar vermişti.

"Sivri tarafı dışa bakacak," demişti Edgar hafifçe omzuna vururken. Olivia, doğradıkları yalnızca havuç ve patatesten ibaret olsa da ona bıçak kullanmayı bildiğini söylemek istemişti.

Bıçağı çekmedi. Karanlıktaki canavara karşı işe yarar mıydı bilmiyordu ama cebinde olduğunu bilmek yeterliydi.

Git, dedi zihnindeki ses. Bacaklarını yürümeye, bahçenin bayırından bir hırsız misali çıkmaya zorladı.

Merilance'teyken bir kere az kalsın yakalanıyordu.

Agatha Öğretmen'in odasındaydı, komodinin çekmecesinin önünde diz çökmüş, canı sıkıldığı için bir şeyler arıyordu. Kapının tokmağının dönmesini, yaşlı kadın içeri girdiğinde ayaklarını sürüyerek yürüdüğünü duymuş ve dar alana yayılan parfümünün kokusunu almıştı.

Yatağın altında saklanacak yer yoktu, karmakarışıktı. Eğer öğretmen ışığı açsaydı Olivia'yı orada görecekti ama açmamıştı. Ayaklarını sürümeye devam ederken iç çekmiş ve karanlık odada kendini yatağa bırakmıştı. Sarah Öğretmen'in İspanyol şarabından içtiği için gözleri buğuluydu. Orada öylece hiçbir şeye bakmadan oturmuştu. Olivia ya bütün gece orada dizlerinin üzerinde kadının uyuyakalmasını bekleyeceğini ya da kaçmanın bir yolunu bulması gerekeceğini biliyordu. Sonunda burada kapana kısılmaktansa, kaçarken yakalanmaya karar verip harekete geçmişti.

Ancak kapıya doğru koşmamıştı.

Bunun yerine nefesini tutup karanlıkta bir gölge kadar yavaşça hareket etmişti. Agatha da onu fark etmemişti.

Şimdi de bahçede öyle hareket ediyordu.

Önceki gece dokunduğu güllerin yanından geçti. Etrafı ölü otlarla, açan tek bir çiçekle, gümüş renkli ışıkla örtülü siyah yapraklarla doluydu. Bu görüntüyle karşılaşınca, içinden bir şey onlara tekrar dokunmasını, ellerini solan çiçeklerde gezdirmesini söyledi. Kaçını tekrar hayata döndürebilirdi? O his, ürperti biraz canını yakıyordu ama aynı zamanda da harikulade bir histi. Güle dokunuşuyla hiçbir şey olmadığında diğer bahçede nasıl da üzülmüştü.

Devam et, dedi kafasındaki ses ama bunda garip bir şeyler vardı. Sanki o ses kendine ait değildi. Ellerini yumruk yapıp yürümeye devam etti.

Önündeki ev, karanlıkta yanan bir mum, bahçe kulübesinde köşede bekleyen bir hortlak gibi dikkatini çekiyordu. Eve bakmamak için kendini zorlaması, dikkatini evin yan tarafında büyüyen otlara çevirmesi gerekti.

Ölen tüm bu dallar karanlıkta gölgeler gibi görünmesine sebep oluyordu. Aynı anda hem hiçbir şey hareket etmiyor hem her şey hareket ediyordu. Zemin düz değildi, yaşlı kökler kendilerini belli ediyor, dikenli otlar etrafına yayılıyordu. Sanki hayata tutunmadan hemen önce son kez isyan edercesine çiçek açmış gibiydiler. Dikenli bir dala takılıp düşebilirdi ve eğer bir yeri kanarsa da zemindeki her şey bunu fark ederdi. İşte, o zaman evdeki şey de fark edecekti. Tabii çoktan fark etmediyse.

Bu yüzden Olivia dikkatlice yürürken, Gallant olmayan evin gölgesinde ve ön bahçesinde gezdiği sırada sahip olmadığı tüm sabrı kullanmaya çalıştı.

Süslü havuza yaklaşırken de.

Ay yoktu ama gümüş rengi ışık merkezde yükselen heykele dökülüyordu.

Orada dikilen kadının elbisesi ufalanmış, kolu kırılmıştı. Havuzu göremiyordu.

Olivia, Edgar'ın bıçağını çekip etrafına baktı, bahçeye kıyasla çok açıktaydı. Gizlenebileceği hiçbir şey yoktu, sadece çakıl taşları vardı. Bakışları evin ön basamaklarına çevrildi. Boştu. Kapılar kapalıydı. Parlayan zırhları içindeki üç askerden işaret yoktu.

Beklemeye de gerek yoktu. Öne doğru atılırken ayakkabılarının altındaki çakıl taşları fazla gürültü yapıyordu. Havuza

koştuğu sırada çıkan ses çok fazlaydı. Havuzun taştan kenarına ulaştığında Thomas'ı havuzun dibinde kıvrılmış bir hâlde bulmayı bekledi...

Ancak havuz boştu.

Kırılan taşlar ve bir zamanlar çocuğun bileklerini saran ama şimdi kopuk hâlde duran birkaç sarmaşık dışında hiçbir şey yoktu.

Olivia dişlerini sıktı. Bunun kolay olmayacağını biliyordu.

Arkasını dönerken bir tuzakla karşılaşmayı bekledi.

Ancak etrafındaki her şey hareketsizdi.

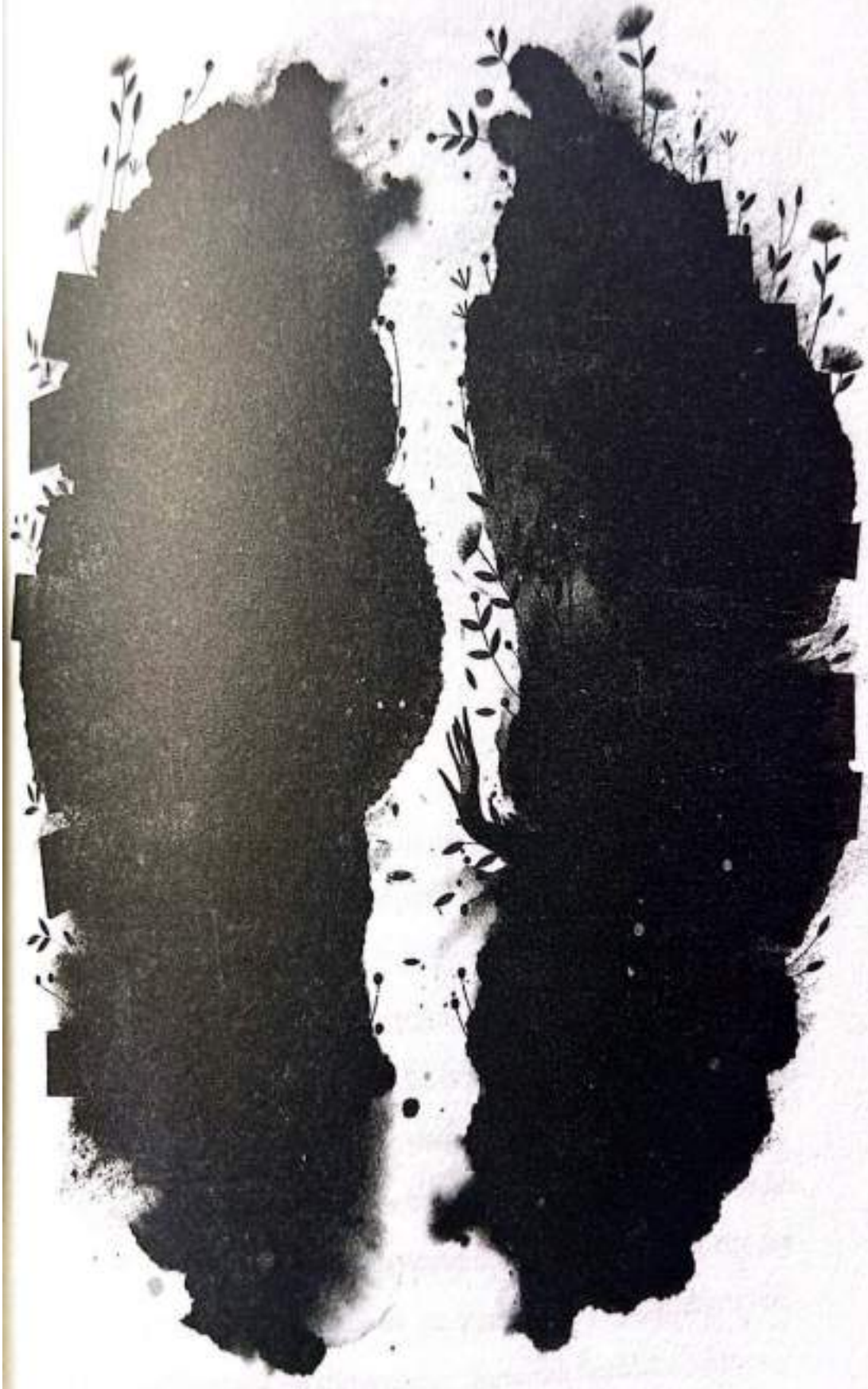
Gölgeler hareket etmiyordu.

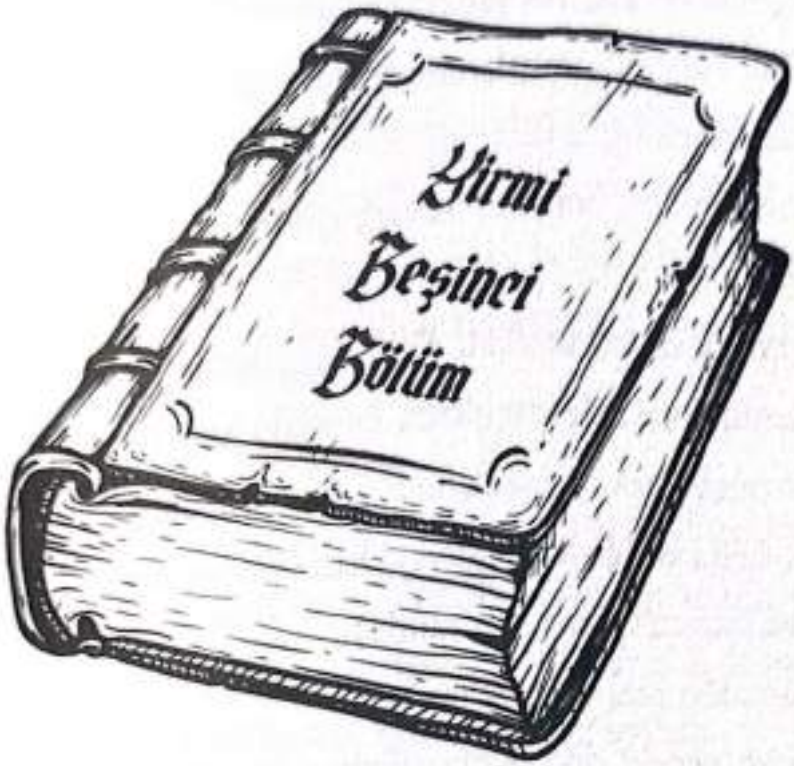
Bıçağı kaldırıp duvarın ötesindeki eve doğru bir adım attı. Sonra durdu.

Bir tuzağa yürüyüp avcının pençelerine adım atmak ve fırtına gibi esmekle, kenarlardan dolanmak arasında bir fark vardı. Evin yan tarafındaki mutfağa açılan kapıya doğru yavaşça ilerledi. Parmak uçlarında hareket ederken nefesini tutuyor, herhangi bir hareketi duymaya çalışıyordu.

Kapı hafifçe açıldı fakat böylesi sessiz bir yerde fısıltı bile ıslık görevi görüyordu.

Olivia geri çekilerek kendini evin taş duvarına yasladı. Bot sesleri duymayı, askerleri, evin efendisini bekledi. Sessizlik uzayana, etrafını saran dünya aynı şekilde kalmaya devam edene dek bekledi. Sonra kendini hazırlayıp içeri adım attı.

Olivia kendine bunun bir oyun olduğunu söylüyordu. Saklambaç gibi. Kovalamaca gibi. Merilance'teki kızların kandiller söndükten sonra oynadığı türden oyunlar. Olivia'nın izlediği ama çok iyi saklandığından, bağıramayacağından ya da gülemeyeceğinden dolayı onu bulması hiç eğlenceli olmadığı için asla çağırılmadığı türden oyunlar.

Sadece bir oyun, diye düşündü sessizce mutfağa girerken. Fayanslar çatlamış ve kırılmıştı ama Olivia sessiz adımlar atmak için elinden geleni yapıyordu. Boş dolapların ve ıssız rafların yanından geçti. Elma aynı şekilde tezgâhta duruyordu. Karanlık koridora baktı.

Neredesin? diye düşündü merakla. Düşüncelerini de adımları kadar sessiz tutmaya çalışıyordu.

Arkasında bir şey hareket edince hızla döndü, kalbi ağzında atıyordu. Ancak karşısında yalnızca bir hortlak vardı. Genç bir adamın mahvolmuş bir yankısıydı, detayları parça parça belli oluyordu. Adamın omuzlarının eğimini, gözlerinin derinliğini ve tanıdık karanlığını fark etti.

Priorların hepsi savaştı... Yaratığı duvarın ötesine gitmeye zorladılar.

Ve eve hiç dönmemişlerdi. Kapı mühürlenmişti. Bu savaş uğruna hayatlarını feda etmişlerdi. Buradaki hortlaklar, karanlığı kafeste tutabilmek için canlarından olan Priorlardı.

Olivia işaret diliyle konuşmaya hazırlanırken bir anda durdu ve buna ihtiyacı olmadığını hatırladı.

Hortlaklar onu duyabiliyordu.

Çocuk nerede? diye sordu zihninin içinden. Hortlağın bir odayı, kapıyı ya da nereye gideceğini işaret etmesini bekliyordu. Ancak hortlak yalnızca başını iki yana salladı. Bu hızlı hareketinde bir reddedişten çok yakarış vardı.

Onu arama, diyordu sanki.

Ancak Olivia'nın başka seçeneği yoktu.

Bana cevap ver, diye düşündü emretmeye çalışarak. *Thomas Prior nerede?*

Ancak hortlak hiçbir şey söylemedi. Başını tekrar sallayarak elini havaya kaldırdı.

Gitmen lazım.

Olivia gidemezdi. Kuzenini almadan olmazdı. Matthew'un yüzündeki o ifadeye bakamazdı. Ailesini hayal kırıklığına uğratamazdı.

Hortlağı ardında bırakarak mutfaktan çıktı ve koridora adım attı. Parke zemin eğilmiş, bükülmüş, parçalanmıştı. Havada toz

tadı vardı. Koridordaki bazı kapılar açık, bazıları kapalıydı. Ev çok büyüktü. Thomas her yerde olabilirdi.

Bir anlığına aklına çılgın bir fikir geldi.

Gözlerini kapattı ve kendini bu evin parçası olarak hayal etti. Sanki güneşin bir parçasıymış, bir işaretmiş gibi çocuğa ulaşmaya, onu hissetmeye çalıştı. Ne de olsa onlar iki Prior olarak, külle dolu bu evde yaşayan iki gerçek beden olarak birbirlerine bağlıydılar. Bu yüzden Olivia zihninden uzanıp hissetmeyi umuyordu...

Hiçbir şey yoktu. Aptallıktı.

Thomas her neredeyse, Olivia'nın onu eski usullerle bulması gerekiyordu. Arayarak. Bu yüzden evde gezmeye başladı, gölgelerin arasından sıyrılıp boş olmayabilecek ve ay ışığıyla aydınlanan koridorlarda tek başına, apaçık gezmeye başladı.

Balo salonunun önünden geçti ama bu gece sessizce dönen dansçılar yoktu, askerler yoktu, uydurma tahtında oturan beyaz gözlü *şey* yoktu.

Çalışma odasının kapısı açıktı, kırılan menteşelerinden sarkıyordu. Masanın arkasındaki sandalye diğer tarafa dönüktü. Olivia oraya yaklaşırken nefesini tuttu. Ürkütücü bir ses duymayı, sandalyenin kendisine doğru dönüp o ölüm beyazı gözleri, kâğıt gibi soluk teni, yüzünün ardında parlayan çene kemiğini ortaya sermesini bekledi. Ancak yaklaştığı sandalye boştu.

Olivia yavaş, düzensiz bir nefes verdi. Kalbi kulaklarında atıyordu. Ardından aşağı baktı.

Kendine engel olamadan eğildi ve annesinin günlüğünü düştüğü yerde bulmayı umarak masanın altına baktı. Günlük orada değildi ama köşede sol tarafı yırtılmış bir kâğıt parçası gözüne ilişti.

Üzerinde annesinin iyice bozulmuş el yazısı vardı.

Korkarım ki onun yanağındaki benim elim değildi,
dudaklarımdan dökülen ses benim sesim değildi,
uyurken onu izleyen benim gözlerim değildi...

Olivia irkilince elindeki kağıdı düşürdü.

Kâğıdın zeminle buluşan fısıltısının ardından yukarıdan gelen adım seslerini duydu. Evdeki bir adama ait yavaş, rahat adımlardı. Olivia nefesini tutup sesleri dinledi.

Koş, diyordu kanı.

Bekle, diyordu kemikleri.

Olivia tekrar koridorlardan oluşan labirente adım attı ancak geniş ve gümüş rengi ışıkla aydınlanan merdivenler yerine müzik odasına yöneldi.

Beyaz ve siyah dişleri dökülen kırık piyanonun etrafından geçip köşeye ilerledi. Parmakları Matthew'un ona gösterdiği gibi duvar kâğıdının kenarında gezinip mandalı buldu. Hafifçe bastırdığında panel dik, dar basamaklara açıldı. Zifirî karanlıktı ama Olivia en üste ulaşana kadar on basamak tırmandığını saydı.

Karanlıkta dönüp diğer kapıya dokundu. Bir saniyeliğine kapı sıkışmış gibi geldi, açılmaya isteksizdi. Olivia'nın içini bir korku sardı. Vücudu bu dar taştan alanda kaldığı için basit, ilkel bir korku hissediyordu. Telaşlanarak kendini kapıya biraz sertçe çarpınca kapı açılıp odaya girmesine müsaade etti.

Olivia neredeyse düşecekti, yatağın ahşap kenarına tutundu. Dilini ısırdığı için ağzında bakır tadı vardı. Kan. Yutkunup kendini toparladı. Matthew'un odasındaydı. Yani en azından diğer tarafta onun kaldığı odadaydı. Burasıysa terk edilmişti. Yatağın üzerinde toz birikmişti. Panjurlar açıktı, camlar parçalara ayrılmıştı. Duvar halısı çok eskimiş, rengi atmıştı.

Olivia nefesini tutup etrafını dinledi ama duyduğu adım sesleri durmuştu. Yatağın etrafından dolanıp üst kat koridoruna açılan kapıya yöneldi ve kulağını ahşaba dayadı. Sessizlik. Eli tokmağa uzandı ancak tam kapıyı açacakken bir bedenin hareketini, yataktaki uzuvların kıpırtısını duymaktan ziyade hissetti.

Bakışları yatağa çevrildi. Hâlâ boştu. Duvar halısına baktı. Ardından oraya yönelip ağır halıyı kenara çekti ve ikinci kapıya baktı. Aralıktı, parmaklarının altındaki kapı fısıldayarak açıldı.

Diğer odanın karanlığında bir yatak vardı. Yatağın üzerindeyse örtülerin altına kıvrılmış uzanan bir çocuk vardı.

Olivia tam ileri doğru hareket edecekken bir anda kendine hâkim olup kapıda durdu. Çok kolaydı. Aslında hiç kolay olmamıştı ama bu kısmı biraz tuzak gibi hissettirmişti. Giriş buradandı, yem de oradaydı. Ancak Olivia yaklaşmaması gerektiğini biliyordu. Aksine bir adım geri çekildi.

Asıl tehlike bu hareketinde gizliydi, ayağının altındaki zemin gıcırdadı ve yataktaki figür doğrulup oturdu. Olivia bu figürün süs havuzunda gördüğü çocuk olmadığını fark etti. Gölge askerlerden biriydi. Vahşi gülümsemesi olan kısa boylu, kurda benzeyen askerdi. Kadın örtüyü iterken elindeki zırh parladı.

Olivia, Matthew'un odasına geri çekilirken hiç ses yapmadan içeri giren başka bir bedenle karşılaştı. Gözünün ucuyla, yıpranmış siyah bir ceketin ucunu fark etti.

"Merhaba, minik fare."

Sesi, dar bir alana yayılan duman gibiydi. Sesinden gülümsediğini, açık çenesinden dişlerin birbirine çarptığını duyabiliyordu. Olivia elini elbisesinin cebine atıp parmaklarını Edgar'ın bıçağına yaklaştırdı.

"Seni bekliyordum."

Olivia arkasını dönüp bıçağı çekti. Hiç beklemeden bıçağı onun göğsüne sapladı. Evin efendisi göğsüne saplanan bıçağa baktı.

"Hadi ama," dedi evin efendisi, "ailen sana böyle mi öğretti?"

Adam elini Olivia'nın bileğine sardı, dokunuşu taşa sarılan kâğıt gibiydi. Parmaklarını sıkınca Olivia'nın kemiklerine bir acı yayıldı ama farklı bir his daha vardı. Bir sıcaklık, ani bir soğuk, fareyi ve çiçekleri hayata döndürürken hissettiği aynı garip ürperti. Sanki efendi, Olivia'dan bir şey çalıyordu. Adamın yüzüne çok hafif bir renk yayılmış, Olivia'nınsa başı dönmeye başlamıştı. Oda hareket ediyor, görüşü bulanıklaşıyordu. Elini kurtarıp Matthew'un odasının kapısına, koridora doğru koştu ancak karşısında yolunu kesen başka bir asker vardı. İri, omzunda zırh olan askerdi.

Sıkılmış bir şekilde ona bakıyordu.

Arkasındaki efendi iç çekti.

"Olivia, Olivia, Olivia," dedi neşeyle. Efendinin dudaklarından kendi ismini duyan Olivia titredi. Geri çekilip gizli kapıya döndüğünde üçüncü askerin yatağın ahşap karyolasına yaslandığını, göğüs zırhının parladığını fark etti.

Etrafı sarılmıştı. Kapana kısılmıştı.

Ama yalnız değildi.

Yardım edin, diye düşündü. İnsan olmayan bu adam düşüncelerini duyabiliyor olmalıydı çünkü dudakları keyifle titredi. Ama Olivia onunla konuşmuyordu.

BANA YARDIM EDİN! diye seslendi tekrar. Kelimeler güçlü bir titreşimle onu sardı.

Ve geldiler.

Beş hortlak çürüyen zeminden yükseldi. Olivia gelenlerin arasında, ona kaçması için yardım eden hortlağı da gördü. Yarısı

belirgin yüzünde bir üzüntüyle Olivia'ya bakıyordu. Hortlaklar Olivia'nın etrafını sardı. Silahları yoktu ama dimdik, cesurca duruyorlardı. Ve bir anlığına, Olivia kendini güvende hissetti. Korunuyordu.

Ta ki canavar *kahkaha* atana kadar.

"Ne sinsi bir numara," dedi adam ona doğru bir adım atarken. "Ama bu evin efendisi benim." Bir adım daha attı. "Ve burada, ölüler bana ait."

Sanki bir dumanı dağıtmak istercesine elini salladı ve beş hortlak da sendeleyerek titredi. Dağılıp parçalanan hortlaklar yere döndüler, Olivia yine yalnızdı.

Üç asker etrafındaydı.

Olivia savaştı.

Merilance'te yaptığı gibi, Anabelle'in arkadaşları onu tutarken yaptığı gibi gücünün son damlasına kadar, bildiği bütün ahlaksız numaralarla, dünyada kaybedecek hiçbir şeyi ve çok şeyi olan bir kız gibi savaştı. Ancak yeterli değildi. Zırhlı bir el, bileğine sarılıp onu zırhlı bir göğse yapıştırdı ve Olivia'nın gördüğü son şey, üçüncü gölge ona doğru eğilirken yaklaşan omuz zırhıydı.

"Ellerine dikkat edin," dedi efendi. Hemen ardından Olivia başının yan tarafında bir acı hissetti ve uzuvlarındaki tüm güç çekildi, dünyası kararardı.

Ölmüştü.

Olivia'nın o yaz kalay çatıda gördüğü ve ona Agatha Öğretmen'i hatırlatan suratsız yaşlı sokak kedisi ölmüştü. Bir gün hendekten atlayıp bahçe kulübesine kaçtığı sırada hayvanı yerde yığılmış hâlde bulmuştu.

İncecikti, çok zayıftı.

Olivia eğilip elini yumuşak tüylerinde gezdirirken ve hayvanı sanki uyuyormuş gibi severken kürkünün altındaki kemikleri hissedebiliyordu. Sanki onu geri getirebilirmiş gibi.

Uyan, diye düşünmüştü. O aptal kediyi sevmiyor olmasına rağmen yanaklarından yaşlar dökülmüştü.

Kediyi bahçe kulübesine gömerken hayaletinin kendisine musallat olmasını umuyordu. Bir gün gördüğü hortlaklardan birinin o olmasını diliyordu.

Unutmuştu. Garipti, değil mi? Unutmuştu.

Dünya parçalar hâlinde tekrar bir araya geldi.

Sayfaların çevrilmesine ait o hışırtı. Ufalanan duvarlara ait o gümüş rengi ışık. Yanağına değen o küflenmiş kumaş.

Koltukta yatıyordu. Gallant'taki ilk gecesinde Hannah'nın onu getirdiği oturma odasındaki koltuk olduğunu fark etmesi biraz vakit aldı. Yorgun, aklı karışık bir şekilde burada oturmuş, Edgar ve Hannah'nın onunla ne yapacaklarını tartışmalarını dinlerken, Matthew öfkeyle içeri girip mektubu Hannah'nın ellerinden almış ve ateşe atmıştı.

Şu an ateş yanmıyordu, sadece kırık taş şömine vardı. Kadife bir koltuk. Üzerinde garip bir şey duran alçak bir sehpa. Sehpadaki bir miğferdi. Omuz zırhı, göğüs zırhı ve eldiven zırhla aynı parlak metaldendi. Olivia kaşlarını çattı, kafası çok yavaş çalışıyordu.

Elleri uzun, koyu gri renkte bir iple bağlanmıştı. Kendini iterek doğrulunca bu hareketi başına bir ağrı saplanmasına, gözünün kararmasına sebep oldu. Görüşü düzelince yalnız olmadığını fark etti.

Askerler karanlıkta odada dikiliyordu.

İri olan kapıda bekliyordu.

Zayıf olan duvara yaslanmıştı.

Kısa olan dirseklerini koltuğun arkasına dayamıştı.

Evin efendisiyse kadife koltukta oturuyordu, kolunun üzerinde mavi siyah bir gül, kucağındaysa açık bir defter vardı.

"Olivia, Olivia, Olivia," dedi. Olivia defterin ön yüzündeki G harfini görünce bedenine bir ürperti yayıldı.

"İsmi saçlarına doğru fısıldıyorum," diye devam etti adam. Olivia ayağa kalkıp ona, annesinin günlüğüne atıldı. Ancak geniş bir kol onu belinden yakaladı.

İri olan asker onu geri çekti ve bir saniyenin ardından Olivia kendini tekrar koltukta buldu. Kısa olan, ellerini Olivia'nın omuzlarına yerleştirdi, kızı tuttuğu sırada askerin elindeki zırh şıngırdamıştı.

"Diyorlar ki severken de," diye okumaya devam etti adam, sesi odada yankılanıyordu, "vazgeçilir ama ben yalnızca kaybı tadıyorum." Sıkılmış gibi diğer satırları atlayıp son sayfaya geldi.

"Şunu unutma," dedi efendi. "Gölgeler gerçek değil."

Süt beyazı bakışlarını kaldırdı.

"Rüyalar seni asla incitemez."

Dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Gallant'tan uzak durduğun müddetçe güvende olacaksın."

Günlüğü kapattı.

"Annen burada olsa ne derdi?"

Defteri alçak sehpaya, miğferin yanına attığında havaya toz yayıldı. "Olmaması iyi oldu."

Adam gülü eline aldığında Olivia, onun hayata döndürdüğü çiçeklerden biri olduğunu fark etti, üst kısmı devasaydı ve yaprakları kadife gibiydi.

Adam, "Çıkın," dedi ve Olivia bir anlığına kendisine gitme izni verildiğini düşündü. Ancak sonra bu emrin askerlere verildiğini fark etti. İri olan geri çekildi. Kısa olan onu takip etti. Zayıf olan bir an tereddüt etse de koridorda kayboldu.

Kapı kapandı.

Ve yalnızlardı.

Olivia parmaklarını esnetti. Edgar'ın bıçağı gitmişti, yine de kırık şömineyi ve yere dökülen parçaları inceledi. Kendini savunacağı kadar ince ama keskin bir şey bulabilir miydi?

Ses dikkatini tekrar üstüne çekti.

"Harika bir yeteneğin var," dedi adam gülü incelerken. "Ve harika bir ikili oluruz." Çiçeği burnuna kaldırıp bir nefes aldığında çiçek yine soldu. Yaprakları kurudu, başı eğildi, sapı kuru bir kâğıt parçası gibi kıvrıldı. Çiçek ölürken adamın yanaklarına çok hafif bir renk daha yayıldı. Suyun altında gezen bir balık kadar zor fark edilir bir değişimdi.

Gül, küle döndü ama küller dökülmedi. Aksine adamın elinin etrafında, havada asılı kaldı.

"Ölüme bir form kazandırmak başka şey," dedi ve küller bir araya geldi. "Ona tekrar yaşam üflemek başka şey."

Adam parmaklarını hareket ettirince bir araya gelen küller dağıldı.

Cebinden bir şey çıkardı. Kıvrımlı ve beyazdı, yalnızca ucu sanki mürekkebe batırılmış gibi siyahtı. Bir kemik parçasıydı. Olivia'ya doğru uzattığında kızın bileklerine sarılı olan ip un ufak oldu.

"Göster bana," dedi efendi. Olivia kaskatı kesildi. Ona karşı çıkması, reddetmesi gerekiyordu ama içinde bir arzu belirdi. Bir çeşit özlem. Parmakları bu özlemle titredi. Ve içinde başka bir şey beden buldu. Bir soru. Bir fikir.

Adam, kemiği Olivia'nın eline bırakınca içinde bir yaşam hissi belirdi. Tam teninin altında gezinen, serbest kalmayı bekleyen bir histi.

Yaşa, diye düşündü Olivia ve his harekete geçip elinden kemiğe yöneldi. Bu sırada kemik parçası bir gagaya, kafatasına ardından da bir kargaya dönüştü. Kanlı canlı, tüylü bir kargaya. Saniyeler içinde tekrar bütündü, gaklayacakmış gibi ağzını açmış olmasına rağmen Olivia'nın duyduğu tek şey efendinin hafif kıkırtısı oldu.

Karga gagasını kapatırken siyah gözü Olivia'nınkini buldu. Olivia o an bu başarısına, elindeki güce hayran kaldı. Ve sonra...

Saldır, diye düşündü. Karga havaya kanat çırpıp koltuktaki yaratığa saldırdı. Olivia ayağa kalkıp kapıya koştu. Havadaki kuşun yakalanmasını, boynunun kırılmasını ve adamın konuşmasını duymasına rağmen koştu. "*Çok sevgili yeğenim. İtiraf ediyorum, tam olarak nerede olduğunu bilmiyorum.*"

Olivia'nın adımları yavaşladı. Dayısının mektubuydu.

"Seni bulmak kolay olmadı. Annen seni iyi saklamış."

Git, diye düşündü Olivia ancak yüzünü tekrar ona çevirmişti bile.

"Hannah'ya teşekkür etmemiz lazım," dedi efendi. Olivia Hannah'nın ismini duyunca, onun dudaklarından geri çalabilmeyi dileyerek irkildi. "Olabileceğin yerlerin bir listesini yaptı."

Çalışma odasındaki çekmecede duran defter. Ama Olivia *buradaki* çalışma odasını kontrol etmişti. Burada bir defter yoktu.

"İki ev birbirine bağlı. Duvarlar ince. Benim de Gallant'taki Priorların zihnine erişmek gibi bir yeteneğim var."

Olivia'nın kalbi tekledi. Matthew.

"Bir insanın uyuması gerekir. Uyumadığında kalbi zayıflar. Zihni yorgun düşer. Yorgun zihinlere de kolay erişilebilir."

O konuşurken, Olivia'nın gözlerinin önünde sanki rüyadan uyanıyormuş gibi görüntüler akıyordu. Matthew'un yatağından

kalkması. Artık mavi gri değil, süt beyazı olan gözlerinin yarı açık hâlde evde yavaşça gezinmesi.

"Yorgunlara konuşursan dinlerler."

Uykuya daldığımı hatırlamıyorum, yazmıştı annesi.

"Onlara fısıldarsın ve harekete geçerler."

Ama uyandığımda Olivia'nın başında dikiliyordum.

"Yorgun bir beden umursamaz. Tohum gibidir, taşımak için tasarlanmıştır."

Matthew'un karanlık koridordan çalışma odasına doğru yürüdüğü an gözünün önüne geldi. Okuma bilmese bile en üst çekmecedeki siyah küçük defteri tuttuğu, ödünç aldığı gözlerin yuva olmayan evlerin listesinde gezindiği an gözünün önüne geldi.

"*Bu mektupları ülkenin her bir köşesine gönderdim,*" diye mektuptan alıntı yaptı evin efendisi. "*Umarım biri sana ulaşmıştır. Burada isteniyorsun. Burada sana ihtiyaç var. Sen, bize aitsin.*"

Olivia'nın gözlerinin ardında Matthew'un öfke dolu yüzü belirdi. Mektubu ateşe atmıştı. "*Bu mektubu sana kim gönderdi bilmiyorum. Ama babam sana mektup falan göndermedi.*"

Efendi koltuğundan kalktı.

"*Yuvana gel, sevgili yeğenim. Seni karşılamak için sabırsızlanıyoruz.*"

Efendinin yüzüne o ürkütücü, anlamsız sırıtış yayıldı. Ancak Olivia başını iki yana salladı. Gallant'a bağlı oldukları müddetçe Priorların zihnine ulaşabildiğini söylemişti. Ama annesi gitmişti. Yine de efendi onu takip edebilmişti.

"Grace farklıydı," dedi. "Ne kadar uzağa gittiğinin önemi yoktu. Çünkü yanında *benden* de bir parça taşıyordu."

Adam başını çevirdiğinde Olivia teninin gerildiği, çenesi ve dişlerinin göründüğü yanağıyla karşılaştı. İşte o zaman boşluğu fark etti. Ağzının gerisindeki siyah boşluğu.

Sen parçalara ayrıldığında, o lanetli kemiği buldum. Bir azı dişiymiş, onca şeye rağmen onun ağzı seninkinde saklanıyormuş.

Olivia, evin efendisi balo salonunda dikilirken, vücudundaki eksik parçaları görmüştü. Külden doğan dansçıları, nasıl toza döndüklerini, adamın kendi parçalarını çağırdığında ödünç verdiği tüm parçaların kendisini bulduğunu. Kemikler yerine oturunca teninin nasıl da düzeldiğini.

Ama endişe etme, demişti annesi. *Dişi tuzla buz edip kalıntılarını ateşe attım. Sana ait olan o parçaya asla sahip olamayacak. Umarım o çukurda endişe içinde çürüyüp gider.*

Diş gitmişti. Onun parçası. Annesi bundan emin olmuştu. O zaman annesini nasıl bulmuştu? Nasıl... *Ah.* Olamaz.

En azından Olivia var.

Annesinin rüyalardan kaçamamasının sebebi *oydu.* Annesi ne kadar uzağa kaçarsa kaçsın, efendinin onun zihnine girmeye devam edebilmesinin sebebiydi. Çünkü Olivia'nın yarısı, efendiye aitti.

"Ve işte buradasın. Ait olduğun yerde."

Olivia ondan da kelimelerinden de uzaklaştı.

Kapıyla arasında kimse yoktu, hızla atıldığında kapıyı kilitli bulacağını düşündü ancak kilitli değildi. Kapı açıldı ve Olivia karanlık koridora koştu.

Köşeyi döndüğünde zayıf askeri yolun sonunda beklerken buldu. Geri çekilip diğer koridora döndü, karanlıkta yolunu bulmaya çalışıyordu.

Dökülen duvarların labirentinde koşuyordu.

Çok gürültülü, çok gürültülü, diye düşündü her adımında, her nefesinde, ayaklarının altındaki döşeme her gıcırdadığında. Kemikleri ona saklanması gerektiğini haykırıyordu. Kalbi ona kaçması gerektiğini haykırıyordu. Her bir parçası buradan çıkmasını, kaçmasını, duvara dönmesini haykırıyordu ama Thomas'ı bulmalıydı. Açık kapılara, ardındaki odalara baktı.

Neredesin? Neredesin? Neredesin? diye düşündü yalvararak, köşeyi dönerken.

O korkunç ses, çıt çıkmayan evde yankılandı.

"*Olivia, Olivia, Olivia.*"

Yıpranmış bir halıya ayağı takılınca yere sertçe çarpmamak için ellerini kaldırdı, tenine bir acı yayıldı.

İri asker köşeyi dönerken, Olivia metalin parıltısını görür gibi oldu. Ayağa kalktı.

"*Burası senin yuvan.*"

En yakındaki gizli tünel neredeydi?

"*Seni hoş karşılayacak tek yuva burası.*"

Thomas Prior neredeydi?

"*Anladığında buradan gitmek istemeyeceksin.*"

İki kapıyı açarak geniş ve karanlık balo salonuna girdi. Köşedeki duvardan ve altındaki ahşap pervazda saklı olan gizli kapıdan biraz uzaktaydı. Tam o anda kakma zeminde sürüklenen çakıl taşlarının sesini duydu.

Ve ev yaşamla doldu.

Az önce boş olan oda şimdi her yandan yükselen dansçılarla doluydu. Tek bir nefeste külden ete dönüşmüşlerdi. Olivia'nın etrafında döndükleri sırada etekleri hışırdıyor, ayakkabıları takırdıyordu. Bedenlerden oluşan dönen bir duvar gibiydiler. Ağızlarını açtılar ama dudaklarından yalnızca evin efendisinin sesi döküldü.

"Benden kaçamazsın."

Dansçılar, efendinin geçmesi için açıldı. Eski püskü ceketinin altındaki teni düzinelerce parçaya bölünmüştü ve parçalar kayıptı. Üç asker onu takip ediyor ve dansçılar arkasında dikiliyordu.

"Sana ne söylediklerini biliyorum. Buranın bir hapishane olduğunu, benim de mahkûm olduğumu söylediler. Ama yanılıyorlar. Ben kafeste tutulabilecek bir canavar değilim."

Olivia'nın sargılı elini yakaladı.

"Ben doğayım. Ben döngüyüm. Dengeyim. Ve ben kaçınılmazım. Gecenin kaçınılmaz olduğu gibi. Ölümün kaçınılmaz olduğu gibi."

İnce parmağını Olivia'nın elindeki kesikte gezdirdi.

"Ve sen, hayatım, beni buradan çıkaracaksın."

Olivia onun elinden kurtulup arkasını döndü ama gidebileceği hiçbir yer yoktu. Dansçılar hapishane parmaklıkları gibi dikiliyordu, askerler de aynı şekilde aralarındaydı.

"Bir hikâyeye ne dersin?"

Efendi iki kemiği balo salonunun zeminine atarken Olivia arkasını döndü.

Olivia bu parçaların desenli döşemenin üzerinde bir bütüne dönüşüp büyümeye başlamalarını izledi. Tohum misali küllerle, yabani otlarla bezeniyor ve birleşiyorlardı. Uzuvları, bedenleri, yüzleri oluştu.

Ve nihayet balo salonunda Olivia'nın karşısında birer bütün hâlinde dikildiler.

Onlar. Ebeveynleriydi.

Kıyafetlerinin rengi solmuş, tenleri bembeyaz olsa da, Olivia onların az önce kemik ve tozdan oluştuğunu görmüş olsa da, gerçekten burada olmadıklarını, öldüklerini biliyor olsa da çok canlı görünüyorlardı.

Çok gerçeklerdi.

Olivia annesinin yüzünün bu farklı versiyonuna baktı. Portredeki kız ya da yatağındaki hortlak değildi, muhtemelen duvarın öteki tarafına ilk geçtiği hâlindeydi. Üzerinde dizlerine gelen yazlık bir elbise vardı, saçlarını örerek taç yapmıştı.

Bana bak, diye düşündü Olivia, annesini bakmaya zorlayarak ama kadının gözleri oluşan diğer figürdeydi. Babasındaydı. Elinde bir miğferle birkaç metre ötede duruyordu. Babası elindeki miğferin metal yüzüne bakıyordu. Sonra bakışlarını kaldırdı

ve Olivia ona bakan gözlerin kendi gözleri olduğunu, kendi kömür karası saçlarının babasının alnına döküldüğünü, nereden geldiğini bilmediği parçalarını gördü.

"Dört gölgemden ilkiydi," dedi evin efendisi. "Onu ben yaptım. Elbette hepsini ben yaptım ama o benim ilkimdi. Favorimdi."

Babası miğferi kaldırıp başına yerleştirdiğinde metal kenarlar yanaklarını sardı. Efendi ona bakarken yüzüne bir öfke yayıldı.

"Bir gölge ne kadar uzun yaşarsa... o kadar kendi olur. O kadar kendini düşünmeye başlar. O kadar gibi hisseder." Diğer üç askerine baktı. "O zaman bir ders aldım." Beyaz gözleri tekrar Olivia'nın babasına çevrildi. "İnatçı, dik kafalı ve gururluydu. Ama yine de benimdi. Ve annen, onu benden aldı."

Efendi konuşurken Olivia'nın anne babası birer kukla misali hareket etmeye, balo salonunda birbirlerine çekilmeye başladılar.

Neden orada kalıyorsun?

Annesi, babasının yüzündeki miğferi çıkardı. Babası miğferi alıp yere bıraktı. Karşısındaki kadını kendine çekti.

Sana elimi uzatsam, tutar mısın?

Babası başını eğdi. Annesi onun kulağına bir şey fısıldadı.

Özgürlük... Böylesi büyüleyici bir şey için ne küçük bir kelime.

Babası, eli annesininkini bulurken efendiye baktı. Annesi, onu kendiyle birlikte çekiyordu.

Nasıl bir his olduğunu bilmesem de öğrenmek istiyorum.

Sen istemiyor musun?

Bahçe duvarı, büyü yoktu ama Olivia neler olacağını biliyordu.

Başardık. Özgürüz. Buna rağmen...

"Ama yine de kuklalar, ipleri olmadan yaşayamazlar. Ona bunu söylemiştim."

Olivia bundan sonra olacakları görmek istemiyordu. Ama yine de bakışlarını kaçıramadı.

Bir sorun var, yazmıştı annesi. Vardı da. Babası karşısında sendeliyor, ayaklarının üzerinde duramıyordu.

Solup gittiğini görüyorum. Yarın ardını görünür kılacak kadar yok olmandan korkuyorum. Sonraki gün gitmiş olmandan korkuyorum.

"Ona anlatmaya çalıştım," dedi evin efendisi. "Annenin zihnine fısıldadım. Rüyalarında bağırdım. Babanı bana geri getirmek zorunda olduğunu söyledim. Yoksa..."

Babası sendeleyip ellerinin ve dizlerinin üzerine düştü. Kemiklerini saran teni çok zayıftı, gözlerinin önündeki bedeni soluyordu.

Olivia öne doğru atılsa da efendi onu bileğinden yakaladı. "İzle."

Babası o an onlara baktı ve bir anlığına, çok kısa bir anlığına Olivia'nın gözleri onunla buluştu ve babası onu gördü. Olivia'yı *gördü.* Olivia, gördüğüne yemin edebilirdi. Babası onun adını söylemek istercesine ağzını açıp kapattı.

"Olivia," dedi ama bu onun değil, efendinin sesiydi. Bu ses yine de Olivia'nın son raddeye ulaşmasına, soğuk ellerini kalbine götürmesine sebep oldu.

Ardından Olivia izlerken, annesi izlerken, hepsi izlerken babası parçalanmaya başladı. Vücudu yere çarptığında bir kül dalgası yayıldı.

"Annen onu vaktinde bana getirmeliydi."

O babası değildi. Olivia kendi kendine onun babası olmadığını, sadece bir taklit, bir yansıtma olduğunu söyledi ama hâlâ elleri titriyordu. Küllerin arasında küçük bir kemik parçası vardı.

"Belki de o zaman kendimi kaybettim."

Annesi korkuyla boşluğa bakıyordu. Balo salonunda dizlerinin üzerine çöktü.

"Seni ben yapmadım ama var olmana sebep olan şeyi ben yaptım ve orada olduğunu, bir parçamın dışarıda olduğunu hissedebiliyordum. Kayıp bir kemik parçası. Sen benimsin ve annen seni yuvana getirmeyi reddetti."

Annesi sanki kafasının içinde bağıran birisi varmışçasına elleriyle kulaklarını örtmüştü.

Dur, diye düşündü Olivia. O sırada annesi öne doğru çökmüş, ellerini saçlarından geçirerek örgüsünü bozuyordu, vücudu çok zayıf ve kırılgandı.

Dur.

"Keşke dinleseydi."

DUR.

Annesi toza dönüştü ve balo salonunda ondan geriye bir kemik parçası kaldı. Olivia küllere bakarken elleri yumruk olmuştu. Öfkeyle dolan yaşlar yüzünden gözleri yanıyordu.

Ve sonra, evin efendisi daha kötü bir şey yaptı.

Onları geri getirdi.

İnce parmaklarını şıklattı ve yerdeki küller tekrar kemiklere sarılıp anne babasını az önceki gibi ayakta dikilirken yansıttı. Babası miğferi almak için eğiliyor, annesi merakla onu izliyordu. Yüzlerindeki telaş ve korku silinmişti. Sanki ilk kez görmüş gibi birbirlerine bakıyorlardı ve korkunç oyun tekrar başlıyordu.

Olivia geri çekilmeye çalışınca arkasında göğüs zırhını hissetti. Zayıf asker ona engel oluyordu.

"Ne olduğunu biliyor musun, Olivia Prior? Sen bir telafisin. Babanın başkaldırısının, annenin hırsızlığının tazminatısın. Sen bir vergisin, hediyesin ve bana aitsin."

Balo salonunda annesiyle babası tekrar birbirine çekildi. Elleri buluştu. Annesi, babasının kulağına fısıldamak için uzandı. Olivia bunları tekrar izlemeye katlanamazdı.

Bunu neden yapıyorsun? diye düşündü bakışlarını ondan ayırarak.

"Bunu mu?" Efendi, külden doğan kadını ve adamı eliyle işaret ettiğinde ikisi de durdu. "Sana sunduğum şey bu."

Olivia başını iki yana salladı. Anlamamıştı.

"Sen sadece bir Prior değilsin," dedi adam ona doğru adım atarak. "Burada, daha fazlasısın." Beyaz gözleriyle Olivia'ya baktı. "Ben ölümü şekillendirebilirim," dedi oluşturduğu figürleri işaret ederek. "Ama sen, hayat verebilirsin."

Söylenenleri algılayınca soğuk suya dalmış gibi hissetti.

Annesi ve babası ona döndüler. Bekliyorlardı.

"Ailenle buraya aitsin. Eski demir kapıya bir damla kan süre-rek onları geri alabilirsin."

Babası, annesine baktı.

Annesi elini Olivia'ya uzattı.

"Ellerinle bu evi onarabilirsin. Bahçeleri büyütebilirsin. Mutlu olursun. Yuvanda olursun."

Bunu istemediğini söylese yalan olurdu.

Baştan çıkmak üzere olmadığını söylese yalan olurdu.

Bunun karşılığında bir damla kan. Ailesi, yuvası karşılığında.

Değmez miydi?

Sen buraya aitsin.

Kendine, bu dünyanın griliğine nasıl karıştığına baktı. Efendi dışında kimsenin konuşmadığı ama herkesin onu duyabildiği bir dünyaydı. Bir daha asla yalnız kalmayacağı bir dünyaydı.

Annesi gülümseyince, yanaklarının tekrar renklendiğini hayal etti. Babası ona sevgiyle, gururla baktı.

Avuçları yanmaya başladı.

Ama onlar annesi ve babası değildi.

Annesi bir zamanlar etten kemiktendi ve şimdiyse ailesinin evindeki bir hortlaktı. Babası külden ve gölgeden doğmuş olabilirdi ama fazlası olmuştu. Olivia onunla hiç tanışmamış olsa da babasının bunu istemeyeceğini biliyordu.

Bu bir rüyaydı.

İçine dalıp gerçekmiş gibi hissettirene kadar kalmak, asla uyanmamak çok kolaydı.

Ama bu evde bir yerlerde Thomas bekliyordu.

Duvarın diğer tarafında Matthew bekliyordu.

Gallant'ta Hannah ve Edgar bekliyordu.

Olivia bu soğuk, gri dünyada yaşayabilecekse bile yaşamak istemiyordu. Gallant'taki bahçenin canlı renklerini ve koridorlardan dökülen piyanonun sesini istiyordu. Hannah'nın nazik ellerini, Edgar'ın yemek yaparken çıkardığı mırıltıları duymak istiyordu.

Yuvasına dönmek istiyordu.

Olivia arkasındaki askere döndü. Uzanıp parmaklarını onun yüzüne dayadı ve teninin tüm sıcaklığıyla onu gölgelere itti.

"HAYIR!" diye bağırdı evin efendisi. Bir saniye geçmeden Olivia'nın parmaklarını saran küller eldiven şeklini aldı.

Ama çok geçti. Asker tek adım geriledi ve başını kaldırdığında yanaklarına renk, gözlerine canlılık gelmişti. Yaşıyordu.

Olivia irkildi ve gücünün bedeli olan korkunç bir ürperti tüm bedenini sardı. Ancak buna vakit yoktu.

Benim için savaş, diye düşündü birbirine çarpan dişlerine rağmen. Asker kılıcını çekip onun yanından geçti. O an salonu bir kaos sardı. Dansçılar itişirken, diğer iki asker silahlarına davrandı. Fırtınanın tam merkezinde efendi vardı. Bu kaosta Olivia çemberin içinden çıkıp balo salonunun ahşap pervazına koştu, eldivenli elleri gizli kapıyı arıyordu.

Mandalı bulduğunda hâlâ deli gibi titriyordu. Küçük kapı açıldı ve Olivia arkasını dönüp baktığında efendinin uzun sivri parmaklarının askerin zırhını çıkardığına, göğsünü deldiğine şahit oldu. Korku dolu bir an için efendinin, askerin kalbini sökeceğini düşündü. Ancak kanlı elini geri çektiğinde avcunda atmayan bir kalp yoktu, tek bir kaburga vardı. Yine de asker titredi ve yere yığıldı. Efendi olduğu yerde dönerken Olivia'yı arıyordu ama o çoktan gizli kapıdan geçip karanlığa karışmıştı.

Olivia eğilince taş basamaklar dizlerini çizdi. Alan, ayağa kalkamayacağı kadar dardı.

Eldivenlerden kurtulmaya çalışırken tüm bedeni titriyordu. Ama eldivenler çıkmıyordu, ellerini ikinci bir ten gibi sarmışlardı. Ürperti sonunda silinmeye başladığında, Olivia basamaklarda soluksuz kalmıştı.

Mahzene giden yolda bir şeyin hareket ettiğini gördü. Bir hareketin fısıltısını, toprak zeminde hareket eden sessiz bir bedenin hışırtısını duydu. Uzanıp aşağıdaki mahzene inen altı basamağın ardını görmeye çalışırken neredeyse dengesini kaybedecekti.

Ayağı nemli, kaygan bir taşa denk geldi. Dışarıda ışık olsa bile burada ışığı yansıtacak bir pencere, aralık kapı ya da bir çatlak yoktu. Yine de toprak zemine adım attığında *neredeyse* bir şeyler görür gibiydi. Gümüş rengi parıltı evin kendisinden, ahşap ve taş zeminden damlıyor gibiydi. Karanlığa alışmaya çalışan gözlerini kırpıştırdı.

Yerde kırık kavanoz ve sandık parçaları vardı.

Gölgede küçük bir şekil hareket etti. Kutuların arasında bir hortlak saklanıyor olmalıydı.

Göster kendini, diye düşündü Olivia ama hortlak harekete geçmeyince dikkatlice o tarafa yöneldi. Karşısında bir hortlak yoktu, başını eğen ve kollarını ince dizlerine saran bir çocuk vardı.

Thomas.

Evin efendisi tüm bunlara yeterince katlanmıştı.

İkinci gölgesinin bedenine doğru eğildi. Kaburgayı kendi göğsüne yerleştirirken yerdeki bedenden akan kan zemini ıslatıyordu. Teni, kemiğin üzerini sardı.

Dilini her zaman yaptığı gibi ağzındaki boşlukta gezdirdi. Bir daha sahip olamayacağı o parçada.

Elini, gölgenin bedenine bastırdı ve beden titredi. Yaşam kendi tenine doğru akarken, cesetse balo salonunun zemininde küle dönüştü.

Kan kurudu, parçalandı ve yorgun bir rüzgârla dağıldı.

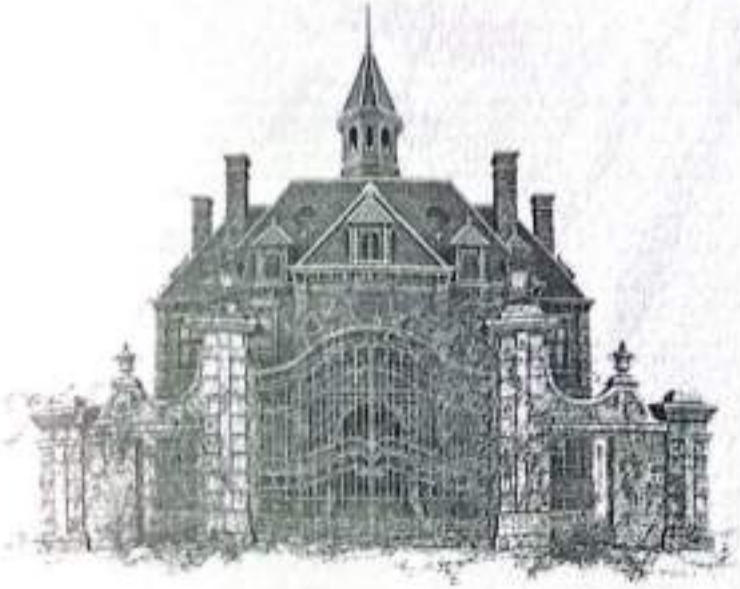
Geriye sadece efendinin yaptığı şeyin tadı kalmıştı.

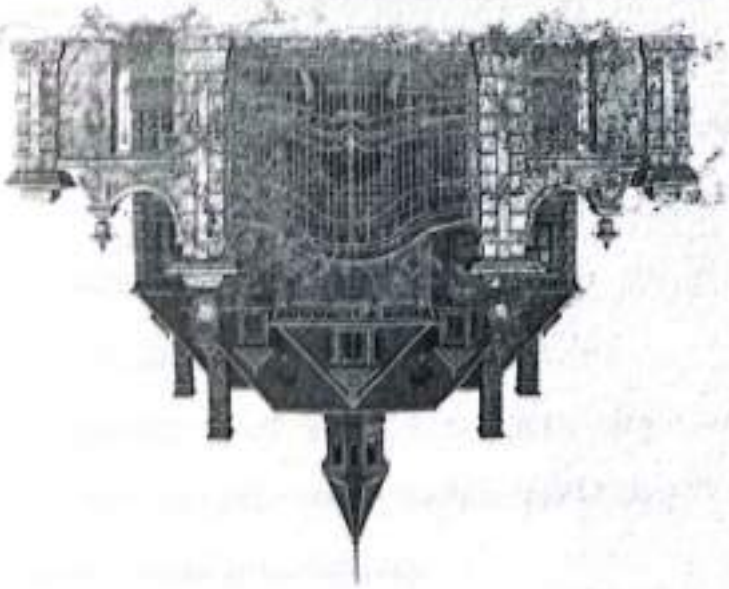
İçinde büyüyen, boyun eğmez, doyumsuz bir açlık vardı.

"Evimde bir fare var," dedi kalan askerlerine, dansçılara ve hortlaklara. "Bulun onu."

Altıncı Kısım

YUVA

Thomas Prior, gümüş renkli ışıkta parlayan gri mavi gözleriyle ona bakıyordu.

Yorgun ve aç görünüyordu ama duvarın ötesine geçtiklerinde uyuyup yemek yiyebilecekti. Şu an önemli olan tek şey hayatta olmasıydı ve Olivia onu bulmuştu. Kollarını onun ince omuzlarına sarmak istiyordu ama böylesi bir güç uygularsa çocuğun bir yeri kırılacakmış gibi göründüğünden dizlerinin üstüne çöküp yüzünü ona yaklaştırdı. Yüzlerindeki benzer kaş, göz, çene yapısını fark edip aile olduklarını anlamasını bekledi.

Thomas kaşlarını çatıp konuşmak üzere ağzını açtı ama Olivia, sanki sesi evin yukarısında yankılanacakmış gibi eldivenli elini çocuğun dudaklarına kapattı.

"*Olivia, Olivia, Olivia!*" diye seslendi o şey. "*Gerçekten evinde saklanabileceğini mi sanıyorsun?*"

Thomas, efendinin sesini duyunca irkildi. Olivia elini onun ağzından çekse de parmağını dudaklarında tuttu. Mahzene baktı. İki merdiven vardı; biri balo salonundan indiği merdivendi, diğeri de mutfağa çıkıyordu. Tam Thomas'ı ikinci merdivene yönlendirecekken çocuk güçsüz bacaklarının üzerinde doğrulup kilerde bir sandığı sürükledi.

Taşa sürtünen tırnağın sesi gibi korkunç bir gürültü çıkarken Olivia hızla atılıp çocuğu durdurdu. Bu sesi hiçbir şeyin duymadığını umarak nefesini tuttu. Sonra bakışları sandığa, şu an odanın ortasında durduğu yere ve az önce rafların önündeki yerine çevrildi. Metal rafların ve boş kavanozların arkasında, çok küçük bir kapı büyüklüğünde tahta bir parça vardı.

Kardeşim bir oyun uydurmuştu, tüm gizli yerleri bulmaya çalıştığı bir oyun.

Olivia rafın önünde diz çöküp kavanozları tek tek, ses çıkarmamaya dikkat ederek kenara itti. Sonra eğilip tahta parçayı çekti. Geceyi, ölü çimleri ve rüzgârda oynayan dikenleri görmeyi umuyordu.

Ancak görebildiği tek şey karanlıktı.

Arkasını dönünce Thomas'ı yukarı bakarken buldu. Evin efendisi yukarıda öfkeyle bağırıp çağırırken çocuk tavana bakıyordu.

Olivia elini uzattığında çocuğun bakışları onunkilerle buluştu.

Sorun yok, diye düşündü Olivia, çocuğun onu duymayacağını bilse de. *Neredeyse bitti,* diye düşündü. *Abin seni bekliyor.*

Çocuk elini ona uzattığında ince parmakları garip ipek eldivenleri sardı. Olivia onu karanlığa çekti. Elleri ve dizlerinin üzerinde zifirî karanlık tünelde süründüler. Olivia mezarları

ve Gallant olmayan bu evin altına gömülmeyi düşünmemeye çalıştı.

Ve sonunda, diğer taraftaki ahşabı hissetti. Ahşabı yolundan itebildiğinde bahçe, gökyüzü ve serin gece havası karşılarındaydı. Dışarıdaki rüzgâr, çimenler ve yaz yerine küflü yaprakların ve isin tadını taşısa da Olivia bu havayı içine çekip evden çıktığına şükretti.

Thomas'ı ayağa kaldırdı ve onları bekleyen duvara doğru bahçede koşmaya başladılar.

Askerler geliyor mu diye dönüp arkasına bakmadı.

Efendi balkondan onu izliyor mu diye dönüp bakmadı.

Elbisesine dikenler takılsa da dönüp bakmadı.

Bacaklarını sarmaşıklar çizse de dönüp bakmadı.

Duvarın ortasındaki demir kapıya ulaştıklarında Olivia eldivenli elini Thomas'ın elinden çekip kapıya vurmaya başladı. Demir kapı molozların altında gömülmüştü. Bu ses havaya karışıp yutulsa da Matthew'un onları bekliyor olması gerekiyordu, kulağı metale dayalı olmalıydı. Çünkü demirin derinliklerinde bir kilidin tıkırtısını duydu ve kapı açıldı. Matthew oradaydı, Gallant arkasında yükseliyordu.

Thomas'ı görünce Matthew'un gözleri irileşti. İçeri koşmamak, kardeşini kollarına almamak için kendini zor tutuyormuş gibi kapıya dayanıyordu. Olivia eldivenli elini çocuğa uzattı. Çocuk ona bir adım yaklaştığında Matthew'un yüzüne bir gölge yayıldı.

"Bekle," dedi Matthew, Thomas'ı incelerken.

Olivia arkasına baktı. Bahçe artık boş değildi. Bahçenin tepesinde bir zırhın parıltısını, karanlıkta parlayan mum misali bakan süt beyazı gözleri görebiliyordu. Olivia elini kaldırdı.

Yolumuzdan çekil, diye emretti Thomas'ın elini tutup onu çekerken. Ancak Matthew kapının önünde duruyordu.

"Bir şey söyle," diye emretti Matthew. Olivia bir an *kendisine* söylediğini sandı ama kuzeninin bakışları hâlâ çocuktaydı. Thomas bakışlarını Matthew'a çevirdi ama hiçbir şey söylemedi.

Ve Olivia ilk kez, çocuğu Matthew'un gördüğü gibi gördü. Açık renk saçları gümüş rengi ışıkta gri görünüyordu. Teni yıllarca güneş görmediği için solgunlaşmıştı. Bakışları sıcak değil, soğuk ve karanlıktı.

Olivia, kuzeninin yüzündeki umudun silinmesini korkunç bir hüzünle izledi.

Matthew başını iki yana salladı. "O benim kardeşim değil."

Olivia, elini tutan Thomas'a baktı. Çocuğun kalbinin attığını, ciğerlerinin nefesle dolduğunu hissedebiliyordu. Çok gerçekti. Ama sonra dansçıları, askerleri, annesini ve babasını, bir kemikten ve kül bulutundan nasıl oluştuklarını izlediğini hatırladı. Bu bir çocuk değildi. Bu gri şey, ölümden var edilmişti.

Ancak Olivia onu hayata döndürebilirdi.

İpek eldivenlerinin altındaki avuçları yanıyordu. Burada gücü vardı. Bu, Matthew'un kardeşi olmayabilirdi ama olabilirdi de. Olivia onu geri getirebilseydi, eğer... Ama getiremezdi. Matthew'a, Thomas'a bunu yapamazdı.

Tıpkı annesiyle babası gibi bu çocuk da gerçek olmazdı.

Çocuk duvarın diğer tarafına adım atamazdı. Yine burada kapana kısılmış olurdu.

"Olivia," diye uyardı Matthew, "ondan uzaklaş." Olivia o an artık çocuğu tutmadığını fark etti. Çocuk onu tutuyordu. Elini acıtacak kadar sıkıyordu, küçük parmakları bahçedeki bir gölge misali eldivenini yakalamıştı.

"*Bırak*," diye emretti Matthew kapıyı tutarak ama Olivia *bırakamıyordu*. Kemikler eline sarılmıştı. Olivia'nın nefesi kesildi, elini kurtarmaya çalışıyordu. Ancak çocuk onu kendine çekerek kollarını beline sardı, sanki kök salıyor gibiydi.

Ardından Thomas olmayan çocuk gülümsedi. Korkunç, sinsi bir gülümsemeydi. Bu sefer konuşmak için ağzını açtığında bir ses duyuldu.

Duvarın ötesinde duyulan tek sesti bu.

"Olivia, Olivia, Olivia," diye mırıldandı. "Seninle ne yapacağız biz?"

Olivia'nın hareket etmesine müsaade etmeyecek, nefesini kesecek kadar onu sıkmaya başladı. Kemikleri acıyordu, nefes alamıyordu. Sonra Matthew kapıdan geçti. Birkaç adım attıktan sonra dönüp kapıyı ardından kapattı. Sıcak yaz gecesi, güvenlik ve ev duvarın ötesinde kayboldu. Kanlı elini kapıya dayayıp kelimelerle mühürledi. Ardından yanına koşup Olivia'yı kukladan kurtarmaya çalıştı.

"Dayan," dedi Matthew. "Dayan, seni kurtaracağım."

Çocuğun bakışları Matthew'a çevrildi. "Kardeşini çağırdım ve geldi."

Matthew başını iki yana salladı, dinlememeye çalışıyordu.

"Küçük boğazını kestim."

"*Sus*," dedi Matthew dişlerinin arasından. Bıçağını çekti, kardeşini taklit eden kuklaya yaklaşan parmakları titriyordu. Bıçak çocuğun tenine değmeden çocuk parçalanmaya başladı. Külden oluşan çocuk toza döndü ve solan çimenlere bir kemik parçası düştü.

Olivia özgür kalınca sendeledi. Nefes almaya çalışarak doğrulduğunda iki askerin yaklaştığını gördü. İri olanın kaşları çatıktı. Kısa olan sırıtıyordu.

Ve arkalarından evin efendisi geliyordu.

Bahçe yolundan inerken yıpranmış siyah ceketi kuru rüzgârla uçuşuyordu. Siyah saçları vahşice dalgalanıyor, beyaz gözleri parlıyordu ve gülümsediğinde, yanağı eski bir taş parçası gibi çatladı.

Olivia, Matthew'un parmaklarının kendi parmaklarına sarıldığını hissetti. Parmaklarını bir kez sıktı, Olivia'nın anlaması için Matthew'un bir şey söylemesine gerek yoktu.

Koş.

Matthew onun elini bıraktığında Olivia duvara doğru koştu. Arkasını dönüp baktığında elinde sadece bir bıçak olan narin bir delikanlı gördü. Olivia tereddüt etti, onu gerçekten geride bırakabileceğinden emin değildi.

Ancak işin sonunda, bunun önemi yoktu.

Olivia yarı yolu bitirmişti ki iri gölge yoluna çıktı, gölgenin omzunda zırh vardı.

Olivia'nın parmakları kasılırken askere karşı kullanamayacak bile olsa elinde Edgar'ın bıçağı, bir sopa, taş ya da sivri herhangi bir şeyi olmasını diledi. Duvara ulaşmak için askerden kurtulmaya çalıştı. Asker iriydi ama Olivia hızlıydı. Askerin kolunun altından geçti, tam kapıya ulaşmak üzereyken asker onu yakaladı. Olivia'yı öyle sıkı tutuyordu ki kızın ayakları yerden kesildi.

İmdat! diye düşündü Olivia hortlakları çağırmak için. Solan meyve bahçesinden, harap olmuş bahçeden yükseliyorlardı. Ancak yıpranmış ceketli gaddar adamı gördüklerinde durup geri çekildiler ve tekrar geceye karıştılar.

Geri gelin! diye bağırdı Olivia zihninden. Bu sefer ona cevap vermediler. Kendi iradesi, efendinin iradesine karşıydı.

Ve burada, ölüler bana ait.

Olivia askere karşı koyarken ona vuruyor, çaresizce serbest kalmaya çalışıyordu.

"Yarı ölü bir şey için fazla yaşam gücün var," dedi evin efendisi keyifle. "Yarı ölü demişken..."

Efendi, Matthew'a döndü. Matthew bıçağını salladı ama kurda benzeyen asker esnek bir şekilde darbelerden kaçarak onun göğsüne bir tekme savurdu. Matthew dizlerinin üstüne çöküp nefes almaya çalışırken kadın kılıcını çekti, zırhlı eldivenin içindeki parmakları kabzaya sarıldı.

"Bahçemde iki Prior var," diye mırıldandı şeytan karanlıkta. "Bir de buraya çorak derler."

Matthew ayağa kalkmaya çalıştı ama asker onun dizlerine vurdu. Evin efendisi yaklaşıyordu.

"Kardeşin boş yere öldü, Matthew Prior. Sana da aynısı olacak."

Asker kılıcını Matthew'un boğazına doğru indirdi. Olivia telaşla bir soluk aldı. Ancak Matthew'un bakışları onunla buluştuğunda, gözlerinde korku olmadığını fark etti. Bu anı bekliyordu. Uyumayı bekliyordu. Dinlenmeyi. Kardeşi ve babası öldüğünden beri Matthew ölmekten korkmuyordu. Hazırdı. İstekliydi.

Ancak Matthew'un gözlerinde bir soru vardı: *Peki, ya sen?*

Olivia Prior ölmek istemiyordu.

Yaşamaya daha yeni başlamıştı.

Ancak canavarla duvarın, ölümle yaşayan dünyanın arasında duruyorlardı. Olivia başıyla onaylayınca Matthew gözlerini kapattı, askerin kılıcına rağmen yutkundu, rahatlamıştı. Dudaklarını araladığında sesi titremiyordu bile.

"Önemi yok," dedi Matthew. "Kanımızı zorla alamazsın ve sana isteyerek vermeyeceğiz."

Efendi şaşırmış gibi görünmüyordu.

"Onurun çok etkileyici," dedi efendi duvara yaklaşırken. "Ve boşuna. Kapıyı benim için açmayı reddettin." Gülümserken parmakları taşların üzerinde dans ediyordu. "Ama çoktan açtın. Daha doğrusu, kapatmayı başaramadın."

Matthew başını kapıya çevirdi, loş gümüş rengi ışığa rağmen kanının pırıltısı görünüyordu. Olivia, kuzeninin kapıyı mühürlediğini görmüştü. Kelimeleri söylediğini duymuştu.

O uzun parmaklar eski demir kapıdaydı. Efendinin eli kapının üstünde geziniyordu.

"Eski evlerin olayı bakımsız olmalarıdır. Ne kadar çabuk harap olduklarıdır." Sanki kapıyla konuşuyordu. "Her şey eskir. Demir paslanır. Cesetler çürür. Yapraklar kurur ve dökülür. Bunların hepsi de toza ve küle dönüşür. Her yeri temizlemenin çok zor olduğuna hiç şüphe yok."

İnce parmaklarından birini kapının yüzeyine sürttü.

"Demirde kan," dedi evin efendisi. "Toprakta değil. Taşta değil. Sarmaşıkta değil. *Demirde* kan. Anahtar bu."

Efendi tırnağını kapıdaki kanlı ize sürüklerken kapının yüzeyi kabarıp dökülmeye başladı, molozlar parçalanırken altındaki demir dokunulmamış bir şekilde açığa çıktı.

"*Hayır*," diye fısıldadı Matthew. Yüzünde kalan son renk de çekilmişti.

"Ve şimdi," dedi canavar, "son numaramın vakti."

Elini kapıya dayadı ve hafifçe itti.

Kapı açıldı.

Yaz gecesi ortaya çıktı. Yeşeren bahçe, çiçekler ve yapraklar göründü.

Kapı Gallant'a açıldı.

"*HAYIR!*" diye bağırdı Matthew. Askerin kılıcına doğru eğilince boğazında ince bir çizik oluştu. Asker cık cıklarken Olivia,

korku içinde efendinin bahçe kapısını adımlamasını izliyordu. Olivia karanlıkta bile onun etrafını saran gölgelerin çimene yayıldığını, toprağı ve yaşamı emdiğini görebiliyordu.

Efendinin başı geriye düştü. Çenesini göğe, aya, yıldızlara doğru kaldırdı. Etrafındaki çimler solarken derin bir nefes aldı. Yanaklarına değen saçları bukleler hâlindeydi, teni artık kâğıt gibi değil mermer gibi görünüyordu, yıpranan ceketi kadifeyle tamamlanıp omuzlarının üzerinden zengin ve pürüzsüz bir dalga hâlinde akıyordu.

Artık berbat bir hâlde değildi, güzel ve korkunçtu.

O artık bir canavar değildi, evin efendisi değildi, duvarın ötesine hapsolan bir şeytan değildi. Şu an o *Ölüm*'dü.

Kapıda dönüp arkasına baktığında ayın altındaki gözleri parlıyordu, bu bakışı Olivia'da şefkate benzer bir his uyandırdı. Ta ki gülümseyip gece yarısı kadar zengin sesiyle konuşana kadar:

"İkisini de öldürün."

Askerler gülümsüyordu.

İri olan, kollarını Olivia'nın göğsüne sarıp ciğerlerine giden nefesi kesti. Kısa olan ise elini Matthew'un saçlarına dolamış başını geri yatırırken Ölüm, duvarın ötesinde kayboldu.

Olivia kıvranıp nefes almaya çalışıyor, zaman ağırlaşıyordu. Dünya yavaşlayıp ışık ve gölgeler azalırken Olivia, Matthew'un tenine değen kılıca ve duvarın ötesindeki ay ışığına bakıyor ve düşünmeye çalışıyordu. Başını geriye, arkasındaki askere doğru hızla savurdu. Ona vurmayı hedeflemişti ama asker çok büyük, Olivia ise çok küçüktü. Başını askerin zırhlı omzuna çarptı.

Acı gözlerine kadar yayıldı. Ardından bu acıyı bir düşünce takip etti.

Zırh.

Askerlerin arasında paylaştırılmış olması tamamen rastgele görünüyordu. Miğfer birinde, göğüs zırhı başka birinde, eldiven zırh ve omuz zırhı ise başka birindeydi. Ama hiç de rastgele değildi.

Efendinin sihirle yarattığı her şey bir kemiğin etrafında oluşuyordu.

Babası onun azı dişiydi. Zayıf asker, kaburgasıydı.

Zırh, ödünç alınan parçaları koruyordu.

Ve zırh olmadan...

Olivia tüm gücünü toplayıp askere bir tekme savurarak elini kurtaracak kadar bir boşluk yaratmaya çalıştı. Askerin belindeki kılıca uzandı.

Kılıcı çekip körlemesine askere saplarken onun canını *yakmayacağını* biliyordu, elini gevşetmesine yetecek kadar şaşırmasını istiyordu sadece.

Olivia serbest kalınca kılıcı da aldı ama kaçmadı.

Aksine arkasını dönüp kılıcı zırha indirdi, metaller bir çan gibi çınladı.

Kısa asker başını kaldırdı, kılıcı Matthew'un boynunu öpüyordu. İri asker, Olivia'ya sıkılmış gibi gülümsemekle yetindi. Ancak Olivia tekrar saldırdı, bu sefer kılıç askerin omzundaki deri kayışları hedef aldı. Kayış koptu. Omuz zırhı açılıp düşünce askerin gülümsemesi de yok oldu. Olivia gümüş rengi ışığın altında askerin köprücük kemiğinin beyaz kıvrımını gördü.

Asker tekrar saldırdı ama Olivia çoktan kılıcı üçüncü kez kaldırmış, askerin omzuna güçlü bir şekilde indirmişti. Köprücük kemiği koptu. Yüzüne bir gölge misali kısa bir öfke yayılan asker düşüyordu. Bedeni çimenlere çarpana kadar toza dönmüştü bile.

Olivia arkasını dönünce son askerin irileşen gözleriyle, vahşi bir öfkeyle kendisini izlediğini fark etti. Kılıcını kaldırıp Matthew'un göğsüne doğru indirdi. Ancak izleyen tek kişi *o* değildi. Matthew, kılıcı eliyle yakalayıp son gücüyle zırh eldivenine uzandı. Zırhı çıkarmaya çalışsa da asker ondan elini kurtararak geri çekilip bir gölge misali karanlığa karıştı. Olivia hızla kuzenini kaldırıp gölgeden uzaklaştırdı ve açık kapıya yönlendirdi. On adım... beş... bir... Ve geçmişlerdi.

Sıcaklığa, yumuşak toprağa, yağmurun kokusuna ve gece havasına geçmişlerdi.

Gallant'a adım atmışlardı.

Olivia dizlerinin üzerine düşerken, parmaklarındaki eldivenler parçalara ayrılıp çorak toprakta küle döndü. Duvarın ötesindeki sihir silinmişti. Ancak evin efendisi, hiç olmadığı kadar canlı görünüyordu. Bahçeye ulaşmış, parmaklarını çiçeklerde gezdirerek yaprakların ve köklerin solmasına sebep oluyordu. Her şeyi bir ateş gibi yakıp geçip geriye çorak karanlık bir dalga bırakıyordu.

Kapıdan adım attığı an sarmaşıklar çıkıp bir ağız misali açık tutmak istedikleri kapıyı sarmışlardı. Kapıyı kapatmadan kilitlemenin bir yolu yoktu. Yerde iki kürek vardı. Matthew birini Olivia'ya uzattı.

"Kırmaya başla," dedi diğer küreği alıp Ölüm'ün ardından bahçeye doğru ilerlerken.

Olivia sarmaşığa vurdu ama bu darbesi işe yaramayınca çıplak ellerini kullanmaya karar verdi. Dikenli dalların, avuçlarında yaralar açtığını hissediyordu. Omzunun üzerinden bakınca bahçeye ulaşan bayırda Matthew'un gaddar gölgeye yetiştiğini ve küreği sırtına indirdiğini gördü. Ancak kürek ona değmemişti bile. Ceketinin üzerinde havada asılı kalan demir küreğin sapı çürümüş ve tamamen parçalara ayrılmıştı.

Gözleri bembeyaz parlayan canavar arkasını dönerken Matthew sendeledi.

"Sen hiçbir şeysin," dedi Ölüm, sesi buz gibiydi.

"Ben bir Prior'ım," dedi Matthew yerinden kıpırdamadan. Silahı yoktu, ellerinde kanı dışında hiçbir şey yoktu. Süs havuzundaki heykel gibi kaldırdığı elinde kan lekesi vardı. "Seni bir kere bağladık, tekrar bağlarız."

Gök gürültüsü gibi bir kahkaha geceyi yardı.

Olivia sarmaşığı sökmeye çalışsa da işe yaramıyordu. Kapı sonuna kadar açıktı ve Matthew canavarı tekrar içeri sokmanın bir yolunu bulsa bile *umut yoktu, umut yoktu.* Ölümden kaçış yoktu, ölümden saklanmak mümkün değildi, ölüm yenilmezdi. Ancak Olivia durmadı. Durmayacaktı.

"Olivia!" diye bağırdı Matthew. Sesi karanlıkta yankılanırken Olivia çabalıyordu. Sarmaşık sonunda pes edip çatırdadı.

"Olivia!" diye bağırdı tekrar. Devasa bir sarmaşık koparken Olivia yeri döven botların sesini ve kapının serbest kaldığını duydu. Başını tam zamanında kaldırdığında, birkaç santim ötesindeki kurda benzer sırıtışla karşılaştı. Kadının kılıcının havayı yardığını tam zamanında fark etti.

Gözlerini kapatmadı.

Bununla gurur duyuyordu. Kılıç inerken gözlerini kapatmamıştı. Asker sertçe kılıcı indirdiğinde Olivia yere düştü. Hissetmediği acıyı bekledi. Neden ölmediğini merak etti. Başını kaldırıp açık kapıya baktığında Matthew'u gördü.

Matthew, az önce onun olduğu yerde duruyordu. Kılıç inmeden hemen önce Matthew, Olivia'yı itmişti.

Kapıya yaslanan Matthew'un sırtında kılıcın ucu bir diken misali uzanıyordu.

Olivia çığlık attı.

Hiç ses çıkmamıştı ama göğsü, kemikleri bir çığlıkla dolup taşmıştı. Ayağa kalkıp kapıya, ona doğru koşarken duyabildiği tek şey buydu.

Matthew'a ulaştığında artık çok geçti.

Küreği askerin zırh eldivenine indirip onun elini koparırken çok geçti. Asker, eldiven ve kılıçla birlikte sızlanarak parçalara ayrılırken ve Matthew geriye doğru tek bir sarsak adımla düşerken çok geçti. Olivia ona doğru eğildi.

Elleri Matthew'un göğsünde gezinip kanı durdurmaya çalışırken Matthew öksürüp yüzünü buruşturdu.

"Durdur onu," diye yalvardı Matthew. Olivia kıpırdamayınca Matthew sertçe onun bileğine sarıldı.

"Olivia," dedi, "sen bir Prior'sın."

Bu kelimeler Olivia'nın göğsünü delip geçti.

Matthew yutkunarak tekrarladı: "Durdur onu."

Olivia başını salladı. Kendini kalkmaya zorlayarak bahçeye döndü ve Ölüm'le yüzleşmeye hazır bir şekilde patika yolda hızla koşmaya başladı.

Olivia sekiz yaşındayken, sonsuza kadar yaşayabileceğine karar vermişti.

Bu, bir gün düşüncelerinin arasından filizlenen yabani bir ot misali garip bir dilekti. Belki de kulübedeki kedi öldükten sonra ya da babasının tamamen gittiğini ve annesinin asla dönmeyeceğini fark ettikten sonra olmuştu. Belki de küçük kızlardan biri hastalandığında ya da müdire onları sert ahşap kilise sıralarına oturtup fedakârlık yaparak ölenleri anlattığında olmuştu. Bu düşünceye ne zaman kapıldığını bilmiyordu. Sadece böyle bir düşüncesi vardı. Bir noktada, diğer şeylerin ölebileceğine ama kendisinin ölmeyeceğine karar vermişti.

Bunu istemesi yeterli gibi gelmişti.

Ne de olsa Olivia hep inatçı bir kız olmuştu.

Eğer ölüm karşısına çıkarsa Anabelle'le savaştığı gibi, Agatha'yla savaştığı gibi, yoluna çıkan herkesle savaştığı gibi onunla da savaşacaktı. Savaşacak ve kazanacaktı.

Tabii ki ölüm gibi bir şeyle nasıl savaşacağını bilmiyordu. Doğru zaman geldiğinde bunu anlayacağını varsaymıştı.

Anlamamıştı.

Olivia patikada koşup solan güllerin, ağaçların, çürüyen çiçek kemerlerinin ve parçalanan taşların yanından geçerken çimenler ayağının altında eziliyordu. İnsan olmayan adama, diğer evin efendisine, annesini ve babasını öldüren canavara ulaşınca kendini onun üstüne attı.

Ellerini adamın ceketine sarıp duvarın ötesinde hissettiği gücü çağırmaya çalıştı. O gücü tekrar kullanıp bahçeyi, her adımında çaldığı hayatları, yanaklarındaki mermer parlaklığını ve saçlarının parıltısını adamın ellerinden almak istedi. Parmaklarını Ölüm'e geçirip her şeyi geri almak istedi.

Beyaz gözleri Olivia'nınkilerle buluştu.

"Seni aptal küçük fare," dedi Ölüm. Sesi fırtınada devrilen bir ağacı andırıyordu. "Burada hiç gücün yok."

Adamın ceketiyle buluşan ellerinde yalnızca soğukluk, dişlerinin birbirine çarpmasına sebep olan bir yorgunluk, gözlerini kapatıp uyumak istemesine neden olan korkunç bir arzu vardı. Ellerini çekmeye çalışsa da daha sıkı tutmaya devam etti. Sanki o bir mağaraymış, kemiksiz, dipsizmiş gibi ve Olivia'nın yapabileceği bir şey varsa da içine işleyen soğukla nefes alamıyor, düşünemiyor ve...

Bir silah patladı ve gürültüsü geceyi böldü.

Hannah ve Edgar bahçenin tepesinde duruyordu.

Olivia ellerini kurtarıp geri çekildiğinde bakışları, Ölüm'e nişan alıp ikinci kez silahı ateşleyen Edgar'a çevrildi. Kurşun

havayı yarıp adamın uçuşan ceketine doğru uçtu. Onu öldüremezlerdi, onu öldüremeyeceklerini biliyorlardı ama Gallant'ı korurken öleceklerdi çünkü burası onların yuvasıydı.

Ölecek ve buraya musallat olacaklardı. Tıpkı...

Diğer hortlaklar gibi.

Bahçe yolunda ince birer parmak misali gölgeler uçuşmaya başladı. Hannah'ya, Edgar'a uzanmaya çalışırken her bir yaprağı ve kökü öldürüyorlardı ama Olivia kendisini Ölüm ve Gallant'ın arasına attı.

Yardım edin, diye düşündü. Kelimeleri toprağın altındaki köklere ulaşıyordu. *Evimizi korumama yardım edin.*

Ve geldiler.

Topraktan yükseldiler. Meyve bahçesinden dışarı adımlayıp evden aşağı süzüldüler. Hannah ve Edgar, sihir ve ay ışığıyla parlayan hortlakların harap olmuş bahçeye doğru akın etmelerini irileşen gözleriyle izliyorlardı.

Olivia da izliyordu. Saçları vahşice dağılan annesinin, güllerin arasından ilerleyişini, dayısının elleri yumruk olmuş bir şekilde yürüyüşünü, hiç görmediği düzinelerce adam ve kadının yüzlerini izledi. Ellerinde kürekler, bıçaklarla geldiler.

Ölüm keyifle Olivia'ya baktı. "Bunu konuşmuştuk, minik fare. Dinlemedin mi?"

Dinlemişti.

Duvarın ötesindeki hortlaklar ona aitti.

Ancak Gallant'takiler, diye düşündü Olivia, *bana ait.*

Adamın yüzündeki gülümseme düştü.

Etraflarında toplanan hortlaklara döndü. Yaşlı ve genç. Güçlü ve zayıf. Bu adam kaçını mahvetmişti? Kaçını öldürmüştü? Duvarın dibinde, açık kapının ardında diğer Priorlar durmuş, Ölüm'ün eve dönmesini bekliyorlardı. Olivia onların önünde

bir çocuk gördü. İki yıl önce duvarın ötesinde yaşamış ve ölmüş olan bir çocuk.

Canavar elini havaya kaldırınca hortlakların birkaçı sendeledi ama hiçbiri solup gitmedi.

"Siz hiçbir şeysiniz," dedi Ölüm hortlaklar yaklaşırken. "Beni öldüremezsiniz."

Elbette haklıydı. Ölümü öldüremezdiniz. Bu yüzden onu sürgün ederdiniz.

Bir sarmaşık gibi etrafını sarmışlardı; adamı bahçeye, açık kapıya, duvarın ötesine dönmeye zorladıkları sırada tek bir gölgeye dönüşmüş gibiydiler.

Kıyıya vuran bir dalga gibi onun üzerine çöküyorlardı.

Olivia onlarla birlikte koştu. Elleri biraz kendi biraz da Matthew'un kanıyla ıslaktı. Demir kapıya ulaşıp, kapıyı sıkıca kapattıktan sonra avuçlarını metale yasladı ve içinden, *Kanımla bu kapıyı mühürlüyorum,* diye düşündü.

Kilit, demirin içinde uğuldadı.

Kapı mühürlenirken, diğer taraf demir ve taşların ardında hapsolmuştu. Bahçe sessizliğe büründü. Gece sustu. Hannah ve Edgar karanlıkta ona ve yerde yatan Matthew'a doğru koşuyorlardı.

Matthew.

Yanına önce Olivia geldi. Dizlerinin üzerinde çöktü. Matthew hareketsizdi, gözleri gökyüzüne odaklanmıştı. Olivia onun çoktan gitmiş olmasından korktu ama göz kapakları hafifçe titreyen Matthew, küçük bir nefes aldı. Bedeni uykunun kıyısındaydı.

"Bitti mi?" diye sordu. Kelimeler, bir sesten çok vücut bulmuş gibiydi. Olivia başını sallarken Hannah diğer tarafa çöktü. Edgar bir eli Hannah'nın omuzunda bekliyordu.

"Ah, Matthew," dedi kadın nazikçe çocuğun saçlarını okşarken.

Belki de Matthew iyileşecekti. Belki sadece dinlenmesi gerekiyordu. Ancak Olivia onun yanına diz çöktüğünde, kanın toprağı ıslattığını ve tenine bulaştığını hissetti. Çok fazla kan vardı.

"Olivia," dedi Matthew yavaşça, parmakları kasılıyordu. Olivia kuzeninin elini tutup başını eğdi. "Kal," diye fısıldadı Matthew. "Ben uyuyana kadar."

Olivia gözyaşlarına rağmen dişlerini sıkarak başını salladı.

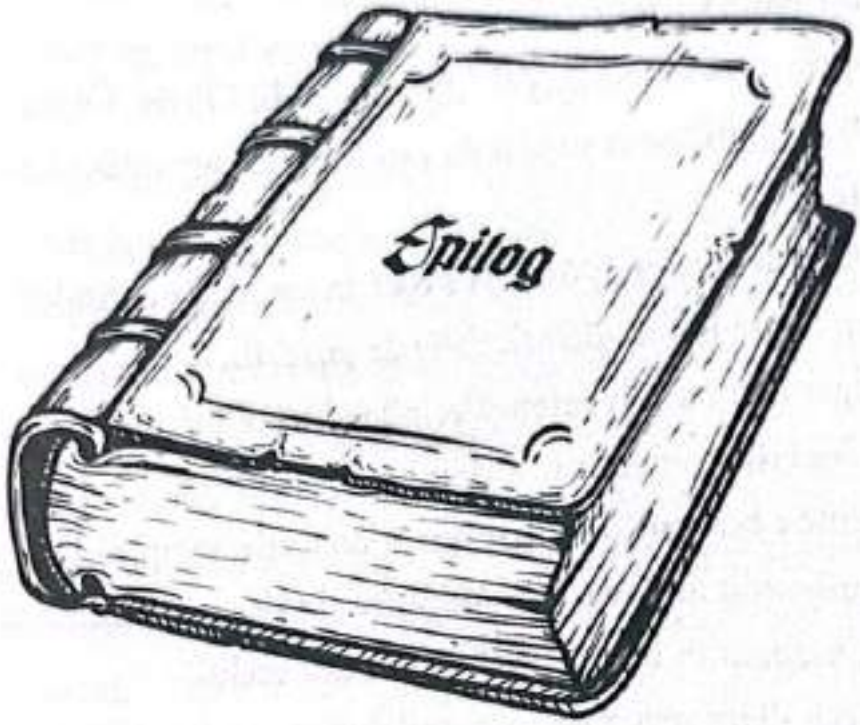
"Ben..." Matthew, o an tereddüt ederek yutkundu. "Yalnız olmak istemiyorum."

Tabii ki yalnız olmayacaktı. Olivia buradaydı, Hannah ve Edgar da. Sonra karanlıktan bir hortlak geldi. Arthur Prior oğlunun yanına diz çöktü. Bir elini başına doğru uzattı. Ve sonunda Matthew gözlerini kapatıp dinlenmeye başladı.

Tekrar uyanmadı.

Ama onlar şafağa kadar onunla birlikte orada kaldılar.

Olivia güllerin arasında diz çöktü.

Soğuk bir rüzgâr bahçeyi sarıp dökülmek üzere olan yaprakları ve eğilen çiçekleri dallarından ayırdı. Sonunda yaz bitmek üzereydi.

Sonbahar soğuğuyla irkilirken ceketine sıkıca sarındı. Annesinin ceketiydi, kenarlarında beyaz çizgiler olan koyu mavi bir ceketti. Olivia için hâlâ çok büyüktü ama bir gün içini dolduracağını biliyordu. Şimdilik rüzgârı engellese ve hasar görmüş toprakta bitkilerin arasından çıkan gri yabani otları sökerken Olivia'yı bu gri otlardan korusa yeterdi. Olivia bu otların fazla inatçı olacağını düşünüyordu.

Ama Olivia da öyleydi.

Yerinden kalkıp yaptığı işe baktı.

Evin yakınlarındaki birkaç çalılık hayatta kalmayı başarmıştı fakat ölüm, bahçenin kalanını bir dalga misali vurmuştu. Artıkları toplamak, toprağı temizleyip besleyerek tekrar başlamak bir hafta sürmüştü.

Çiçekler tekrar büyüyecek, diye düşündü Olivia. Ölüm, döngünün bir parçasıysa yaşam da öyleydi. Her şey solar ve her şey açardı.

Ellerindeki toprak ona iyi hissettiriyordu. Yeni çimlerin büyümeye başladığını görmek daha da güzeldi.

Edgar ona bunun yeteneklerinden biri olduğunu, bahçe işlerinde becerikli olduğunu söylemişti.

Aslında bu tam olarak duvarın ötesinde sahip olduğu güce benzemiyordu ama yine de *bir şeyler* olduğu aşikârdı. Zamanla, özenle Gallant'ın bahçesi eski hâline dönecekti.

Ancak diğer şeyler dönmeyecekti.

Bakışları, bayırın aşağısında görünen duvara kaydı.

Mahvolan çimenlerin ortasında, pürüzsüz beyaz bir mezar taşı yükseliyordu. Gölgelerin ve gri çamurun ortasında yükselen bir kemik misali parlıyordu. Edgar, mezar taşını yerleştirmesine ve Matthew'u kaybettikleri yeri işaretlemesine yardım etmişti.

Tabii ki oraya gömülmemişti. Bedeni babasının yanına, meyve bahçesinin ötesindeki aile mezarlığına gömülmüştü. Ama buraya bir mezar taşı dikmek, bakışlarını duvara her çevirdiğinde duvar yerine ona bakmak daha doğruymuş gibi hissetmişti.

Karanlığın zihnine fısıldadığı, onu çıkıp diğer evine dönmesi için ikna etmeye çalıştığı geceler için bir uyarıydı.

Ancak yuva bir tercihti.

Ve Olivia, Gallant'ı tercih etmişti.

Duvarın ötesinde istediği tek bir şey vardı.

Kapağında G harfinin kazılı olduğu küçük, yeşil bir defter.

Annesinin kelimeleri, babasının çizimleri.

Parmakları, günlüğü her düşündüğünde olduğu gibi kaşındı.

Evin efendisini kadife koltukta yanmayan şöminenin yanında otururken, sayfaları çevirip günlüğü kendi kendine okurken hayal etti.

Olivia, Olivia, Olivia.

Elinde kovayla bahçeden yukarı doğru çıkmaya başladı. Evin yanındaki çalılıklardan biri hariç güllerin hepsi solmuştu. Bir tane inatçı çalı açmaya devam ediyordu ve dallarında birkaç kırmızı gül kalmıştı.

Olivia bir gülü kesip alışkanlıkla burnuna götürdü. Matthew, bu gülleri kokuları için değil, renkleri için büyütmüştü. Bahar gelince Olivia hem güzel kokan hem de güzel renkleri olan güller ekecekti.

Balkondaki Hannah halı silkeliyordu.

Her yerde toz olduğunu söylüyordu. Küller oksitlenerek panjurların arasından, kapıların altındaki boşluklardan girip her şeyin üstünü kaplamıştı. Olivia bunu fark etmemişti ama Hannah her gün, gece çökmeden külleri silkeliyor, yıkıyor, temizliyordu. Edgar, bunun onun yas tutma şekli olduğunu söylüyordu.

Olivia bahçe çizmelerini çıkarıp arka kapının yanına bırakırken güneş gökte batıyordu.

Mutfaktaki Edgar'ın yahni yaptığını fark etti. Dikkatlice dinleyince mırıldandığını da duyabilmişti. Savaş sırasında tedavi ettiği hastalarına söylediği eski bir ilahiydi.

Ev, üç kişi için fazla büyüktü, bu yüzden her yeri doldurmaya ve ses yapmaya çalışıyorlardı.

Olivia evde gezerken esnedi.

İyi uyuyamıyordu.

Her gece rüyasında duvarın ötesini görüyordu.

Bazen Ölüm onu balkonda, ölü gözleri karanlıktaki yıldızlar gibi yanarken bekliyordu.

Bazen Olivia evde çaresizce bir çıkış yolu arayarak koşarken, Ölüm ona sesleniyordu.

Ama çoğunlukla kendini balo salonunda, annesi ve babasının kül ve kemikten var olduğu yerde görüyordu. Tekrar ve tekrar onların kavuşmasını izliyordu. Tekrar ve tekrar parçalara ayrılmalarını izliyordu. Ölüm onları sürekli bir araya getiriyor ve Olivia'ya ellerini uzatıp yalvaran gözlerle sanki *gerçek olabilirdik* dercesine bakıyorlardı.

Olivia her uyandığında, *Sadece rüya*, diye düşünüyordu.

Ve rüyalar onu asla incitemezdi. Annesi böyle söylemişti. Olivia bunun doğru olmadığını tabii ki biliyordu. Dikkatli olunmazsa rüyalar insanın kendisine zarar vermesine sebep olabilir, insana birçok şey yaptırabilirdi. Uyandığında kendini yatağında bulsa da bir gün onlara ihtiyaç duyabileceği ihtimaliyle yumuşak deri kelepçeleri yatağının altında saklıyordu.

Ve Olivia yalnız değildi.

Hannah her gece kapıları kilitliyordu.

Edgar panjurları kontrol ediyordu.

Annesinin hortlağı yatağının ayak ucuna oturup karanlıkta onu izliyordu.

Olivia evde gezinirken içine gireceği küveti, bahçenin çamurunu teninden atmayı düşünüyordu. Ama ayakları onu önce her zamanki yere sürükledi.

Müzik odasına.

Çekmeli pencerenin ötesinde görünen güneş batmaya devam ediyordu. Kısa zaman sonra uzak dağların ve bahçe duvarının ardında kaybolacaktı. Ama şimdi, hâlâ ışık vardı.

Piyanonun üzerinde sarı bir vazo vardı. Olivia kırmızı gülü vazoya bırakıp banka oturdu. Piyanonun kapağını kaldırdı ve parmakları siyah beyaz tuşlara dokunmadan önce havada kısa bir an gezindi.

Odadaki ışık loş bir hâl almaya başladığında Olivia gözünün ucuyla onu gördü. Hortlak yarı orada yarı değildi ama Olivia hafızasından kalan parçalar sayesinde onu zihninde birleştirebiliyordu. Çatık kaşları, dağınık bukleleri ve bir zamanlar öfkeyle parlayan gözleri. Hortlak ona yaklaşıp bankta yanına oturdu. Olivia dönüp bakmayı ne kadar çok istese de yapmadı.

Bakışlarını aşağıda tutup bekledi ve kısa bir süre sonra hortlak, yarı orada olan kafasını eğip yarı belirgin parmaklarını tuşlara uzattı. Parmakları, Olivia'nın takip etmesini bekleyerek tuşların üzerinde bekliyordu.

İşte böyle, diyordu sanki. Olivia, onun kendisine gösterdiği gibi ellerini tuşlara uzatıp arada tereddüt ederek çalmaya başladı.

Bazı hikâyeler dalga misali kıyıya vurur. Bazıları da damlalar hâlinde birikir. Bu hikâye de zaman zaman akarak bir yerde bulunmayı bekliyor, birikiyordu. Olivia'nın hikâyesini aramam gerekiyordu. Duvardaki kapı hep oradaydı ama yıllardır, ardında ne bulacağımdan emin olamıyordum. Neyi bulmaya *ihtiyacım* olduğundan. Bu sebeple *Gallant*, sadece sevgiyle değil, sabırla da oluştu.

Teslim tarihi, çıkış süreci ve beklentilerle dolu bir dünyada sabır bir lüks. Sabra ihtiyacım olduğunu anlayan ve bunun için bana alan tanıyan bir ekibe sahip olmak da öyle.

Temsilcim Holly Root ve editörüm Martha Mihalick'e bana alan tanıdıkları için sonsuza dek minnettar kalacağım. Tıpkı Greenwillow Books ekibinin tamamına, sonunda garip ve

çılgınca olan bu hikâyeyi bulduğumda, her rafta kolaylıkla yer bulamayacağı aşikâr olsa da okurlarımın yine de onu bir şekilde keşfedeceklerine dair bana güvendikleri ve inandıkları için minnettar kalacağım gibi.

Kapak tasarımcım David Curtis'e, dünyama harika bir kapı açtığı için ve illüstratörüm Manuel Šumberac'a sayfalarda kendi sesi olan sanat eserleri yarattığı için teşekkür ederim.

Konuşmadan iletişim kurmaya saygı duyarak kitabı dikkatlice okuduğu için Janice Dubroff'a, desteğini hiç esirgemeyen Kristin Dwyer'a, bunu nasıl yapacağımı bildiğimi bana tekrar, tekrar ve tekrar hatırlatan Patricia Riley, Dhonielle Clayton, Zoraida Cordova ve Sarah Maria Griffin'e minnettarım.

Pandemi zamanı yanıma gelip benimle olan anne ve babama minnettarım. Birçok zorluğun yaşandığı bir zamanda bana güç ve ışık, güven ve koruma sağladılar ve ne kadar ilerlersem ilerleyeyim, ne kadar kaybolursam kaybolayım yuvama dönen yolu hep bulacağımı bana daima hatırlattılar.